

KULTNI ROMAN
KULTNOG PISCA
IZ TV SERIJE

Californication

BOG

„BOG NAS SVE MRZI“

KULTNI ROMAN

KULTNOG PISCA

IZ TV SERIJE

Californication

MIRZI

ROMAN

HENK MUDI

PALADIN

Table of Contents

- [JEDAN](#)
- [DVA](#)
- [TRI](#)
- [ČETIRI](#)
- [PET](#)
- [ŠEST](#)
- [SEDAM](#)
- [OSAM](#)
- [DEVET](#)
- [DESET](#)
- [JEDANAEST](#)
- [DVANAEST](#)
- [TRINAEST](#)
- [ČETRINAEST](#)
- [PETNAEST](#)
- [ŠESNAEST](#)
- [SEDAMNAEST](#)
- [OSAMNAEST](#)
- [DEVETNAEST](#)
- [DVADESET](#)
- [DVADESET JEDAN](#)
- [DVADESET DVA](#)
- [DVADESET TRI](#)
- [IZJAVE ZAHVALNOSTI](#)

BOG

NAS

SVE

MRZI

R O M A N

HENK MUDI

sa Džonatanom Grotenštajnom

GOD HATES US ALL

Hank Moody with Jonathan Grotenstein
Copyright © 2009 by Showtime Networks Inc.
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje

PALADIN

Prevod sa engleskog: Goran Skrobonja

Mami, zbog toga što me je vodila na posao.

JEDAN

Dafne je obožavala brzinu.

Ne u tradicionalnom smislu: retko kad bi nagarila svoju vremešnu hondu sivik preko treće brzine. Dafne je jurila hodnicima sopstvenog uma, dugim i nalik na lavirint, i toj devojci je trebalo nešto da je digne i pokrene. Kokain, kada je imala dovoljno para za njega; kapi za nos na bazi efedrina kada nije. Ali nikada nije bila srećnija nego u onih nekoliko navrata kad sam je video posle pošiljke simpamina, što na italijanskom očigledno znači „sedamdeset dva sata neprekidnog seksa, rokenrola i kućnih fizičkih poslova koji se obavljaju s manijakalnim elanom“. Potom bi smesta usledila četiri sata paranoičnih halucinacija, silovitih svađa oko besmislenih, nepostojećih pitanja i, tokom poslednje četiri nedelje koje smo proveli zajedno, nekoliko pokušaja samoubistva upakovanih u napad smrtonosnim oružjem.

Upoznao sam Dafne kad sam se vratio na faks, kao dekontirani student druge godine u potrazi za poslom sa skraćenim radnim vremenom. Moji letnji planovi da kelnerišem u *Golf i kantri klubu* u Hemstedu srušili su se kad sam pokušao da provezem golf—kolica pravo kroz prozor od staklenih ploča. Moja putnica — deveruša sa frizurou u fazonu Stivi Niks, koju sam dva minuta pre toga tucao prstom iza *Pro—radnje* — kasnila je na zakazanu zdravicu na svadbi s druge strane tog prozora. Eksplozija stakla koja je usledila donela je uzbudljivi kraj onome što je, sve dotad, bila briljantno iskorišćena prečica preko bunkera na 13. rupi, uz improvizaciju zbog poluprazne flaše stoličnaje, besnog golf-čuvara koji nam je bio za petama i deverušinih prstiju koji su mi vraćali milo za drago na prednjoj strani pantalona. Ostali smo gotovo nepovređeni, zahvaljujući tome što smo bili oklopljeni votkom, a ispostavilo se da je priča o tome da će nas tužiti ostala samo priča. Ali mogao sam da zaboravim na taj

posao. Ostatak leta sam proveo kao nezaposleni trn u zajedničkom dupetu mojih roditelja.

Pošto sam se vratio na faks, javio sam se na oglas iz studentskog lista: katering za bankete. Započeo sam razgovor veoma preuređenom pričom o svom iskustvu iz kluba, ali na navaljivanje ribe koja me je ispitivala — izblajhane pankerke od dvadeset i nešto s ubistvenim osmehom i disk—džokejke vikendom na univerzitetskom radiju — nastavio sam da dodajem pojedinosti sve dok se na kraju oboje nismo valjali po podu. Ne samo što sam se zaposlio, već sam i stupio u čudan i divan svet Dafne Robišo, završio brzi kurs iz alternativne muzike, otkrio farmaceutska pomagala i dobio seksa u izobilju, uz povremeno lakše vezivanje ruku i nogu. Izbušio sam levo uvo i naučio da odsviram par akorda na gitari. Kada sam se vratio kući za Božić, objavio sam kako napuštam studije da bih komponovao muziku i uselio se kod svoje nove srodne duše. Moja mati je otplakala i odbila da razgovara sa mnom do kraja raspusta. Otac je samo slegnuo ramenima. „Bar ćeš da nam prištediš koju kintu.“

Nekim čudom, ili zbog kakve kosmičke šale, Dafne i ja smo preživeli naizgled beskrajni ciklus svađa i ostali zajedno do sledećeg Dana zahvalnosti. Ni ona ni ja nismo hteli da ga provedemo s porodicom — moja je na mene još bila besna, dok je Dafne tvrdila da je siročić — pa smo umesto toga isplanirali Dugi vikend sramne nezahvalnosti: četiri dana i tri noći u Nijagara Folsu, gde smo nameravali da nikada ne upotrebimo reč „hvala“ i da se neprekidno tucamo u najotrcanijem apartmanu za medeni mesec za koji budemo imali para.

Spakovali smo se u sivik, krenuli unazad po prilaznom putu prekrivenom snegom i Dafne umalo nije naletela kolima na poštaru. On nam se podrugljivo iscerio dok joj je pružao malu belu kutiju sa italijanskom markom.

„Hvala“, istrtiljala je ona poštaru. On joj je pokazao srednjak i udaljio se.

„Samo bi' da kažem“, rekao sam ja, zagledan u posrani tajmeks koji je moj otac tako komično nazivao porodičnom zaostavštinom,

„kako ti je trebalo manje od trideset sekundi da prekršiš naše jedino pravilo za ovaj vikend.“

„Ti voziš“, rekla je i već se verala preko mene. Dok sam stigao da se smestim za volan i izvezem kola na ulicu, iskidala je nekoliko slojeva trake, karton, zaštitnu foliju s mehurićima i poklopac sa zaštitom od dece, te izvadila pregršt *italijana*. Oči su joj se ozarile dok su pratile poznate konture pilula: jedna polovina bila je ofarbana u zlokobno crno, dok je druga bila providna kako bi se video sadržaj: slične narandžaste i bele kuglice. „*Na zdravlje*“ rekla je i progutala jednu nasuvo.

Sat kasnije, zaustavili smo se u napuštenom auto—bioskopu blizu Seneka Folsa. Već je skinula pantalone i raskopčala moje. Jedva sam stigao da isključim motor pre nego što se uzverala preko konzole, izvukla mi kurac kroz šlic i smakla gaćice u stranu dovoljno da me primi u sebe. Skliznula je polako sve dok nam se karlice nisu spojile.

Potom više ništa nije bilo sporo — otad pa nadalje kretali smo se u vremenu *simpamina*. Dok sam jednu ruku držao između njene glave i niskog krova sivika, drugom sam posegnuo da spustim naslon stolice. Sedište se preturilo unazad s treskom i njegovo kretanje u kombinaciji sa našim energičnim jebanjem pokrenulo je kola unazad niz blagu padinu. Nisam se setio da povučem ručnu.

Dafnine oči raširile su se od emocija. Strah? Napaljenost? I jedno i drugo? Ja sam osećao uglavnom paniku dok mi je telo klizilo unazad zajedno sa kolima i nikako nisam mogao stopalom da domašim kočnicu. Dograbivši sedište suvozača, povukao sam se naviše prema ručnoj kočnici, obavio je prstima i snažno cimnuo. Skliznuli smo još oko metar po travi prekrivenoj ledom, a onda tresnuli u metalni stub, jedan od zvučnika auto—bioskopa.

Dafne je pognula glavu, nasmejala se i ponovo uspostavila pređašnji ritam. Svršili smo brzo i izašli iz kola da pogledamo oštećenje branika, koje je ispalo neznatno. Ubacila je novu pilulu u usta i vratili smo se na put.

Dva sata kasnije smo uzeli sobu u Rojal Kamelot inu, zahvaljujući tome što je tamo bio slobodan apartman za medeni mesec, kao i majicama koje su se prodavale u predvorju na kojima je

pisalo „Ala sam tucao u Kamelotu“. Otvorili smo besplatnu flašu crvenog šampanjca, upali u džakuzi i uspeli da se još jednom žestoko pokaramo na krevetu u obliku srca pre nego što sam se ja obeznanio i zaspao bez snova. Probudio sam se osam sati kasnije i zatekao Dafne kako čisti kadu, pošto je negde maznula dezinfekciono sredstvo u spreju tokom besanog istraživanja hotela i njegove okoline. Već je isplanirala naš dan: posetu vinariji odmah preko kanadske granice.

U tom kraju bilo je previše hladno za tradicionalnu proizvodnju vina, objasnio nam je vodič — grožđe bi se zamrzlo na lozi pre nego što bi dozrelo za berbu. Zahvaljujući domišljatosti i želji za pićem, meštani su razvili postupak koji je zahtevao mnogo vremena i fizičkog rada, kako bi iz svakog ledenog zrna iscedili samo nekoliko kapi, čime su dobijali gustu i slatku tečnost koju su nazivali „ledenim vinom.“

Nismo nikada došli u priliku da to probamo. Iako smo u obilazak krenuli kako bismo iskoristili kanadske blage propise o uzrastu u kom je dozvoljeno piće — Dafne je bila mudra i matora sa svoje dvadeset dve godine, ali meni je do dvadeset prvog rođendana još trebalo godinu i po — Dafne me je uvukla u toalet dok je naša grupa prelazila u sobu za degustaciju.

Međutim, naša seksualna odiseja je uzimala svoj danak, pogotovo kada je posredi bila moja muškost: zahvaljujući tom silnom trenju, Dafne je sada bila meka i vlažna koliko i električna mašina za šmirglanje. Rekao sam joj to kada mi je, dok smo se vraćali na parking, raskopčala pantalone, po svemu sudeći u želji da mi popuši.

„Kako god hoćeš“, rekla je i cimnula rajsferšlus kako bi ga zakopčala. Krenula je prema glavnoj atrakciji tog kraja — prema bučnom vodopadu — a onda ubrzala i prešla u laki trk. Ubrzo je jurila koliko su je noge nosile.

Možda i neće da se baci preko, pomislio sam dok sam jurio za njom i nisam obraćao pažnju na raznorazne bolove koje sam od farmerki osećao u preponama. Ali svakako se činilo da je odlučila da pokuša. Dok se približavala ivici, bukvalno sam se bacio za njenim gležnjevima i povukao je na zemlju.

„Jebo te, Dafne, koji ti je kurac?“

Moj viteški postupak bio je nagrađen olujom udaraca pesnicom u lice i grudi. Prekrio sam lice rukama i zbacio je sa sebe. Mahnuo sam nekolicini posmatrača koji su pokazivali na nas. „Sve je u redu“, viknuo sam. „Bolesna je.“

Nismo ni reč progovorili dok smo se vraćali u hotel. Dok sam izlazio iz kola, ščepala je ključeve i odjurila odatle. Vratio sam se u sobu i legao na krevet, odakle sam iznova i iznova posmatrao najzanimljivije trenutke utakmica na KSPN-u, gotovo čitav sat pre nego što se vratila.

„Nisam bio siguran hoćeš li se vratiti“, rekao sam.

„Ni ja“, odgovorila je ona. „Ali uplašila sam se da ćeš zadržati pilule.“ Uzela je bočicu iz kupatila i poslužila se još jednom.

„Ako hoćeš da se sjebeš, samo napred“, rekao sam ja.

„To si mi već rekao kad si me odbio tamo na parking.“

Ne sećam se šta smo još te noći pričali. Sada je obrazac već bio prepoznatljiv: optužbe i suze, teške reči i, konačno, pomirenje. Pokušaj seksa u znak pomirenja, prekinut zbog jadnog stanja u kojem je bio moj upaljeni penis. Utonuli smo u nemo primirje i, konačno, u nemiran san.

Ili je to makar važno za mene. Kad sam se probudio s trzajem, ona je zurila u mene i malčice poskakivala, naizgled puna života. Samo su njene zombifikovane oči odavale činjenicu da joj je to već drugi dan uzastopce bez sna. „Broj tri“, kazala je.

„Najgora od svih svađa“ zbila se samo dve nedelje posle početka naše veze, dok smo se vraćali sa koncerta *Meat Loafa*. Potom, nedelju dana kasnije, na žurci sa temom putovanja oko sveta u mom studentskom domu, pod uticajem sangrije rekonstruisali smo Španski građanski rat. Prilikom nedavnog pomirenja, ispisali smo kredom na tabli u njenoj kuhinji top listu naših 5 najgorih svađa, u nadi da će nas pogled na sve to što je pripadalo prošlosti nadahnuti da ubuduće živimo u skladu. Do sada, ta lista je samo uspela da nam pruži nove prilike za svađe, pošto su se nove bitke borile za mesto sa starim.

„Ozbiljno?“ upitao sam i pokazao na svoju pomodrelu mišicu. „Broj dva, mlada damo. Možda čak ugrozi i položaj Broja jedan, ako ostane koji ožiljak.“

„Pičkice“, rekla je i tresnula me u ruku.

Ni njoj ni meni se nije vraćalo na vodopad, a u sobi smo se posle dva dana osećali pre kao u zatvoru nego kao u utočištu. Seli smo u kola i pošli natrag na faks. Dafne je proslavila početak našeg putovanja novim *simpaminom*.

„Od koga li ih samo dobijaš?“ upitao sam ja.

„Od Dina“, odgovorila je ona.

Dino je bio Rimljanin sa kojim se zabavljala za vreme semestra provedenog u Italiji, kada je bila apsolvent na istoriji umetnosti. On je bio pravi umetnik, ili je makar ona tako govorila. Obično nisam obraćao pažnju na većinu stvari koje je pričala o Dinu, pošto je pored različitih umetničkih talenata izgleda bio obdaren i kitom *molto monstuoso* i ekvivalentom fakultetske diplome iz italijanskog seksa. I premda sam generalno bio siguran u sopstvenu veličinu i spretnost, kada je Dafne pričala o Dinu, podsećala me je na to da je u našoj vezi ona mudrija, neobuzdanija i starija, zbog čega sam se osećao kao alavi pretendent.

„A, Dino“, rekao sam ja. „Tvoj prijatelj s imenom iz *Porodice Kremenko*.“

„To nije bilo smešno ni prvi put kada si rekao. Kao ni šest hiljada puta posle toga.“ Dafnina kičma se ukrutila, spremna za borbu. A ja sam se osećao dovoljno glupo da joj to i priredim.

„Dino“, nastavio sam. „Genijalni umetnik kome je, koliko, trideset godina? I još stanuje sa roditeljima.“

„Jebo te, jako dobro znaš da je to u Italiji tradicionalna stvar u vezi sa stanovanjem. Nije to potrošački pakao poput ovog u kojem mi živimo. Tamo porodične vrednosti zaista nešto znače.“

„Kažem samo. Pravi geniji ne stanuju kod roditelja.“

Njena reakcija bila je brza, efikasna i gotovo smrtonosna za oboje. Dograbila me je za ruku, povukavši me — kao i volan — prema sebi. Dok sam se naginjao na suprotnu stranu da ispravim volan, zveknula me je, ne puštajući mi ruku, po glavi i vratu, brzo i svom snagom. Ono što joj je nedostajalo u snazi svakako je nadomestila brzinom.

„Mrzim potrošačko društvo!“ zaurkala je.

Kola su počela da se okreću, polako, ali i dalje opasno nekontrolisano. Borio sam se da slobodnom rukom ponovo uspostavim vlast nad vozilom, dok sam drugom odbijao udarce. „Mrzim potrošačko društvo!“ nastavila je da se dere i ponavlja to, kao što kaluđeri ponavljaju molitvu.

Sad smo išli u susret drugim vozilima. Kola su nas zaobilazila, lica vozača u njima bila su ukočena od preneraženosti, užasa i besa usmerenog prema nepredvidivom univerzumu. Počeo sam da se osmehujem i isti taj glupavi izraz bio mi je zalepljen na lice kada je sivik napravio pun krug i bokom tresnuo u razdelnik.

Sedeli smo u zaustavnoj traci, nepomični i zanemeli. A onda je Dafne iskočila sa sedišta suvozača, pretrčala preko tri trake međudržavnog autoputa izbegavajući vozila i iščezla u snežnom šumarku.

Ljutito sam tresnuo po volanu. Imao sam sasvim solidne razloge da je tu ostavim. Neka stopira do kuće. Na kraju će doći, nadrždana na pasja kola i možda nespremna da mi oprost, ali jebeš ga: ovo je bio kraj naše veze. Broj dva je postao Broj jedan i natrag se nije moglo.

Tresnuo sam još nekoliko puta po volanu, psujući Dafne, Dina, samog sebe i na kraju sopstvene roditelje što su takvi seratori, pa sam uopšte i morao na to prokleta putovanje. Onda sam odvezao pojas i odigrao partiju *Frogera* uživo preko autoputa, u nadi da ću je pronaći.

To nije bilo naročito teško. Pala je na kolena tridesetak metara od puta. Prilazio sam joj polako, dozivajući je tiho, u pokušaju da provalim šta se kuva u njoj. Protumačio sam njeno ćutanje kao znak dobrodošlice, pa sam još prišao i spustio ruku na rame. Oštar nalet bola u mom sopstvenom ramenu smesta mi je pokazao koliko sam pogrešno protumačio situaciju.

Skakavac je bio još jedan suvenir iz Italije, a počela je da ga nosi stalno sa sobom otkad je jedna studentkinja bila silovana u studentskom gradu. Istrgla je nož iz mog ramena. Stigao sam da kriknem od bola pre nego što me je ponovo ubola, ovaj put u butinu. Onda je zamahnula prema mojim grudima. Zahvaljujući nekakvom nagonu odgurnuo sam je od sebe i bacio unazad, gotovo komično, u

snežni smet. Kročio sam prema njoj, ali bol u nozi me je onesposobio. Pao sam na kolena i skotrljao se na leđa, zagledan u tamnosivo nebo, krvareći u sneg. da dočekam smrt.

DVA

Na sederu kod Kiršenbaumovih održanom '84, pun hormona i maniševica, poljubio sam tada trinaestogodišnju Tanu Kiršenbaum dok smo navodno tragali za *afikomenom*. Čak sam joj malo mazio grudi — tada je to bilo čudesno, a potom samo sve bolje i bolje — sve dok me, na moj veliki užas, nije otkačila. Nije da se Tani nisam dopadao: samo je već znala da ne treba da mi veruje. I premda sam ostao bez potencijalne recke, pronašao sam sebi sestru. Godinama potom, Tana je bila glavni strateg u mojim ljubavnim zapetljancijama. Pomagala mi je, objašnjavala ono što sam osećao dok je ljubav cvetala, a kada nije, strpljivo je slušala o svim mojim gresima. Zauzvrat, ja sam joj davao mudre savete o njenim ljubavnim vezama, koji su se mahom sastojali od dugog, značajnog grljenja, ali su bili lišeni konkretnih zaključaka. „Nema nikakve sumnje da je on gej“, glasilo je moje najčešće zapažanje.

Ako se izuzme prošli Dan zahvalnosti — teško je poverovati da je prošla godina od mog Dugog vikenda zloglasne nezahvalnosti — kod Kiršenbaumovih sam provodio većinu velikih praznika. Mojim roditeljima nedostaju porodične veze: mamin klan priprostih protestanata živi mahom u njenoj rodnoj Indijani, dok su tatini rođaci — ako ih nazovem posrnulim katolicima, nipošto neću predočiti dubinu njihovog sunovrata — izgleda uvek bili u nekakvoj krvnoj zavadi, što im je onemogućavalo da se bilo kada sretnu licem u lice. Lari Kiršenbaum, koji je tripudijum branio mog oca od optužbi da je vozio pijan, najbliži je onome što bi se nazvalo tatinim prijateljem. Opet, moj otac krije u sebi postojanu sumnju, koja se ponavlja svaki put kada se svi potrpamo u kola i krenemo, kako Lariju taj poziv omogućava da otpiše troškove obroka u poreskoj prijavi.

Ove godine za stolom sedi trinaestoro, što je za Kiršenbaumove intimni skup. Niko nije dovoljno trezan da donese desert. Prilično sam siguran da Doti, Tanina majka se debelim slojem maskare, ali inače neverovatno očuvana, flertuje sa mnom. Zaista ne postoji ni jedan drugi način da se shvati njeno tako neiscrpno interesovanje za

moj sadašnji posao, točenje tečnog sladoleda u Karvelu na Aveniji Jerusalim.

Dotino stopalo u čarapi koje mi sada prati nogu naviše potvrđuje moju teoriju. Neprijatno, pošto sedim pored njenog muža. Dvostruko neprijatno, pošto sam prilično siguran da su se Doti i moj otac u više navrata upuštali u hopa—cupa u krevetu. I naravno, tata — koji je najveći deo večeri proveo zagledan u Tanino veličanstveno poprsje — sada pilji u mene pogledom koji bi mogao da bude zastrašujući samo da nije udavljen skočom. Lakne mi kad vidim da su mamine oči previše mrtve da bi to primetila, zahvaljujući doktoru Martiju Edelmanu, zubaru čiji je nedavni odmor u Napi očito bio ispunjen pojedinostima među kojima nijedna nije bila previše sitna ili beznačajna.

I mada mogu zamisliti i goru sudbinu od toga da zagnjurim svog Kita Zaguljenka u Dotinu Micu-Picu, pomisao na to da se upustim tamo gde mi je otac već bio izgleda mi malčice preedipovska. Izvinim se i izađem da pripalim cigaretu.

Ujka Marvin me je pretekao. On mi nije ujka — on je zapravo Tanin ujak — ali čini deo stalne postavke na ovakvim večerama koliko i platnene salvete pod tanjirima. Godinu ili dve preko šezdesete, on i dalje ima gustu grivu sjajne sede kose, što nije toliko znak muževnosti, koliko surovi podsetnik. On je radio u njujorškoj policiji tokom sedamdesetih, dok mu šest metaka u nogama i preponama nije donelo preranu penziju, stalno hramanje i urinarni trakt sjeban dovoljno da mu neprestano treba kesa za pišanje. Tana tvrdi da on svoju invalidsku penziju nadopunjuje time što izbacuje bivše vlasnike iz kuća koje su po osnovu hipoteke pripale banci — taj posao cveta zahvaljujući nedavnom skandalu sa štednjom i kreditima — ali kao da ništa od svih tih para nije dospelo do njegove garderobe: pantalone od poliestera, košulja sa velikom kragnom i crna kožna jakna koja je, kao i sam ujka Marvin, videla i bolje dane.

„Ujka Marvine“, kažem ja.

Ujka Marvin zastenje na mene kao da sam kreten. Nisam uvređen — bilo je naših razgovora koji su se sastojali gotovo samo od stenjanja.

Gleda me nekoliko sekundi kako lupkam paklicom o nadlanicu pre nego što posegne u unutrašnji džep jakne za ručno smotanom cigaretom i kutijom šibica. Onda zavuče šibicu između dva prsta i pripali je pravo u polusavijene šake, prirodan zaklon od ledenog vetra. Moram da priznam da je to prilično kul fazon. Dok on pučka, ja uzvraćam tako što trznem zipom dvaput preko nogavice pantalona — nije to jedino što sam naučio za vreme svog kratkog boravka na faksu, ali je svakako najkorisnije. Pripalim kamel bez filtera i povučem dobar dim, primetivši najednom miris još egzotičniji od moje omiljene mešavine turskog i američkog duvana.

„To i ne miriše baš kao cigareta“, kažem.

„Jebo te, vi klinici ne biste prepoznali dobru travu ni da vas neko džointom ubode u oko.“

„Pušio sam ja već marihuanu“, odgovorim, shvativši da postoji ozbiljna opasnost da starkelja bez muda obučen kao Serpiko ispadne veći kuler od mene.

„Pa, moja sestričina svakako nije.“

„Šta bi s onim 'igraj za život, droga — ne'?“

„To nije savet“, kaže on, izbacujući dim kroz stegnute zube, „koji bi ikada potekao od mene.“

Ponudi mi džoint, ali ja odbijem. „Trenutno prolazim kroz fazu sa skočom i cigaretama“, kažem mu ja.

„Na'vataj se dok možeš. Ubrzo će ti sve to izmaći.“

Razgovori s ujka Marvinom obično su kratki, pošto on gaji urođenu averziju prema svemu učtivom, ali meni se ne žuri natrag unutra i više sam nego voljan da prihvatim šlagvort. „Tako je. Mislim da se preselim u grad.“

„U grad?“ Oči mu se skupe. „Odlaze svi koje poznajem. Grad je jedna odvratna pomijara.“

„Pa, znači da mi neće biti teško da sebi nađem stan.“

„Smešno“, kaže on bez osmeha.

Minut ili dva prolaze u tišini, tako da shvatam da je našem razgovoru došao kraj. „Hvala kao i obično za duhovitu razmenu mišljenja“, kažem, bacim pikavac na zemlju i nagazim ga špicem

cipele. „Bolje da se vratim unutra pre nego što moj otac počne da spopada vašu sestričinu.“

„Čekaj malo... Kad odeš u grad, možeš li da mi uzmeš još ovoga?“ podiže džoint u znak objašnjenja.

„Znate da bih vam rado pomogao, ujka Marvine, ali ne bih znao čak ni gde...“

„Idi kod mog dilera. Evo ti...“ Iz prednjeg džepa vadi smotuljak novčanica debeo kao bebina pesnica, ljušti s njega šest dvadesetica i utiskuje mi ih u šaku. „To ti je dosta za frtalj.“

„Frtalj?“

„Frtalj unce. I ne daj mu da te drka sa stabljikama i semenom. Ta govna su čist višak.“

Da budem sasvim iskren, drago mi je što imam zadatak koji nema veze sa sladoledom.

Sledećeg jutra ustajem rano i oblačim se po mraku, izvlačim se iz kuće pre nego moji roditelji stignu da se probude i počnu da me propituju. Posle petnaest minuta hoda već sam u vozu Železnice Long Ajlanda, još jedno grlo u krdu stoke koja jutrom hrli u Njujork. Pronalazim mesto kraj nekog govna u odelu koji čita svoj *Žurnal*. Vagon malo poskakuje dok voz tutnji pored beskrajnih redova kuća radničke klase. Pokušavam da zaključim da li je „radnička klasa“ oksimoron, kada blajhana plavuša u radnoj suknji prođe kraj mene šepureći se. I mada me je vreme provedeno sa Dafne naučilo, između ostalog, da nisam bogzna kakav fetišista kada je seks posredi, ima nečega u kombinaciji najlon čarapa i patika što me pali. Sledećih trideset minuta provodim razmišljajući o tome postoji li železnički ekvivalent za Klub visinskih jebača. Po prispeću u stanicu, stoka ustaje, poterana prema izlazima nagonom i kofeinom. Krećem se zajedno sa njima, plutam na talasu grupne dinamike prema Sedmoj aveniji.

Veza ujka Marvina je u Alfabet Sitiju, zbog čega je odlazak tamo na konvencionalan način gotovo nemoguć. Najlakše bi bilo da zaustavim taksi, ali i dalje se nadam da bi mi dan proveden u ulozi krijumčara droge mogao doneti i nešto zarade. Tako, pošto pogledam mapu podzemne železnice, odšipčim dve ulice na istok, odvojim dva dolara za par žetona za metro i uhvatim liniju F do

Druge avenije. Proseđi pijanac sa skijaškom kapom tetura se kroz vagon i zveckajući čašom od stiropora, nudeći božji blagoslov svaki put kad mu neko okačen o šipku ubaci još koji novčić. Osetim poriv da ga protresem — šta on to misli, kakav to bog vodi računa o njemu? Odgovor mi se ukaže minut kasnije, kada drugi prosjak uđe u vagon sa suprotne strane. Priliv novca naglo prestaje. Kao da prizor tolikog beznađa guši svaku sklonost prema milosrđu. Ako bog i obraća pažnju na te dve izgubljene duše, onda zaista voli crni humor.

Izlazim na Ulicu Hjuston i trudim se da održim korak sa žustrim i usredsređenim njujorškim hodom. Ne želim da ličim na turistu. Skrećem levo (*na sever*, podsećam sam sebe), na Aveniju A i prolazim preko trga Tomkins. Nedavno podignute plastične ograde sprečavaju dođoške da gaze po travi — pri tom i sve ostale. Na kraju, sve to više liči na muzej namenjen oplakivanju nestalog javnog prostora nego na park. „Verovali ili ne“, kaže izmišljeni turistički vodič u mojoj glavi, „svojevremeno je deci bilo dozvoljeno da slobodno tamaraju po tim travnjacima.“

Na drugom kraju parka ubrzavam zbog okupljenih skinheda. Jednom od njih je na čelu istetoviran kukasti krst. Srećno ti bilo u potrazi za poslom, Švabo. Ne moram da ih gledam u oči kako bih znao da zure u mene, zbog čega mi srce tuče kao ludo, ali izgleda da sam dovoljno beo da zaslužim prolazak bez maltretiranja. I mada nemam pojma da li je zamisao ujka Marvinina o egzodusu iz Njujorka zasnovana na činjenicama, počinjem da uviđam smisao u njoj. Preovlađuje atmosfera očajja, naglašena trenucima užasa.

Ulicu kasnije, nalazim se u Portoriku, ili makar tako treba da pomislim usled potpunog odsustva znakova na engleskom. Stojim ispred adrese koju mi je ujka Marvin dao, petospratnice nakačene uz noćni klub zatvoren prikovanim daskama koji sigurno neće ubrzo ponovo biti otvoren. Pozvonim stanu 4D.

„Jah?“ zakrči odgovor.

„Poslao me je Marvin Kiršenbaum. Tražim...“

Interfon zazuje i ja pohitam da blagovremeno otvorim vrata. U slabo osvetljenom predvorju punom poštanskih sandučića prelazim pogledom preko imena sve dok ne dođem do 4D. „Pontifeks“. Ovo je očigledno neko sveto hodočašće. Podignem pogled, najednom

privučen iznenadnim metežom na stepeništu. Podignuti glasovi. Zalupljena vrata. Dvojezična eksplozija psovki na engleskom i španskom.

Oprzno se penjem i susrećem izvor meteža, ili makar ključnog učesnika, na stepenicama između drugog i trećeg sprata. Ima godina otprilike koliko i ja. Portorikanac u prevelikoj košulji Tomija Hilfigera i vrećastim, nisko krojenim žerbo farmerkama, uz neiznošene er—džordanke koje koštaju koliko i moja nedeljna zarada kod Karvela. Primeti me i pljune na pod. Onda istragne Motorolin pejdžer sa poruba pantalona i razbije ga o zid.

„Ništa lično“, veli on.

Klimnem glavom i nastavim bez daljih incidenata do četvrtog sprata, gde je stan 4D uglavljen na samom kraju hodnika. Pokucam na vrata.

Otvori se špijunka i otkrije oko. „S’ ti pandur?“ zareži glas s druge strane.

„Ne, gospodine“, odgovorim, pretpostavivši da čak i dileri droge vole da im se učtivo obratiš.

Oko trepne dvaput ili triput pre nego što se prorez zalupi. S druge strane čujem kako se pet brava otključava jedna za drugom. Onda se vrata otvore, otkrivši nova vrata.

„Imaš utoku?“ upitaju vrata, koja sada razaznam kao izuzetno krupnog crnca u teget trenerci.

„Ne, imam samo kešovinu“, odgovaram. Dlanovi mi se znoje.

„Blago tebi.“ Najednom njegove krupne šake vršljaju gore-dole po mom telu. Sve je to krajnje klinički i neutralno, ali ne mogu da se ne uzvrpoljim.

„Ako nastaviš sa tim, moraćeš da me častiš pićem“, kažem.

Čovek—vrata me bez reči uvede u sobu prostranu otprilike koliko i kafeterija u mojoj srednjoj školi, dok tu iluziju dodatno pojačava neonsko svetlo i trpezarijski stolovi sa ugrađenim klupicama. Samo što je u ovom alternativnom univerzumu gimnazija u potpunosti nastanjena sredovečnim Portorikankama.

Iako puna opojne arome, prostorija ne miriše nimalo nalik na kafeteriju. Mirišljave hrpe marihuane koje prekrivaju stolove

podsećaju me na sveže pokošene travnjake. Žene otkidaju komade veličine viršle i stavljaju ih na vagu, dodaju ili oduzimaju komadiće kako bi došle do neke idealne težine pre nego što rezultate spakuju u kesice kakve nisam video ni u jednom supermarketu. Neki debeljko čkiljavih očiju — zamenik direktora ove bizarne škole — gega se među stolovima, pazi na potencijalne ujdurme i povremeno nadopunjuje količinu trave iz kesa za đubre. Najmanje još desetak takvih kesa poslagano je u brdašce u suprotnom ćošku prostorije.

Od nameštaja je tamo samo još stari sto preko puta, za kojim sedi neki mršavko u majici tregeruši, sa nepripaljenom cigaretom koja mu visi s usana. Sto krasi samo piksla čista kao nova i telefon sa dugmićima koji zazvoni čim čovek završi razgovor. Iako ću kasnije saznati da u toj prostoriji, iz razloga koji bi trebalo da budu očigledni, važi stroga zabrana pušenja, u tom trenutku mi je teško da ne pomislim na Sizifa koga njegov beskrajni zadatak stalno sprečava da dođe do svog nikotinskog fiksa. Izgleda da žgoljin posao obuhvata mnogo više toga od ponavljanja adresa, koje bez ispravki zapisuje na samolepljive ceduljice i lepi na mapu podzemne prikačenu na zid.

„Probudi se, momak. Pontifeks čeka“, kaže čovek-vrata. Ne gubi vreme na reči ili gestove — toliko je ogroman da jednostavno eliminiše svaku drugu mogućnost osim vrata u dnu prostorije.

Ulazim u sobičak gde jedina svetlost dopire iz, svega mi, lava—lampe koja sve obasjava crvenom nijansom. *Leglo*, pomislim i čujem kako se vrata zatvaraju za mnom. Oči mi se polako prilagođavaju i otkrivaju zidove i tavanicu obložene tapiserijama od batika, koje su bile tako popularne na faksu među veteranima iz privatnih srednjih škola i obožavaocima *Grateful Deada*. Ispostavlja se da u prostoriji obitava samo beli pedesetogodišnjak koji bi izgledom štrčao svugde osim na koncertu Deda. Ima parče bradice ispod donje usne i dredove, blajhane ili prirodno narandžaste, koji mu padaju do ispod plećki. Odeven je kao neki južnoamerički zemljoradnik, ali sve ostalo u vezi s njim ukazuje na kraljevsku krv, od crvene plišane fotelje koju zauzima kao presto, pa do načina na koji nakrene glavu, gotovo neprimetno, prema jastucima za sedenje kojima je prekriven pod sobička. Prepoznam taj gest kao naredbu da sednem. Što i uradim.

Čovek na prestolu — Pontifeks, pretpostavljam — zuri u mene kao da možda i ne postojim. „Dakle,“ kaže on konačno, „ti si taj mali.“

Klimnem glavom.

„I spreman si za ovo.“ Na kraju njegovih pitanja nema upitnika. On ne traži odgovore; samo potvrđuje ono što već zna.

„Mislim da jesam.“ Posegnem rukom u džep za novcem. „Marvin mi nije mnogo toga rekao.“

„Marvin.“

„Marvin Kiršenbaum.“ Podignem jednu novčanicu koja mi je ispala na pod. „Rekao je da hoće frtalj.“

„Frtalj.“

„Frtalj unce.“

„Ovo nije u vezi sa poslom.“

„Marvin mi nije rekao ništa o poslu“, kažem u nadi da mi glas ne odaje rastući užas na granici hysterije od koje ću se usрати u gaće. Svaki nagon u mom telu zahteva da se čistim odatle. Ali moja usta, iz nekog nečastivog razloga, i dalje se pomeraju. „Možete li mi reći malo više o tome?“

„Znači, ipak *jesi* došao zbog zaposlenja.“ Pontifeks pogleda prema maloj drvenoj kutiji, premda sam prilično siguran da se i dalje obraća meni.

Udahnem duboko. „Nisam siguran da imam dovoljno informacija kako bih odgovorio na to pitanje.“

Pontifeks klimne glavom, kao da mi je sudbina zapečaćena, pa otvori kutiju. Puna je mare. On izvadi malo svog proizvoda između palca i kažiprsta, pa ga smrvi u posudu bonga metar visokog, koji mi je nekako promakao. „Koliko sam shvatio na početku,“ kaže on i kresne šibicu dugačku trideset centimetara o cilindar iz kojeg ju je izvukao, „ti si ovde da bi zamenio Karlosa. Reci mi zbog čega bi trebalo da te zaposlim.“ Prinosi upaljeni kraj šibice posudi i udiše, tako da plamen skoči do praha marihuane. Voda u dnu bonga zagrgolji, a staklena cev se zamuti dimom na dvadesetak sekundi.

Udahnem duboko. *Priberi se, mali.*

„Dvadeset mi je godina,“ zaustim, „a to je uzrast kada navodno treba sve da skapiramo. I ja se toga držim. Sledim svoje srce. Tragam za onim što me zanima. Zadovoljava moju želju za putovanjima. Ta filozofija me je dosad dovela u ugostiteljstvo, i prvi priznajem da to i nije baš ono čemu sam se nadao, čak i pre izvesnih incidenata — jednog incidenta, zapravo, izolovanog izraza mladalačkog preterivanja — koji su mojim perspektivama u toj grani naneli znatnu i najverovatnije nepopravljivu štetu. Drugu interesovanje koje sam sledio jeste interesovanje za suprotni pol — za ribe, žene — i da budem skroman, recimo samo da sam tu bio malo uspešniji nego u ugostiteljstvu. Dobar sam u krevetu, ili su mi tako makar govorile. Ozbiljno — mogu obezbediti i preporuke — premda možda ne i od moje poslednje devojke, koja me je iz još nejasnih razloga izbola nožem i napakovala mi probleme sa poverenjem u druge. Ti problemi, uz moj sadašnji posao, gde točim tečni sladoled u kalupe u obliku morske faune, doveli su do znatnog smanjenja broja susreta sa ženama i, plašim se da to kažem, preuranjenog cinizma neprikladnog za moj uzrast.“

Samo što to uopšte ne govorim. Umesto toga, iznesem nekoliko oveštalih fraza o tome kako sam pouzdan i voljan da vredno radim.

„Umeš da ćutiš“, kaže Pontifeks.

Klimnem potvrdno glavom. Dvadeset minuta kasnije, izlazim iz zgrade sa novim poslom koji obećava relativno visoku platu i malo rada, ko te jebe, Tome Karvele. Tek kada uhvatim voz kako bih se vratio na Long Ajlend, shvatim da sam zaboravio da kupim maru ujka Marvinu.

TRI

„Možda jednostavno možeš toliko da se opametiš i prestaneš da priželjkuješ seks“, kaže Tana. Ima na sebi majicu i bokserice, povijena u nekakvoj joga pozi. To je predmet koji uči na faksu.

„Na svu sreću, toliko pametan nisam“, velim ja. „Je li na Kornelu običaj da radiš jogu u gaćicama?“

„Jok. Za devojke su to uglavnom likra i tange. Koga možemo da pitamo, a da je stvarno pametan?“

Sedim na njenom ružičastom stolu i zagledam kolaž zgodnih pop zvezda i tinejdžerskih idola koji stoje prikačeni za njenu oglasnu tablu otkad je poznajem. „Premda je tačno da više nisam student, iz iskustva znam da je čoveku mozak toliko razvijen kako bi mu omogućio više seksa, a ne obrnuto.“

„Hoću da kažem da je Glen totalni genije“, kaže ona zadihana, premda je to možda zbog joge.

„Nema šanse da je genije ako ne želi seks sa tobom.“

„To ti kažeš. Njegova doktorska disertacija se odnosi na primenjenu semiotiku.“

„Ne mogu reći da mi je ta tema naročito poznata. E sad, primenjena *spermiotika*...“

„Rugaš se“, kaže ona dok se saginje da dotakne nožne prste, „onome što ne poznaješ.“

„Na to se svodi moja životna priča.“

„Moraš da ga čuješ kako govori o tome. Jebo te, napalim se čak i kad čujem samo koga sve čita.“ Uspravlja se i prilazi mi, tobože zavodnički. „Lakana... Deridu... Fukoa.“ Režim sa odobravanjem, a ona se predomišlja u vezi sa daljim približavanjem. „Dosta više o mojim mukama“, kaže ona, prekrstivši ruke. „S kim se ti krešeš ovih dana?“

„Prostakušo jedna.“

„Ma daj, priznaji. Šta je s onom kelnericom? S onom što ima svilenkastu plavu kosu i jedre sike?“

„Hajdi“, kažem. Letnja šema. Nalazili smo se posle njene kasne smene kod Benigana, kad joj je svilenkasta plava kosa tragično smrdela na ustajalo pivo i dim, a čak su joj i sike bile iscrpljene. „Došli smo do samog kraja.“

„Ček' da pogađam... Dojadilo joj da ti visi na čiviluku?“

„Izvinjavam se zbog toga što nisam hteo ponovo da uskačem u ozbiljnu vezu.“

Tana se na to znatno ozari. „Daj da ih opet vidim.“

Povučem kragu košulje naniže da pokažem ožiljak velik kao novčić — onaj koji mogu da joj pokažem, a da ne skidam pantalone.

„Dag“, kaže ona. „Gadura je bila mentol.“

„Slažem se. Ali bilo je i lepih trenutaka.“

Tana melodramatično uzdahne. „I sad se više nikada nećeš ponovo zaljubiti.“

„Naprotiv. Smeram da se zaljubljujem još mnogo, mnogo puta.“

„Prava ljubav je za tebe samo vic?“

„Vicevi su smešni. Prava ljubav ne samo što je prividna, već i opasna po zdravlje.“

„Izbode te jedna ludača...“

„Ozbiljno“, kažem ja. „Izvesne hemikalije u mozgu navedu te da pomisliš kako gajiš osećanja prema nekome. I tad počnu problemi. Spustiš gard i provedeš se kao kad ti Lusi pridržava loptu za šut.“

„Ti bi kao trebalo da me razveseliš.“

„Mislio sam da to radim. Zar nisi ukapirala da mislim na Čarlija Brauna?“

„Mislim da će ti ovaj novi posao dobro doći. Makar ćeš upoznati ljude koje ne poznaješ iz srednje škole.“

Stupio sam na svoj novi posao sutradan po razgovoru. Po Pontifeksovima uputstvima, sastao sam se sa Rikom kod šaltera za prodaju karata blizu lučke kapetanije. To mi je bila audicija.

Nimalo iznenađujuće, posao je bio ilegalan, ali koliko sam mogao da vidim, s relativno malo rizika, makar po mene. Pontifeks je

imao sistem za isporuku gudre jednako inovativan koliko i drzak, tako da je omogućavao onima koji požele đavolju salatu da porade prstićima kad god im zatreba. Operater je bio stalno dežuran — Bili, Sizif u tregeruši koga sam video u stanu. Sat kasnije, na mestu u blizini, ali nikada previše blizu njihovoj lokaciji, srećni pušači mogli su da zamene 100 dolara za ono što je Riko nazivao „džentlenskim frtaljem.“ Upitao sam Rika šta je to džentlenski frtalj.

„Porez na luksuz“, rekao je on.

Operacija ne bi bila moguća bez tog savremenog luksuza, pejdžera. Na način koji, priznajem, nije baš sasvim zdrav, to me je na kraju i navuklo na posao koji bih, da sam imao džentlenski frtalj moralnog suda ili zdravog razuma, svakako odbio. Ali motorola koju mi je Riko dao bila je minijturni omaž najsavremenijim dostignućima nauke: displej sa dve linije i četrdeset slovnih mesta (tu mogućnost je Bili tvrdoglavo odbijao da prihvati, ne odstupajući od svoje standardne „420-ice“), vreme i datum (konačno ću moći da se ratosiljam posranog tajmeksa), izbor od osam različitih muzičkih poziva (sa strogim naređenjem da ostavim podešeno na *vibracije*— opet od Bilija) i ugrađeni budilnik (dobra zamisao u teoriji; nepotrebno glasno u praksi). Jebo te, osećao sam se kao Džems Bond.

„Povodać“, nazivao je to Riko. Možda. Ali posle godine provedene u samotnom tumananju po pustinji, bio sam spreman da mi namaknu povodac. Pa makar to uradila i organizacija stoniranih krimosa. A za krimose — i još impresivnije, za stonirane likove — bili su izuzetno dobro organizovani.

Najvažniji deo uloge „Face“ — to je bio Pontifeksov naziv za ono što bi većina poslodavaca nazvala kurirom — bilo je održavanje beskonačne zalihe sitniša i žetona za metro. Ostatak posla sastojao se od motanja u blizini telefonske govornice, po mogućnosti negde gde je toplo, i od čekanja da Bili pošalje poruku na pejdžer.

Potom bi usledio kratak i jezgrovit razgovor: dve lokacije — za *preuzimanje* i za *sastanak*.

Na svoj način, preuzimanje je bilo još više kul nego pejdžer. Bili je, primenjujući neku tajanstvenu logiku razumljivu samo Biliju, upućivao Facu na mesto za sastanak gde obično vlada gužva. Tamo

bi Posrednik — najčešće Džozef, žilavi rastafarijanac s ožiljkom na obrazu — naleteo na Facu i ubacio mu kesicu (džentlmenški frtalj) u džep. Čitava interakcija bi prošla bez međusobnog prepoznavanja — uprkos mojim malobrojnim pokušajima da mu suptilno klimnem glavom i podignem obrve, činilo se da je Džozef rešen da to neprepoznavanje u svom poslu shvata krajnje ozbiljno.

U malo verovatnom slučaju da neki oštrooki policajac slučajno primeti transakciju, veličina kesice i nedostatak bilo kakve finansijske komponente doveli bi, u najgorem slučaju, do presude za sitan prekršaj, što je Riko pomenuo tako da sam pomislio kako to nije ništa strašno. Ali nikada nije došlo do toga. U gradu je u proseku bilo po tri ubistva i bog sveti zna koliko napada, silovanja i pljački dnevno, tako da je za policiju bilo više nego dovoljno dramatičnih slučajeva da ona bude, po sopstvenoj proceni, previše malobrojna i prenapregnuta. Prilično sam siguran da smo mogli da obavljamo preuzimanje u klovnovskim odelima, svirajući tubu, a da ne izazovemo nikakvo mešanje ljudi u plavom.

To je Faci davalo pola sata, manje-više, da stigne na sastanak sa mušterijom.

Sastanak se nikada nije zbivao baš na onom mestu koje bi Bili naveo. Tog prvog dana, gledao sam kako Riko vodi svakog potencijalnog kupca do obližnjeg sokaka ili zaklonjenog mesta, gde ih je podvrgavao nizu pitanja koja su, kako mi je kasnije rekao, napisali Pontifeksovi advokati. „Koliko god da se sudiji nadigne patka da te skemba u ćorku“, objasnio je on, „ako ti pandur odgovori na ta pitanja, znaš da je reč o zamci.“

Ali opet, nikad nije došlo do toga. Na kraju smene — prikriveni tradicionalista, Pontifeks je radnu nedelju podelio na pet osmosatnih radnih smena — Faca i Posrednik bi se sreli da bi poslednji put naleteli jedan na drugog. Ovaj put bi razmenjena bila kešovina — dnevna zarada umanjena za nadnicu, koja je za mene iznosila 80 dolara.

To možda i nije bila potpuno sigurna šema, ali je praktično bila bezbedna sve dok se niko ne ponaša kao budala. Ili je tako makar rekao Pontifeks, koji je svoj posao promovisao toliko bezobrazno da se to graničilo s apsurdom — čak ni njegove najtupavije mušterije

nisu mogle da zaborave broj za besplatno zvanje koji im je davao: 1—212-KUPI-GUDRU.

Moj novi posao.

„Tana, ja sam diler droge. Niko neće da provodi vreme sa dilerom droge.“

„U pravu si“, saglasna je ona dok se savija u novu joga pozu. „Izgleda da ti je suđeno da ostaneš sam i bez prijatelja, ne računajući mene.“

„Ti se vraćaš na faks.“

„Uvek mogu da te uhapsu. Imam tri reči za tebe: Vruć. Zatvorski. Seks.“

„Nemoj da misliš kako nisam razmišljao o tome“, kažem dok klizim sa stola. „Kad smo već kod posla...“ Dobacim joj džentlmenski frtalj. Ona otvori kesicu i udahne buke. „Za tvog ujka Marvinu. Nemoj previše da mu mazneš.“

„Uh, pa ja krećem sutra ujutro. Neću ga videti pre polaska.“

„Onda vrati to.“

Tana napući usne. „Ti čak ni ne voliš maru“, kažem.

„Ne volim. Obično. Ali Glen je pomenuo kako bi voleo da se uradi...“

„Pa što odmah nisi rekla? Smatraj to mojom donacijom u korist tvog erotskog blagostanja. Nabaviću Marvinu drugu kesicu.“

„Vidiš?“ kaže ona dok stavlja kesicu u torbicu za šminku. „To ti je, druškane moj, dobra karma. Samo sedi i gledaj. Univerzum će te nagraditi.“

ČETIRI

To što se ne upoznajem sa ljudima nije jedino što se isprečilo između mene i društvenog života. Tu je i činjenica da još živim sa roditeljima.

Moji su se dovezli do Nijagara Folsa da me pakupe iz bolnice. Vratili smo se kući u relativnoj tišini, što je meni odgovaralo; makar nisu pitali ništa u vezi sa Dafne. Kada smo skrenuli na prilazni put, odlučio sam da istrpim nedelju ili dve pod njihovim krovom. Taman toliko da se vratim u igru.

Ali u kakvu igru? Dok su mi se povrede zaceljivale i nemir rastao, otkrio sam dve uznemirujuće stvari: (1) univerzitetu se nije nimalo žurilo da me primi nazad, ako se ima u vidu kako sam tamo loše prošao tokom proteklog semestra i (2) bio sam nedodirljiv, makar kad je posredi ugostiteljstvo u okrugu Nasau. Događaji u Hemstedu napravili su od mene lokalnu zvezdu. I mada su me često častili pićem, niko mi nije nudio posao. Samo se moj stari gazda u Karvelu, gde sam radio dok sam pohađao poslednju godinu srednje škole, sažalio na mene kad sam pristao da radim za minimalac. A od toga nisam mogao da uzmem stan pod kiriju bilo gde osim u bednim stambenim naseljima.

Dajem otkaz u Karvelu iste večeri po povratku sa Rikove demonstracije. Za nekoliko nedelja ću prištedeti dovoljno da sebi obezbedim stan. Možda čak i u gradu, kao što sam se hvalio Marvinu.

Ali moram da smislim neku priču za roditelje. Previše je rizično lagati o poslu u restoranu — grad je dovoljno blizu za iznenadnu posetu. Odlučim da im kažem kako sam našao stalan posao kao kancelarijski pripravnik. Što znači da ću morati mnogo da se osmehujem dok me mati/ispunjena radošću zbog toga što je iznenada otkrila kako može da upotrebi izraze „moj sin“ i „kancelarija“ u istoj rečenici, bude vukla u tržni centar da mi nametne potpuno novu garderobu. Ona ustaje rano u ponedeljak

ujutro di mi spremi doručak, što znači da ću morati da obučem ono što mi je kupila. Prilično sam siguran da ću biti jedini diler gudre na razmeđu Njujorka, Nju Džersija i Konektikata u neformalnoj poslovnoj odeći.

Dok stignem u grad kako bih započeo svoj prvi solo dan, pejdžer mi već zuji. „Preuzimanje na stanici u Pedeset devetoj ulici, blizu trafike. Sastanak kod Inženjerske kapije, na ćošku Devetnaeste i Pete avenije. Mlada dama. Potraži likru.“

Mislim da će mi se dopasti ovaj posao.

Stižem do kapije i shvatam da se nevolja krije u preteranom izobilju. Svaka treća ili četvrta osoba tamo jeste žena ispod tridesete u likri. Trkačice na Gornjoj istočnoj strani koje oblikuju guzove na petlji oko rezervoara u Centralnom parku. Oči mi se konačno zaustavljaju na jednoj koja ne trči.

Nekoliko godina je starija od mene, ima možda dvadeset šest ili dvadeset sedam. Svetla koža, kratka plava kosa i grudi koje, premda nisu ogromne, ipak privlače pažnju. Skupe patike. Možda neka mlada advokatkinja. Ili izdržavana domaćica. Učiteljica i kćerka neke od perjanica naše privrede.

U svakom slučaju, moja prva mušterija.

„Ti si taj?“ pita ona.

„Nadam se“, odgovaram i pokušavam da upamtim da se zahvalim majci zbog toga što me je naterala da izađem iz kuće u nečemu što nisu farmerke i majica.

„Ne ličiš mi na dilera droge.“

„A ko je pa rekao da sam diler droge?“ Nikad ne priznaj da diluješ, upozorio me je Riko. Ako im dozvoliš da utvrde tvoju nameru da prodaš, to je kao da si im dao u ruke ključ svoje ćelije.

Ona uzdiše. „Ne, ne, da, ne, da.“

„Šta je to?“

„Odgovori na pitanja koja ćeš mi postaviti.“

„Već si ovo radila.“

„Da“, kaže ona poskakujući nestrpljivo na nožnim prstima. „A ti?“

„Zar se vidi da mi je ovo prvi dan na poslu?“

„Čestitam. Možemo li više da završimo s ovim? Čekaju me kod kuće.“

Vadi novac iz patike. Dajem joj kesicu. Ona je stavi u zadnji džep pantalona i otrči. Toliko o upoznavanju novih prijatelja na poslu.

Sledeći sastanak je na Volstritu, pravo do centra dvojkom. Džozef se provlači pored mene u vozu između Čembersa i Fultona, ubacuje mi kesicu u jaknu. Izlazim iz stanice na laku kišu deset minuta pre zakazanog vremena. Sklanjam se u neki haustor i posmatram odela od po hiljadu dolara i vodu koja se nakuplja i curi sa gelom prekrivene kose njihovih vlasnika dok oni blebeću u prenosive telefone. Navijam za grom.

Deset minuta posle zakazanog vremena sastanka, primetim klinca mojih godina koji je mogao da bude ja. Mnogo bezveznija verzija mene. Kosa mu je zalizana unazad kao i u ostalih japija, ali odelo ga odaje: konfekcijska verzija standardne uniforme. Pokušava da mi privuče pogled, pa mu malčice klimnem glavom.

„Hej“, kaže on. „Tražiš Denija?“

„Zavisi.“ Upitam: „Ti si Deni?“

„Možda. Što?“

„Zato što bih onda znao da tebe tražim“, kažem ja. „Lik sa kojim treba da se nađem navodno nosi armanija.“

„E, lakše malo, *dokersu*“, veli on, uvredivši pantalone koje mi je kupila majka. Sad mi se lik baš nimalo ne dopada. „Deni je u kancelariji. Rekao mi je da te nađem.“

Polazim polako prema podzemnoj, spreman da potrčim — sledim još jednu od Rikovih sugestija. „Zastupnik ti je isto što i znak za uzbunu“, rekao mi je, zbunivši me rečju „zastupnik“. „Niko nije toliko lenj da neće da ode po sopstveni šit, znaš već šta hoću da kažem.“ S druge strane, policija je, Riko je to znao iz iskustva, bila više nego sposobna za „takvu vrstu 'manipulacije'“.

Kažem mu kako ne poznajem nikakvog Denija.

„Deni Kar“, uporan je on. „Rekao je da te čeka bendžamin ako dođeš kod njega u kancelariju.“

Začudo, ponuda ekstra kinte je pozitivan znak da ovo *nije* nameštaljka. Još jedan rikoizam: policija ne može da podnese krivičnu prijavu protiv nekoga koga je podmitila da izvrši zločin. „A zašto bih ja išao kod njega u kancelariju?“

On ispruži dlanove prema meni i slegne ramenima. „To što radim za Denija znači da činim ono što zatraži, kada to zatraži. Ili, kako Deni kaže, pitanje ne spada u opis mog radnog mesta.“

„Baš mi te je žao. Ali ja ne radim za Denija.“

„Neću više raditi ni ja ako ne pođeš tamo sa mnom. Ma daj, hajde. Sto dolara za, šta ga znam, dodatnih deset minuta posla.“

Tragam za drugim sumnjivim znacima. Kao da bih uopšte mogao da ih prepoznam. „Jesi li ti pandur?“ upitam po standardnom scenariju.

„Jebo te, nisam“, osmehne se nervozno. „Otkud ti pada na pamet da sam pandur?“

Moj oprez konačno popušta pred pohlepnom željom da više nego udvostručim dnevnu zaradu. Sledim klinca preko puta, u poslovnu zgradu. Prolazimo kraj recepcije, klimamo glavom čuvaru i vozimo se praznim liftom do dvadeset trećeg sprata.

Čim se vrata zatvore, on mi pruži ruku. „Rik Kliri.“

„Dobro.“ Ne obraćam pažnju na njegovu ruku.

„Znači ti si, ono kao, Denijev diler?“

„Stvarno ne znam o čemu pričaš.“

„Znam, znam. Samo, to pitanje jesam li pandur.“ Pretražim pogledom lift u potrazi za mogućim skrivenim kamerama i pravim se da ga ne čujem. „Ako nećeš da pričaš o tome, nema veze.“

Stižemo na dvadeset treći sprat, gde nam recepcija želi dobrodošlicu u „DC investicije“. Recepcija je prazna, kao i većina odeljaka kraj kojih me Rik vodi prema kancelariji u ćošku. Unutra neki lik u odgovarajućem odelu, ali sa kosom kao Art Garfunkl, laje nešto nalik na japanski u spikerfon. Pretpostavljam da je to Deni Kar. Primeti me, pa mahne da sednem na trosed. Onda primeti Rika pa mu ljutito mahne da izađe. Rik izlazi unatraške kao gejša i zatvara vrata za sobom.

Dok se spuštam na crnu kožu, Deni poseže iza sebe u komodu i izvlači odatle spravu nepoznate namene nalik na kućicu za ptice koju sam napravio na časovima tehničkog u desetom razredu. Ova kućica za ptice ima priključak za struju, i to primetim kada ga on zabode u zid tako da svetlost u kutiji blesne zelenim neonom. Ne prekidajući razgovor na japanskom, Deni se vraća komodi kako bi uzeo pola metra dugačku hiruršku cevku i mali metalni disk veličine otprilike kao konzerva duvana „skoul”.

„Gde je Karlos?” kaže on pošto završi poziv.

Karlos je bio moj prethodnik, klinac koji je na moje oči razbio motorolu na stepeništu. „Ja sam novi Karlos“, kažem.

„Novi Karlos.“ Zakikoće se. „K’o ona ’nova koka-kola’. Nadajmo se da ćeš potrajati malo duže od nje. Ne ličiš mi na dilera.”

„Baš čudno. Svi mi to kažu.”

„Karlos i ja smo imali nekoliko dogovora, to je sve. Među njima je i dodatna kinta za penjanje ovamo.“ On sljušti dve novčanice od po sto dolara sa svežnja i pruži mi ih. „Ne smeta ti to?”

„Pa, valjda ne.“ Ponovo pogledam u kućicu za ptice.

„To se zove isparivač“, objasni on. „Rođak mi ga je poslao iz Los *On—bel—iza*. U fazonu one zdrave hrane. Ništa katran — samo čisti THC. Jedino što mu treba čitava večnost da se zagreje.“ Deni izvuče paklicu cigareta i par puta lupne njome o šaku pre nego što mi ponudi jednu. Odmahnem glavom. Pejdzher mi već ponovo zuji.

„Trebalo da krenem.”

„Za dilera nema odmora. Ali kad si već tu, da ti predložim još nešto. Jedan drugi dogovor koji sam imao sa Karlosom. Ovi mali frtalji su sasvim dovoljni za kancelariju“, kaže mahnuvši prema kesici koju sam mu spustio na sto. „Ali vikendom mi treba malo više. Znam: već su ti rekli da ne isporučuju veće količine.”

U pravu je: Riko je sasvim jasno rekao kada smo razgovarali da je svaka transakcija koja podrazumeva količine veće od „džentlenskog frtalja“ zabranjena papinim dekretom. Upravo zahvaljujući toj skromnosti, Pontifeks ostaje izvan vidokruga i izvan zatvora. Isto tako, natuknuo mi je on, zbog toga je Karlos otpušten.

„Prvi dan“, kažem i dignem ruke u znak predaje.

„Naravski“, veli Deni i pruža mi svoju vizitku. „Kad se predomisliš, tu je za tebe dodatnih petsto dolara nedeljno.“

Sa sledećom mušterijom se sastajem na ćošku Dvadeset treće ulice i Sedme avenije. Prvo što pomislim jeste: *Ko bi rekao da toliko lepih žena duva vutru?*

Sledeća pomisao mi je: *Ona je on*. Nije transvestit... već samo, moram to da priznam, veoma privlačan muškarac utegnuto u tesne kožne pantalone, sa crnom maskarom.

Vrisne kad me ugleda. „Jah! Molim te, reci mi da si mi doneo jebenu maru!“ Nestrpljivo udara nogom dok prolazim sa njim kroz standardni scenario, ali zna sve tačne odgovore. Dok ne dođemo do dela u vezi s parama.

„Jeeeeeebo te!“ petlja po džepovima i izvadi kondom i malo paperja.

„Završili smo“, kažem i krenem natrag prema stanici podzemne.

On me dogradi za rame. Okrenem se na peti prema njemu, u nadi da se dovoljno uverljivo mrštim. Sebe pre smatram ljubavnikom nego fajterom, ali ne nameravam da dozvolim da me zaplaši lik koji se šminka. „Rušiš moj lični integritet“, kažem.

„Pođi sa mnom do gajbe. Krištof ima lov.“

„Javi se ponovo kad budeš pri parama.“ Ponovo se okrenem da pođem.

„Daj, tu je, odmah niz ulicu. Znaš za Hotel Čelsi?“

PET

Gledao sam film *Sid i Nensi* četrnaest puta.

Uprkos onome što verovatno mislite, ja nisam nekakav opsesivni filmski fanatik. Hoću reći, to je sjajan film, iako su Džonija Rotena skroz pogrešno prikazali. Ljubavna priča koja nije puna sranja, koja prepoznaje glupost svega toga — istinska ljubav, nemoguća u stvarnom svetu, dovodi samo do bola.

Ali nisam ga zbog toga gledao četrnaest puta. Gledao sam ga četrnaest puta zato što je to bio jedini film koji je Dafne posedovala, i obično smo bili previše lenji, odvaljeni ili napaljeni da bismo stigli do video-kluba.

„Podseća li te to na nekoga poznatog?“ pitala me je svaki put kad bi se film završio. To pitanje je trebalo, budimo iskreni, da za mene bude džinovska crvena zastava, s obzirom na to da — izvinjavam se ako ću sada da vam otkrijem rasplet — Sid na kraju izbode Nensi u sobi u Hotelu Čelsi.

Ali onda bi Dafne zapevala Leonarda Koena: *Sećam te se jasno iz Hotela Čelsi, pričala si tako smelo i slatko, pušila mi na nepospremljenom krevetu...*

A onda bi prestala da peva i odigrala tu scenu — televizor je bio zgodno smešten u spavaćoj sobi. Bogu hvala, za razliku od pesme ili filma, njena verzija je uvek imala srećan kraj.

Pričali smo o tome da bismo mogli da odsednemo u Čelsiju i provedemo noć izbezumljujućeg seksa. Pre nego što je pokušala da me ubije. Opet, nekako dugujem sebi da vidim kako to mesto izgleda.

„Ulazim i izlazim“, kažem Kožarcu. „I to nije, znaš već, metafora ni za šta. Ozbiljno. Nemoj da mi nudiš pušenje kad stignemo tamo.“

On već juri ulicom. „Znaš, za jednog dilera gudre“, dere se preko ramena, „obučen si kao pravi seronja.“

Hotel star sto godina upravo tako i izgleda. Ne toliko spolja, ali unutra se ne zna ko pobeđuje u ratu između krpljenja i propadanja.

Treba se kladiti na propadanje. Ali opet osetim žmarce kada ugledam poznato predvorje, gde je svaki pedalj zida prekriven slikama krajnje nasumičnog rasporeda i umetničke vrednosti.

Sledim Kožarca — koji mi se u međuvremenu predstavio imenom Nejt — pored recepcije, prema liftovima. Neki lik u skupom džemperu, možda od kašmira, ispeglanim pantalonama i mokasinama sa kićankama podigne pogled sa poda koji briše četkom. Osmotri nas kroz naočare koje mu inače vise o uzici oko vrata. Ne izgleda zadovoljno.

„Zdravo, Hermane!“ kaže Nejt i mahne dok juri pored njega na spiralne stepenice, preskačući po tri stepenika odjednom. Dok trčim za njim, osećam Hermanov pogled na leđima. Zaustavljamo se tek kada stignemo na četvrti sprat.

Nisam siguran šta sam očekivao. Možda neku pank verziju *Životinjske kuće*. Tapete koje se ljušte i zarđale cevi uklapaju se u to, ali hodnik je tih i prazan. Pada mi na pamet drugi put za moja prva tri sastanka kako kršim pravilo o tome da ne smem pratiti mušterije u njihove sobe. Tamo bi mogla da me čeka policija. Ili još gore, neko će skočiti na mene i oboriti me kad kročim kroz ta vrata.

Nejt skače niz hodnik kao pomahnitali kunić i ukopava se u mestu ispred sobe broj 411.

„Dženis Džoplin“, kaže.

„Molim?“

„Ovo je bio Dženisin apartman.“

Onda otvara vrata da isisa iz vazduha sav strah i razočarenje.

To je bekstejdž rok koncerta iz mašte napaljenog tinejdžera: pivske konzerve, poluispijene boce džeka, poluodevene rok nimfete. *Guns N' Roses* trešte sa radija na radnoj površini u kuhinji. Plavuša u toplesu leluja se uz muziku povrh lika koga je prikovala za kauč, hipnotišući ga sisama previše savršenim da bi bile stvarne. Neki evropski propalitet sa kretek cigaretom i smeđom jaknom, koja je možda bila sašivena od kože laneta, kliče dvema brinetama u minićima od streča, čija su dupeta tako izvajana da bi trebalo da se nađu u nekom muzeju, dok se ove njišu okrenute jedna drugoj u plesu prema kojem lambada liči na seosko kolce. Onim delom svog

bića koji ne zija kao turista pitam se zbog čega ne vidim obrise gaćica.

„Jesi li to ti?“ začuje se glas iz susedne spavaće sobe. Okrenem se na vreme da ugledam savršenu žensku siluetu uokvirenu do vratkom spram sunčevog svetla, kao da je to najednom oživela jedna od onih nalepnica koje kamiondžije toliko vole. Onda ona kroči u prostoriju i više nema ničega što bi me podsetilo na kamiondžije. Očni kapci kao da joj se dižu malo više nego što bi trebalo, otkrivajući joj oči — radioaktivno plave, žive i inteligentne. Visoke jagodice ublažene punim usnama i kestenjastom kosom koja joj se u talasima spušta niz leđa do krsta. Telo čije bi duge noge i obline bile remek— delo genijalnog plastičnog hirurga da nisu sasvim prirodne. Na sebi ima koncertnu majicu sa rukavima tri prstala, bele gaćice i ništa više. Gleda me upitno. „Ti nisi Nejt.“

Nejt je na drugoj strani sobe s Evropljaninom koji se mašio za novčanik. „Ne“, odgovaram i pokušavam da pronađem nešto čime bih započeo razgovor. Ali prespor sam.

„Pa onda zatvori ta prokleta vrata“, kaže ona. Dok stignem da kročim unutra i zatvorim vrata za sobom, Nejt je pozdravlja poljupcem.

„Anđele moj,“ kaže i okrene je oko sebe kao balerinu, „baš gledam da ti obezbedim onu sortu degeneracije koju si odabrala.“ Privlači je bliže, zavlaci novčanicu od 100 dolara za lastiš njenih gaćica i okreće je pravo na mene. Shvatamo istovremeno — i zbog toga nam je otprilike podjednako neprijatno — kako se od mene očekuje da izvučem kešovinu iz njenog donjeg veša. Dovršavamo transakciju jedva razmenivši pogled.

„Moja degeneracija je makar stopostotno prirodna“, kaže ona. Vadim kesicu mare iz džepa i dajem joj je.

„Ma daj, šećeru moj,“ kaže Nejt i podiže obrvu prema kauču, „i veštačko ima svojih čari. Zar nije tako, Kleme?“ Lik na kauču je izgleda saglasan sa tim, a odgovor mu je prigušen plavušnim raskošnim oblinama.

„Prava si svinja“, kaže silueta i vrati se s travom u magičnu jazbinu iz koje je i došla. Nejt se isceri i uđe za njom, zastavši tek toliko da me klepi po ramenu.

„Dobar si lik“, kaže mi on, „Ostan i provedi se. Kristof je svakako spreman da podeli svoje zadovoljstvo s drugima.“

Na drugoj strani sobe, dve brinete — očigledno Krištofove — prepliću jezike u strasnom poljupcu. Spuštam pogled na pejdžer. Jedva je jedanaest ujutro.

„Moram natrag na posao.“

„Pa, navrati onda kasnije“, kaže on dok zatvara vrata za sobom. „Žurci ovde nema kraja.“

Šest sati kasnije, pošto sam bacio sportsku jaknu na obližnje požarno stepenište, vraćam se u Čelsi. Muškarac u možda—kašmirskom džemperu sedi za recepcijom, očigledno u svom prirodnom elementu. On je gospodar ove prostorije. Da li zahvaljujući optičkoj varci ili možda nekom drugom aranžmanu, tek čini se da svetlost u prostoriji skreće prema njemu.

Osmehnem se kao što je onomad uradio Nejt i kažem: „Zdravo, Hermane!“ pa krenem prema stepenicama.

„Mislim da se nismo upoznali“, kaže Herman. Glas mu je ono što bi se moglo nazvati „autentičnim njujorškim“, dubok i nazalan, i dodatno pojačava njegovu inače moćnu dominaciju nad predvorjem. „Bio si ovde nešto ranije s Nejtom.“

„Baš sam krenuo nazad kod njega“, odgovaram. Ali stopala mi se više ne pomeraju, a stepenište — još jedna optička varka — kao da se udaljava od mene.

„Teži slučaj. Samo ako to prvo ja odobrim.“

„Nisam znao da ovde to tako ide“, odgovorim, u jednom pokušaju da budem prizemno duhovit. Možda zbog nečega u njegovom naglasku. „Hoćeš da ti dam vizitku?“

„Ha“, frkne on. „Misliš da ne znam da valjaš gudru?“

Ajoj. Tragam po glavi za odgovorom sve dok se ne začuje zvonce. To je lift. Obojica se okrećemo prema vratima koja se otvaraju. Silueta je donekle drugačija, ali odmah znam da je to ista ona devojka.

Ona stupa u predvorje. Talasasta kosa joj je zalizana pozadi, još mokra od tuširanja. Na sebi ima minić kakav nose učenice katoličke

škole, martinke sa 18 rupica i preveliku kožnu jaknu koja verovatno pripada Nejtju.

„Ćao“, kažem, možda malčice preterano revnosno.

„Ćao“, odgovori ona, učtivo prikriivši činjenicu da ne može da me se seti. Njene radioaktivne oči sada su stondirano crvene.

„Bio sam već ovde. Jutros. Nejt mi reče da kasnije navratim na žurezu.“

„Žureza se završila pre nekoliko sati.“ Herman spusti pogled na te njene reči, očigledno duboko rastužen.

„Stvarno sam kreten“, kažem ja.

Ona me osmotri. Sad već priželjkujem da na sebi imam nešto drugo, a ne vunene pantalone i košulju. „Verovatno“, kaže najzad. „Ali dovoljno si priseban da možeš da popiješ piće sa mnom, zar ne?“

„Naravski“, kažem. „Dičim se time koliko sam priseban.“

Herman se zavlači natrag u senke iza recepcije. Sledim je hodnikom koji spaja predvorje sa susednim meksikanskim restoranom, gde muzika marijačija dopire iz malih zvučnika, a kelneri na sebi imaju kostime za koridu. Sedamo u separe i poručujemo margarite i naćose sa sirom.

Zove se K. Zapravo Ketrin, ali prisvojila je inicijal zato što je smatrala da bi to moglo da joj pomogne da započne karijeru profesionalne manekenke. Prvi posao ju je odveo iz rodne Severne Kalifornije — „Iz Sanivejla!“ cvrkuće sa preterano lažnim osmehom — preko Tihog okeana, da provede tri meseca u snimanju za kataloge u Južnoj Koreji, Japanu i Hong Kongu. „Fenomenalno,“ kaže, „ali bila sam neverovatno usamljena.“ Nejtja je upoznala u avionu, kada se vraćala u San Francisko — on i Klem, lik koga sam video ispod one ribe na kauču, bili su polovina losanđeleskog glam—rok rivajval benda po imenu *Otrovni iris*. Pijano muvanje u baru pretvorilo se u pijani vikend u Napi i Nejtov poziv da ona pođe sa njim natrag u El—Ej, gde je trebalo da odsvira par tezgi na Sansetu. Bio je visok i seksi, govorio je engleski i, jebeš ga, muvanje oko benda neko vreme verovatno će joj biti zabavno. Klem joj je na samom početku rekao da je Nejt gitarski bog i nije je slagao. Bend je potpisao ugovor i prvi njihov album, *Ljubavni vampir*, osvojio je

nekoliko uticajnih kritičara kojima se dopadala fuzija Gansa i Bovija. Prodaja nije bila fantastična, ali obećavali su dovoljno da zasluže priliku za drugi album. Samo što je scena u Los Angelesu bila... znaš već, *losanđeleska* — i nije baš pogodovala poslu. Nekako su se spandali sa Krištofom, koji je proveo neko vreme radeći u muzičkim kompanijama, a moguće je i da se bavi međunarodnom trgovinom oružjem, ali o tome ne pričamo, i on im je ponudio ne samo da bude menadžer benda, već i da finansira putovanje u Njujork, pošto u Njujorku nema ničega što bi moglo da im odvraća pažnju od posla, zar ne? To poslednje bilo je sarkazam, uverava me K.

Preselili su se u Čelsi pre osam meseci. Herman je bio oduševljen njihovim dolaskom pa im je dao apartman koji je pripadao Dženis zato što, kako im je rekao, istinski veruje u Nejtov umetnički potencijal. Herman voli umetnike, objašnjava K. Ona misli da su slike u predvorju darovi koje je godinama primao umesto kirije.

Naručujemo još jednu turu margarita. „I kako napreduje album?“ pitam.

„Ah“, kaže ona s uzdahom. „Album.“

Mesec dana pošto su došli u Čelsi, basista Bret umro je od izliva krvi u mozak.

Njegovo oplakivanje trajalo je gotovo dva meseca, a onda su upoznali Bretovu zamenu, Ralfija iz Kvinsa, na Dan treša u CBGB-u. Ralfi je bio dobar, verovatno i bolji od Breta — veoma nalik na Lesa Klejpula — ali Bret je bio blag i miroljubiv, za razliku od Ralfija koji je, znaš već, *žestok*. Obnovljeni *Otrovni iris* uspeo je da snimi četiri pesme pre nego što je Ralfi zviznuo Klemu u lice što je, kad provedeš iole vremena u Klemovom društvu, prilično neizbežno. Ralfi se nadigao i otišao, a sledeća tri lika su bili paceri. Bubnjaru Skotu se sve toliko smučilo da ih je napustio i upisao se na Kolumbiju — da studira psihologiju. Ali Klem je konačno sredio stvar sa Ralfijem pa su nameravali da krenu ponovo sa snimanjem čim Skot završi s ispitima. Nejt je mislio kako bi album — sada su mu nadenuli ime *Slatka gravitacija pakla* — mogao da bude gotov do Božića, ali kad se uračunaju sve te praznične i postpraznične proslave, kao i vreme potrebno za oporavak od praznovanja, biće

izuzetno dostignuće, pa čak i pravo malo čudo, ako ga dovrše do proleća.

K. me gleda kako bi odmerila koliko sam zainteresovan. „Da li sam te već smorila?“ pita. Kažem joj da nije i naručujem novu turu pića da to i dokažem.

Pomalo je ironično da ono što nije bilo dobro za bend jeste bilo dobro za K. Nedelju dana pošto su stigli, u liftu — lift u Čelsiju je *neviđeno* mesto — upoznala je Reja Mondavija. On je stanovao na osmom spratu, gde je držao fotografski studio, pa je ponudio da joj snimi novi komplet manekenskih fotki kako bi joj pomogao da se ubaci u modne krugove. To nije bilo sve što je ponudio, ali ako znaš Reja, onda znaš i da jednostavno ne ume da odoli, i ne, nikada se ništa nije desilo. On je slike pokazao Džonu u *Eliti*, koji joj je napravio reklamu na bilbord u zbog koje je saobraćaj na Brodveju umalo bio zaustavljen, i sad Džon tvrdi kako je ona na vrhu liste za sledeće godišnje izdanje *Sports ilustrejtida* sa kupaćim kostimima. Mada, ne veruje mu ona — čula je sve te priče o njemu — ali jebi ga, držimo palčeve, je 1' tako?

K. uhvati palčeve i mahne rukama prema meni kao da baca čini. „Ovim zvanično prestajem da pričam o sebi“, kaže. „Ti si na redu.“

Tri margarite je taman dovoljno da me natera da krenem sa pričom o Dafne. „Sačuvaćemo moju priču za sledeći izlazak“, kažem i smestim dve dvadesetice na sto, kako bih platio račun.

„Nisam sigurna da bi se Nejt u to dopalo.“ Kad se isceri, pomislim na onaj film sa nacrtanim zecom. *Nisarn ja sja. Samo sam tako nacrtana*. Shvatam zbog čega bi K. mogla da bude uspešna manekenka.

Ustajem da pođem. Uvek ih ostavi sa željom da nastaviš. Ali ne treba mi mnogo da shvatim u čemu je nedostatak moje strategije. Nemam kuda da odem.

„Ideš kući?“ pita ona, ne baš nedužno.

„Da, ne, zapravo, ja i nemam kuću...“

„O...“

Gotovo da mogu da čujem kako se vrata zatvaraju u njenoj glavi pošto njeno mišljenje o meni prelazi sa „slatkog tajanstvenog lika“ na

„jadrnog beskućnika.“

„Hoću reći, stanujem na Long Ajlendu dok ne nađem sebi smeštaj u gradu“, nadodam brzo. „Tek sam počeo da ga tražim.“

„Tu ti je uvek Čelsi“, kaže ona veselo.

Kad se zatvore vrata, pomislim, otvori se prozor. Moja druga kretenska otrcana fraza za samo trideset sekundi, shvatam, siguran znak da sam pripit. „Šta znam. Imam utisak da Herman baš i ne bi voleo da mu se vrzmam tamo.“

„Kladim se da mogu da ga nateram da promeni mišljenje. Stondirana letargija joj je iščezla iz očiju i zamenilo ju je nešto takmičarsko i možda malčice divlje. Dopustio sam joj da me odvuče natrag do recepcije, gde me je Hermanu predstavila kao pesnika-početnika koji je upravo nasledio nešto para od svoje drage tetke, čiji je zahtev bio da ih iskoristim kako bih lansirao svoju karijeru. Moj glas je jedinstven i značajan, nešto između Stivensa i Bukovskog, a i *Njujorker* se nedavno zanimao za mene.

Vidim da Herman nije mentol, ali K. nije žena sa kojom biste se svađali, pogotovo ako ste skloni ženama. Na kraju, njene radioaktivne oči jače su od njegovog skeptičnog pogleda, pa mi on nudi sobu broj 242, po ceni koju nema šanse da mogu da podnesem, čim budem mogao da mu ispovrtim prvu i poslednju kiriju, plus 1.200 dolara za depozit. „Znam ja koliko teško može da ide s poezijom“, uverava me on.

Rukujem se sa Hermanom, sa K. izvedem nešto nespretno, između zagrljaja i poljupca, pa izađem iz predvorja u ledenu noć. Jakna mi i dalje visi tamo gde sam je ostavio. Zavučem ruku i pronađem vizitku Denija Kara.

ŠEST

Limuzina — zapravo, nešto luksuzniji automobil — zaustavlja se na ćošku. Prozori se spuštaju. Na Denijevom licu je nenasno zadovoljan osmeh.

„Upadaj“, kaže.

Obilazim kola i sedam u njih sa druge strane. Dok zatvaram vrata za sobom, shvatam zbog čega se tako nepodnošljivo ceri. Među nogama mu poskakuje glava, sudeći po izgledu, ženska.

„Zaboga“, izustim.

„Nije valjda da ti smeta, družo?“

„Uh, ne, ne smeta mi.“

„Baš mi je drago što si se javio. Predomislio si se.“

„Još nisam“, kažem. Ne bi trebalo da zvučim preterano očajnički. „Samo razmatram opcije.“

„Ja ti ne dajem opcije. Opcije se svode na izbor između krvavog i srednje pečenog bifteka. S lukom ili bez luka. Smeđe ili riđe. Uzgred, kakva si ti?“ Kucne po glavi koja i dalje poskakuje. Ona se odvoji od Denijevog međunožja praćena vlažnim zvukom zbog kog osetim još jače gađenje nego maločas.

„Riđa, govнару.“

„To ćemo tek da vidimo“, odgovara on i rukom vraća devojčinu glavu među noge. „Družo, ja ti ne nudim nikakvu opciju. Nudim ti priliku. Priliku da udvostručiš nedeljnu platu.“ On mahne prema nizu flaša na ugrađenoj polici. „Sipaj sebi nešto dok ja pričam.“ Naspem sebi viski s imenom škotske klisure za koju nikad nisam čuo. Njegov ukus me natera da pomislim kako nikada ranije zapravo nisam ni okusio skoč, kako sam sve do sada pio najobičniju mokraču.

„Kao što sam rekao u kancelariji, frtalji, ili ono što vi, momci, valjate kao frtalje, sasvim su u redu preko nedelje. Ali ja vikendom primam goste. Imam stan u Bridžhemptonu i još jedan u Majamiju. Videćeš i sam. Ali tada, i tamo, treba mi veća količina.“

„Moram da budem iskren. Mislim da si pogrešno procenio da imam zalihe. Ja sam običan kurir.“

„Pa ne tražim da mi odgajaš zasade.“

„Ne, hoću da kažem da ja ne kontrolišem protok. Daju mi jednu kesicu po mušteriji.“

„Jesi li ikada čuo za izraz 'razmišljaj mimo pravila'?“

Pogled mi se i protiv volje vraća glavi koja poskakuje. „Uh, nisam.“

„Sranje iz poslovne škole. Ali to je zapravo korisna zamisao. Ne dozvoli da ti način na koji sagledavaš okolnosti ograničava mogućnosti.“

„Pojma nemam o čemu pričaš.“

„Ako je jedini način da obezbediš veću količinu proizvoda prodaja većem broju kupaca, onda prodaj većem broju kupaca.“

„Aha“, kažem. „Misliš da bi mogao da se javljaš više puta dnevno?“

„Ja? Ma kakvi. Nemam vremena za to. Ali ti bi mogao.“ Kola se zaustavljaju. „Odmori se malo“, kaže on glavi. „Stigli smo u hotel.“ Osmehujem joj se dok sređuje haljinu, zato što je ljupka i zato što ne želim da slučajno osmotrim Denijevu golu kitu.

„Mi ovde izlazimo“, kaže Deni dok hotelski poslužitelj otvara vrata. Dama izlazi iz kola. „Kuda si se zaputio?“

„Na voz“, odgovorim. „Na glavnu stanicu.“

„Ne, hoću da kažem, gde treba da stigneš?“

„U Levitaun?“

„Mele“, kaže on šoferu, „odvezi ovog čoveka ovde u Levitaun.“ „Da, gospodine“, odgovori šofer.

Deni mi pruži deset novčanica od po sto dolara. „Nabavi mi za vikend još pet kesica. Ostatak možeš da zadržiš.“ Iskoči iz auta. „Znam da mogu da računam na tebe, družo!“

Kola se udaljavaju od hotela. Zavalim se natrag u sedište, pripazivši da izbegnem izlučevine koje su Deni i njegova „devojka“ eventualno ostavili za sobom. Iza sedišta je zavučen primerak *Njujork posta*. Neki klinac u Bronksu, star sedamnaest godina, ubijen

je iz pištolja za vreme školske svađe. Dva pandura, optužena za premlaćivanje nekog demonstranta u parku na Tomkins Skveru, proglašena su nevinim i oslobođena svih optužbi. Foto—robot koji bi mogao da predstavlja bilo kog crnca sa brkovima, s tim što ovoga posebno traže zbog toga što je prekinuo pljačku u podzemnoj tako što je tom prilikom nasmrt izbo jednog od pljačkaša. Te priče se sasvim uklapaju u mišljenje koje ujka Marvin ima o Njujorku, nesumnjivo sjebanom mestu. Ali one ne opisuju grad koji ja vidim sa zadnjeg sedišta limuzine. Osećam se kao kralj u kočiji, a kiša, svetla i neprestano kretanje samo su privatna predstava namenjena meni.

Posle jednog sata i tri glen-nečega, kola se zaustave ispred kuće mojih roditelja sa tri sobe i dva kupatila, jedne od desetina sličnih kakve su se masovno proizvodile posle Drugog svetskog rata. Tiho se ušunjam u svoju sobu i izvadim kešovinu iz džepa. Strpam je u ukrašenu drvenu kutiju, koju mi je jedna bivša devojka donela iz Indije, i sada mi stoji na komodi.

„To je velika kinta“, kaže moj otac.

Sedi na mom krevetu, u odelu zgužvanom koliko i čaršavi, sa nijansom svetlocrvene boje u očima koju prepoznajem kao kratku pauzu između drugog i trećeg skoča za tu noć. Drugim rečima, otprilike sledi moj ritam. „Teraju te da radiš prekovremeno u kancelariji?“ pita on.

„Otišao sam na pivo s jednim drugarom.“

„Tvoj drugar ima fina kola.“

„Firmina su. Morao sam da radim do kasno. Imaš li nekog razloga da boraviš u mojoj sobi?“

„U tvojoj sobi.“ Zalupa se po grudima. „Ovo je moja kuća.“

„Kako god ti kažeš.“ Uključim TV. „Ubrzo idem odavde.“

„Znaš, slagao si majku.“

„U vezi sa čim?“

„U vezi s poslom“, kaže on i klimne glavom prema kutiji na komodi. „Ili to agencije za poslove na određeno plaćaju gotovinom?“

Spremam se da smislim neki izgovor, ko zna šta, ali on nastavlja. „Neću ništa reći. Ne brini. Ali mnogo bi učinio svom ćaletu kad bi mu dao stotku.“

„Hoćeš da pozajmiš sto dolara od mene?“

„Imaš nešto protiv, mali? Ovog meseca sam malo kratak.“

„Kratak?“

„Znaš na šta mislim.“

Zaista, znam na šta misli. Čak sam i ja primetio koliko ćale u poslednje vreme vodi računa o svom izgledu. Češće se šiša. Nosi modernije cipele. Po kući se motaju tajanstvene bočice sa osveživačem daha. Takođe sam video kako keva obraća posebnu pažnju na izveštaje iz banke o prometu na računu i kreditnim karticama, čime ozbiljno ugrožava ćaletove mogućnosti da održava vanbračnu vezu. Pretpostavljam da bi mu moj „zajam“ od sto dolara omogućio da plati ručak za dvoje kod Biftek Čarlija, te da bi mu preostalo dovoljno za sat vremena u Starlajt inu, koji se nalazi na zgodnom mestu, ali ne i previše blizu.

„Naravski, ćale“, kažem. „Toliko si toga učinio za mene.“

Uzimam novčanicu iz kutije i dajem mu je. On ustaje i pljeska me po ramenu. „Bravo, momče. I gde je onda?“

„Šta gde je?“

„Taj restoran u kojem radiš.“

Umalo ne jeknem od olakšanja — on ama baš ništa ne zna. „Sigurno je neki luksuzan“, nadodaje dok se tetura prema svom trećem noćnom skoču. „Kao što rekoh, to ti je velika kinta.“

SEDAM

Ako ste iole nalik meni, onda je pomisao na to da su oko vas supermodeli možda nešto o čemu ste sanjali. Ali ako ste od onih koji žele da im snovi ostanu netaknuti — to jest, bez rupa — verovatno vam je bolje da dalje ne čitate. To iskustvo je precenjeno.

Ne želim da kažem da su manekenke precenjene. Taman posla. Možda se pitate nisu li one izbliza samo obične cure sa pristojno izvajanim kostima i stručnjacima za frizuru i šminku. E, pa nisu. One su savršene, ili sasvim blizu toga.

I nije posredi čak ni to da su glupe, nesigurne ili sujetne, premda neke od njih jesu. Možda i većina. Ali zbog lepote im se praštaju intelektualni nedostaci.

Ne, precenjuje se iskustvo upoznavanja supermodela. Jer duboko u sebi, nadate se da će među vama buknuti ljubav. Ili požuda. Ili samo nešto o čemu ćete moći da razgovarate duže od trideset sekundi. Ali neće. Supermodeli su kao profesionalne atletičarke ili nadarene violinistkinje: briljantne, ali ograničenih pogleda. Možda ste jedan od onih likova koji znaju mnogo toga o cipelama na kaišiće ili o nanošenju podloge za šminku. Ali ako sanjate o tome da spavate sa supermodelima, verovatno niste.

Kažete sebi da možete zanemariti taj nedostatak prave međusobne veze. I u pravu ste. Možete. Ali *ona* ne može. Ženama je važna samo veza. Ili veze. I ako niste u stanju da ostvarite makar jednu od njih, za njih je to kao da pričate na marsovskom.

Ili je makar moje iskustvo večeras takvo. Svaki razgovor je zamro pošto je ustanovljeno da nisam slavan, da ne radim ni za kakvu agenciju i pojma nemam o cipelama na kaišiće.

Ne mogu da tvrdim kako isto važi i za mog drugara Reja. On je nosilac crnog pojasa u veštini flertovanja kroz uvrede, što je izgleda upravo ona borička veština kojom se mogu smotati te lepojke. Za sada je dobio tri telefonska broja. Njegov stvarni talenat jeste sposobnost da prepozna mikroskopsku manu, za većinu nas

nevidljivu, koja jadnu supermanekenku nagoni da provodi mučne sate pred ogledalom. Mesto gde će joj se jednog dana pojaviti bora. Milimetarsko opuštanje guze. Mišić lista u blagoj disproporciji sa butinom.

„Ne mogu da verujem da te puštaju da izlaziš u tome“, čujem kako govori jednom besprekornom primerku. Nekoliko minuta kasnije, ispisala mu je broj svog telefona na ruci.

On otre mastilo čim se ona udalji. „Brzo dosadi, zar ne?“ Zevne i podigne tri prsta. „Tri zeva. Ostajem na istom mestu samo do deset. Posle deset zevanja, ne može da se dogodi ništa dobro.“

Upoznao sam Reja istog dana kad sam se preselio u Čelsi, kada se on predstavio Tani.

Čak i sa dodatnom gotovinom koju sam izvukao iz aranžmana s Denijem Karom, treba mi čitave tri nedelje da uštedim za sobu. Tana, koja se vratila posle zimskih ispita, nudi se da mi pomogne u selidbi. Ispostavlja se da je to šifra za njeno zvocanje o najnovijim problemima sa Glenom i poklon u obliku patuljastog kaktusa iz radnje „Dvejn Rid“ iza ćoška. Meni preostaje da se rvem s ogromnom platnenom torbom (u kojoj se nalazi sve iole vredno iz mog ormara) i gajbom za mleko (u njoj je IBM selektrik II kao i nekoliko udžbenika s prve godine književnosti zbog kojih ću, nadam se, proći kao pesnik) uz stepenice, pa onda uskim hodnikom do sobe broj 242.

Negde usput, dogode se dve stvari: Tana naleti na čoveka sa brzometnim južnjačkim naglaskom koji jednom za svagda pobije sve severnjačke stereotipe o razvučenom govoru, a torba mi se zaglavi u hodniku, tako da ne mogu da se pomerim. Cimam toliko snažno da to ubrzo postaje neprijatno. Pitam se šta će pre pući, remen ili moje rame. A onda, iznenada, više ne osećam težinu torbe.

Izvlačim se ispod nje. Ispostavlja se da je moj spasilac mišićavi bilder s dugačkim perčinom i paperjastim naznakama jareće bradice. On zauzme pozu Atlasa, s mojom torbom kao globusom, i pruži mi slobodnu ruku. „Rej Mondavi“, kaže.

To je isti onaj Rej Mondavi koji je snimao fotke za K. i pokrenuo dalje njenu karijeru. Južnjački naglasak je zaostatak iz njegovog rodnog Ričmonda, u Virdžiniji, a ekspresni govor je nusproizvod pet

godina provedenih u Majamiju, gde je teglio foto—opremu za modnog fotografa čije ime Tana prepoznaje. I dok kačim svoju garderobu o голу cev — ispostavlja se da u sobi broj 242 nema plakara (niti kupatila) — Rej neprestano zasmehava Tanu pričom o tome kako su „manekenke upravo onoliko glupe koliko i misliš da jesu“ sa nedavnog snimanja na ostrvima Turks i Kejkos. Očima svrdla po njenima, osim kada joj odmerava telo, više profesionalno hladno nego pohotno, kao kad krojač odmerava čoveka kome treba da skroji odelo. Samo dvaput prekida s tim svojim unutrašnjim proračunom: prvi put kako bi pogledao u mene i stavio mi do znanja da zna kako znam da je on odmerava, a drugi put da bi ustanovio smeta li mi to. Dajem Reju svoj blagoslov gotovo neprimetnim klimoglavom. Uprkos tome što nas bije glas da smo neosetljivi i emocionalno zaostali, mi muškarci raspolažemo iznenađujuće bogatim nemim rečnikom. Naročito kada je prisutna neka žena.

„Trebalo bi da mi dozvoliš da te slikam“, kaže Rej Tani.

„Kako da ne“, kaže ona i kikoće se.

„Ozbiljno. Ne za pistu, nemaš ti štule za to, ali za štampu... Ti si klasična devojka za Elen fon Unvert. Senzualna, kao Klaudija ili Kare.“

Tana crveni. „Razmisliću“, kaže.

„Nadam se da hoćeš“, odgovara Rej i izlazi unatraške iz sobe. „Dobro došli u Čelsi.“

Zahvalan sam mu što odlazi, ne zato što mi se ne dopada da slušam kako je muva — već je sasvim jasno da bi taj čovek mogao da me nauči izvesnim štosovima — već zato što soba nije dovoljno velika za troje. Najveći deo prostora zauzima bračni krevet; ostatak odlazi na lavabo ispod napuklog ogledala — sve što zahteva komplikovanije vodovodne instalacije moraću da obavljam u zajedničkom kupatilu na kraju hodnika. Nadao sam se balkonu, kao u *Sidu i Nensi*, ali moram da se zadovoljim požarnim stepeništem s pogledom na susedni zid od cigle.

„Bar imaš dvorište“, kaže Tana dok se vraća unutra kroz prozor, pošto je smestila kaktus u hladan neosunčani čošak gde će ovaj svenuti za nedelju dana. Sedne na ivicu kreveta da mu isproba opruge. „Pa, kad ćeš da skineš mrak ovom nevaljalcu?“ pita.

Ispostavlja se da je to odlično pitanje.

Prvu svoju nedelju u Čelsiju provodim kao duh, nevidljiv za ostale stanare, koje povremeno ugledam iza vrata koja se zatvaraju. Prolazim kraj apartmana u kojem su Nejt i K. dovoljno često da izgleda kao da ih uhodim, i još malo češće od toga. Pribijam uvo uz vrata i niti jednom ne uhvatim ni naznaku obećane neprekidne žurke.

Stidljivi osmeh amazonske lepotice u čuvenom liftu načas mi podstakne nade. Sve dok „ona“ ne odgovori na moje preterano revnosno predstavljanje: Mika ima glas za tri oktave niži od mog i, pretpostavljam, funkcionalni penis. Jedinu predvidivu ljudsku interakciju imam sa Hermanom, koji je manje-više neprestano prisutan na recepciji i kad god me vidi, raspituje se za moju poeziju. S obzirom na njegov urođeni detektor za sranja, trudim se da ti razgovori budu što kraći.

Prvi put posle čitave večnosti osećam se usamljeno. Zovem Tanu gotovo svake večeri sa govornice u meksikanskom restoranu. Ona se rado javlja na moje pozive, pošto je konačno raskinula sa Glenom, ali neprestani zvuk marimbi u pozadini i cene koje recituje Njujorška telefonija sprečavaju nas da trabunjamo bez kraja i konca. Jednom se javljam čak i majci, ali njena majčinska radoznalost u vezi s mojim poslom tera me u sve komplikovanije laži, a raspitivanje za to sa kim se družim baca me u još veću depresiju.

Za nekoliko nedelja ću možda uspeti da uštedim nešto para za druženje. Ali za sada su to viršle i pice, i noći koje provodim sam. Ispostavlja se da promajni stari hotel teško zadržava toplotu, sa приметnim izuzetkom moje minijaturne sobe i njenih golih cevi za toplu vodu. Temperatura noću često naraste i preko trideset. Shvatim da prozor mogu da koristim kao slavinu nad kadmom za regulaciju toplote, puštajući u sobu po potrebi vazduh čija je temperatura ispod nule. Tako imam šta da radim dok ležim budan i pokušavam da se setim zbog čega sam mislio da će mi život ovde biti lepši nego kod kuće.

Po danu, tragam u opštenju sa mušterijama za makar prolaznim zrcima topline. Trkačica sa Gornje istočne strane mi se predstavi („Liz“) pošto joj kažem da ima lepe oči, a onda zaždi kao žena koja ima pametntja posla. Čarli, klinac mojih godina koji noću radi kao

čistač na ilegalnim partijama pokera, obično popriča sa mnom petnaestak minuta pre nego što utone u stonirani dremež na klupi parka na Union skveru gde se čini da će uhvatiti najviše sunca.

I Deni Kar.

Većina ljudi puši travu da bi se opustila. Deni nije od tih. Taj čovek je ono što bi moji roditelji nazvali „dinamom“, a mara mu samo džara tu njegovu unutrašnju vatru. Ja sam skloniji reči „serator“, ali on više nego udvostručuje moju nedeljnu zaradu u zamenu za nekoliko lažnih telefonskih poziva, pa ga trpim kako to ne bih pokvario.

Svakog radnog dana dvaput se javljam na Pontifeksov besplatan broj za mušterije. Isprva, svaki put govorim drugačijim naglaskom. Onim sa Park avenije, iz Portorika, sa Steten Ajlenda i nečim što počinje nalik na haićanski, ali ubrzo prelazi u crnački naglasak iz Harlema. „Š’a ti to meni pričaš, bajo?“ Na svu sreću, pošto je Bili proveo godine primajući pozive krajnje stoniranih likova, praktično je nemoguće da mu nešto zazvuči previše čudno. Ali ja nisam Rič Litl: nikada nisam umeo da imitiram druge. Uspevam sa šest, možda sedam glasova koji zvuče donekle uverljivo. Zato ih pretvaram u redovne mušterije, zbog čega moram da kupim malu crnu svesku u „Dvejnu Ridu“ kako bih zapisivao kad koji od mojih polietničkih likova zove i kakve su im izmišljene navike što se duvanja tiče. Ne želim da zajebe stvar. I mada ne potkradam Pontifeksa — štaviše, uvećavam mu promet — isporuka od kilograma mare nedeljno za Denija svakako me izlaže riziku izvan granica koje operacija dozvoljava, a Riko mi je, za vreme audicije, rekao da to *nikada* ne smem da uradim.

U petak uveče, treće nedelje otkad na crno radim za Denija, vraćam se u svoju hotelsku sobu posle poslednje legitimne isporuke. Trpam kesice u košulju. „Ala ti je izrasla pupa“, kažem napuklom ogledalu. Otvaram vrata pre nego što ogledalo stigne da mi odgovori i trčim niz stepenice prema podzemnoj i Denijevoj kancelariji. Samo što ovaj put umalo ne pregazim K. koja ulazi u lift.

„Hej, ti“, veli ona. Upravo se istuširala, nije se trudila da se šminka, i to joj ni najmanje ne škodi. Srce mi udara kao parni čekić,

ali nikada nisam bio prisebniji. Konačno imam iskreni odgovor na pitanje zbog čega sam odlučio da stanujem u Čelsiju.

„Tražio sam te“, kažem. „U vezi s onim drugim izlaskom.“

Ona se osmehne. „Moraće da bude na brzaka. Treba da se vratim kod Nejta. Večeras lete za Čikago i nema šanse da stignu na vreme na aerodrom bez mene.“

„Umem ja da radim brzo kada moram.“

„Preduzimljiv si, a?“

„Nemoj pogrešno da me shvatiš. Volim ja natenane.“

„Znaš, nisam ti ja baš tako laka.“

„Nisam ni ja“, uzvratim istom merom. „Ali ne bi mi smetalo da to promenim.“

Ponovo se osmehuje. Zar je moguće da moja žvaka zaista deluje? Oči joj se brzo pomeraju tamo—amo, kao da se predomišlja u sebi. „Sutra uveče imam reviju“, kaže ona konačno. „Versaće.“

„Čestitam.“

„Hvala, hvala“, kaže ona i izvede kniks. „Ali veruješ li da me i dalje drma trema. Znam da je to skroz bezveze, ali baš bi mi dobro došli navijači, a pošto Nejt neće biti u gradu...“

„Stižem tamo“, kažem i kezim se, možda malčice previše. „Nemoj koješta sebi da uvrtiš u glavu: ja sam dobra devojčica. Ali ne mogu isto da tvrdim za sve moje drugarice. Puna soba lepih, nesigurnih žena sumnjivog karaktera. Lik kao što si ti mogao bi da se zabavlja cele noći.“

„Lik kao što sam ja? Mislim da si me upravo uvredila.“

Ona me blago pljesne po obrazu. „Jadničak mali. Na vratima će te čekati propusnica, ako uspeš da se oporaviš od takve uvrede. Ide i Rej. Možda možete da dođete istim taksijem.“ Prolazi kraj mene i ulazi u lift. Osmehuje se dok se vrata zatvaraju.

„Treba da napišeš pesmu o tome“, dobacuje Herman, koji je taj prizor posmatrao sa svog mesta na recepciji.

„Možda i hoću“, odgovorim i otrčim na ulicu kako bih izbegao dalje ispitivanje. Pustim da me impuls ponese do Sedme avenije i tamo uhvatim metro za centar grada.

Uprkos onome što je K. predložila, taksi nam ne treba — revija je samo deset ulica daleko, u bivšoj kasapnici u Mesarskom okrugu koja je preuređena u „prostor za umetnost.“ Kao pravi južnjački gospodin, Rej sa sobom nosi bocu „južnjačke utehe“ da nas usput zagreje, tako da smo fino pripiti kada zauzmemo svoja mesta. Podvriskujemo i navijamo kada K. izađe prvi put, zaodenuta u fluorescentnu zelenu bluzu kakvu nikada ne bih mogao da zamislim na nekom civilu. Kao prava profesionalka, nimalo ne obraća pažnju na nas.

Pola sata kasnije — nekih dvadeset pet minuta pošto je posmatranje tolikog broja nadmenih lepotica koje marširaju, okreću se i ponovo odlaze izgubilo čar novine — probudi me zvuk aplauza. Modni kreator izvodi stampedo supermanekenki na binu.

„Srećnik jedan“, kažem.

„Reci to njegovom dečku“, odgovara Rej. „Hajde sad da se malo prozezamo.“

Tad ja počnem da omanjujem, a Rej da zeva. Stiže do sedmice kad se pojavi K., koja je završila s obilaskom poslovnih likova koje Rej naziva Velikim Zanjihanim Kurčevima: „To pogotovo važi za žene!“ Još je našminkana, ali obukla se za izlazak u grad, i fluorescentnu bluzu zamenila mini haljinom od crnog baršuna i martinkama sa 18 rupica.

„Vau!“ usklikne Rej, trgnuvši ruku kao da se opekao. „Ribo, razbila si!“ K. prihvata kompliment s kniksom i osmehom. „Ali ne znam gde im je pamet bila kad su ti namakli onaj kostim sa glupavim tregerima“, nastavlja on. „Za to treba da imaš sise.“

„Baš si serator“, kaže K., ali kroz smeh. Pogleda kakva je moja reakcija, a ja se kezim kao kreten. Pošto konačno propustim da odgovorim za društveno prihvatljivo vreme, ona mi dobaci uže za spasavanje. „Nas nekoliko idemo u *Vestern*“

„*Vestern restoran*“, kaže Rej. „Najironičniji naziv na svetu za jednu kafanu.“

Ne treba mi mnogo da shvatim na šta misli. Primetio sam *Vestern restoran* prilikom transakcija sa Čarlijem s Union skvera i, pošto sam ga video samo po danu, njegovo ime me je zavaralo.

Tamo niko ništa ne jede; u stvari, većina gostiju — manekenke, nafrakani klinci i poneka mala zvezda koja stalno zvera levo-desno — mogla bi da završi na plakatu za poremećaje u ishrani. Prolazimo iza baršunastih konopaca, dok nam put krče K. i još dve ženske s licima anđela, ali i imenima previše važnim da bi ih meni poverile, a onda se smeštamo u toliko priželjkivani separe na ćošku. Dame naručuju nešto što se zove *mobito* i izvinjavaju se kako bi otišle u toalet. „Idu da ušmrknu“, kaže Rej pošto se udalje. „Makar će da se vrate napaljene. Koju bi ti?“ „Pretpostavljam da se u K. ne dira“, usudim se da kažem.

„Džabe troliš vreme. Nejt je ne zaslužuje, ali ide mu u prilog sav taj fazon rok zvezde.“ Rej zamrda prstima kroz vazduh. „Ženski vudu. Jebo te, zagrizao je u nju k'o Drakula.“

„Nešto su mi promakli tragovi zuba.“

„Posvuda su. U krvi, srcu, duši i pici. Šta god da tražiš, od nje to dobiti nećeš.“

„U tom slučaju“, predlažem, „ti prvi biraj.“

Rej slegne ramenima. „Meni se belkinje čak ni ne dopadaju. Više volim malo egzotike u krevetu“, kaže i rasteže zakošeno oči kako bi pokazao na šta misli. „Ali isto tako ne volim u krevet gladan. Da vidimo kako će sve da se odigra.“

Dvadeset minuta kasnije, obuzet sam razgovorom s jednom K.-inom drugaricom, brinetom koja mi se konačno predstavlja kao Stela. Ona je obuzeta nečim što se dešava iza mene. Posle nekoliko dodatnih neuspelih pokušaja, potražim Reja pogledom u gužvi. On je na plesnom podijumu i koristi trenutni povratak diska u modu da drugu K.-inu drugaricu vrti oko ramena kao Džon Travolta. Stela iskoristi moju nakratko skrenutu pažnju da se pomeri do lika koga prepoznajem sa lokalnih vesti.

„Tako znači“, kaže K. po povratku sa dopune u kupatilu. „Izgleda da je tebi i Steli baš krenulo.“

„Možda i previše. Projurili smo kroz fazu strasti i vrelog seksa u dugo, neprijatno ćutanje.“

„Pa *rekao* si da brzo radiš.“

„*Touche*“, kažem i podignem čašu da joj nazdravim.

„Kad smo već kod rada... da nemaš nešto kod sebe?“

„O, tako dakle“, odgovorim, poluodglumivši uvređenost. „Znači ja ti dođem kao neki lični sluga za drogu.“

„Nije u tome stvar. Treba mi nešto da mi malo ublaži efekte ušmrkivanja. Ne prija mi kokain.“

„To te nije sprečilo da ga usisaš u sebe“, kažem. Cilj mi je da izvedem nešto nalik na Rejeve vesele uvrede. Ono što sam rekao, sudeći po K.-inoj reakciji, pre je kao šamar.

Uzmičem odatle koliko god me noge nose., Jok more, gospođo. Samo se trudim da večeras oteram od sebe što više ljudi nedostatkom umešnosti u razgovoru. Čestitam. Vi ste mi hiljadita mušterija.“ Osmeh joj se vraća na lice. „Suviše si sladak da bi bio diler.“

„Stvarno bih voleo da prestaneš da mi to govoriš.“

„Da si diler?“

„Da sam sladak. Reč 'sladak' je kao poljubac smrti.“

Oči su joj najednom ispunjene nečim što mi, onako punom nade, liči na nestašluk. „Moji poljupci još nikoga nisu usmrtili“, kaže ona i srkne mohito kroz slamčicu.

Zar mi to flertujemo? Mom srcu se čini da je tako, pošto kuca dvostruko brže kako bi krv nastavila da mi dotiče u mozak. „Moraću izgleda da ti verujem na reč. Mada, iskren da budem, voleo bih da imam neke konkretnije dokaze za to.“

Rej se vraća i vuče i dalje K.-inu drugu drugaricu za sobom. „Deseti zev“, kaže on. „Moram da odvedem ovu damu kući pre nego što se pretvorim u bundevu.“

Žene izljube vazduh jedna drugoj pored obraza, a K. ubaci ostatak koke drugarici u džep farmerki. Rej me privuče u glatkoj kombinaciji rukovanja i muškog zagrljaja. „To, momak“, šapne — siguran sam, dovoljno glasno da i K. može da čuje. Ali ona to ničim ne pokazuje. „Dakle“, kaže ona pošto oni odu. „Gde smo ono stali?“

„Možda sam pogrešno protumačio soc u šoljici,“ odgovaram, „ali činilo mi se da smo pregovarali.“

„Pregovarali? O čemu to?“

„A o čemu drugom? O našem prvom poljupcu.“

I tada se to dogodi — položivši jednu ruku na moj obraz, ona svojim usnama dodirne moje. Blago, nežno pređe jezikom preko mog. „Vidiš“, kaže. „Još si živ.“

„To može biti i čista slučajnost. Moraćemo ponovo da probamo.“ Sada ja nju privučem sebi. Usne nam se spoje, a onda razmaknu i probni pokreti jezika ustupe mesto usrdnom istraživanju. Osetim duboke drhtaje u preponama — motorolu.

„Mislim da vibriraš“, kaže ona.

Izvučem pejdžer iz džepa i stavim ga na sto. Tanin telefonski broj svetli na alfanumeričkom ekranu.

„Posao?“ pita K.

„Ne večeras.“ Vratim se po novi poljubac.

Sto zabubnja pošto pejdžer ponovo zavibrira, prepavši K.

„Devojka“, kaže ona.

„Nije ni to“, uporan sam ja, zagledan u „911“, broj koji je Tana ovaj put pridodala displeju. „Porodica. Ovo će biti kratko.“

Odjurim do toaleta i pronađem slobodnu govornicu. Nisam se potrudio da ponesem dovoljno sitniša kako bih zvao Long Ajlend, pa zovem na Tanin trošak.

„Nadam se da je neko upravo umro“, kažem pošto je prihvatila poziv, „jer se inače radi o blokadi kurca epskih razmera.“

„Nisam sigurna“, kaže Tana. „Kuća tvojih roditelja je gotovo sasvim izgorela. Da li je to za tebe dovoljno važno?“

„Šta?“

„Ne brini. Dobro su.“

„Pa, kao što sam rekao, kad već nisu mrtvi. Šta se desilo? Zar se čale obeznanio s upaljenom cigaretom? Ili je neka njegova kurva oborila fenjer?“

„Policija misli da je požar podmetnut.“

„Podmetnut?“ pitam, glasom negde između besa i neverice. „Moji roditelji su pokušali da zapale sopstvenu kuću?“

„Ne tvoji roditelji. Dafne. Ta luda gadura je pokušala da ti spali kuću.“

OSAM

„Je l' ti to 'oćeš da krešeš moju devojkju?“

Kad se suočite s takvim pitanjem koje vam postavi neko, neko potpuno lud i sa dokazanom sklonošću prema nasilju koje je, u najdubljem smislu te reči, *iracionalno*, imate zaista samo dve opcije: da se upustite u priču i ponadate se najboljem ili da obamrete kao kad se branite od grizlija.

Odlučujem se za potonje. Ali medved me i dalje ćuška šapom.

„Ti si taj“, kaže, „zar ne?“ Pošto je veoma razrok, moguće je da se uopšte ne obraća meni, već nečemu na zidu iznad i iza mog levog ramena. Ali prilično sam siguran da misli na mene. Migoljim se na stolici i čekam da stigne Dafne.

„Vinsente, ostavi ga na miru“, kaže ona čim upadne u sobu.

Iznenada mi dođe da se nasmejem: to je Dafne odevena za Noć veštica kao ludača. Pedalj kose mišje boje sada deli njene blajhane krajeve od kože glave. Oči su joj staklaste. Ima na sebi obaveznu bolničku haljinu zelenu kao bljuvotina i papuče. Za nekoliko sekundi će spustiti masku i osmehnuti se. Popušićemo džoint i pronaći mesto da se pojbemo.

Nekoliko sekundi dođe i prođe. „Znam“, kaže Dafne. „Izgledam kao govno.“

„Ne bih se složio“, kažem. „Baš je pankerski“, nadodam, kad mi se učini da se sprema da zaplače: „To 'aljinče izgleda izuzetno komotno. Znaš li gde bih mogao da nađem jedno za sebe?“

Pokušava da se nasmeje, ali joj ne uspeva. „Znam jednog lika“, veli. „Hej, Vinsente... ostavi nas malo nasamo.“ Medved provlači nervozne prste kroz masnu hitlerovsku kosu i udaljava se dugim koracima prema drugom delu prostorije za zajedničke aktivnosti.

Prostorija za zajedničke aktivnosti. Dafne i ja smo imali jednu od naših Top 5 svađa broj 3, da budem precizan) u sobi koja je prilično ličila na ovu. Ja sam zbrisao sa posla gde je trebalo da kelnerišem na nekoj žurci, ili sam tako makar rekao Dafne. Zapravo sam otišao

na večeru s bivšom devojkom koja je prolazila kroz Itaku dok se vraćala u Toronto. Započeli smo veče pričom o tome koliko je čudno što više nismo u srednjoj školi, a završili tako što mi je ona demonstrirala svoju novostečenu zrelost tako što mi je popušila na prednjem sedištu iznajmljenog auta. Dafne je imala prijatelje u svakom restoranu, pa je, kad su joj to dojavili, upala pravo u moju spavaonicu. Savetnik zadužen za moj sprat, očito nezadovoljan zbog toga što ga u tri ujutro budi vriska u hodniku, zapretio je da će pozvati obezbeđenje studenjaka. Odvukao sam Dafne u prostoriju za zajedničke aktivnosti, gde se svađa nastavila do jutarnjih sati.

Prošlo je otad nešto više od godinu dana. Bila je to duga godina. Danas Dafne ne izgleda naročito spremno za svađu. Zena koja je koliko prošle nedelje, po navodima iz policijskog izveštaja, zalivala benzinom dom mojih roditelja i pri tom vrištala dozivajući me, sada je izgledala kao kandidatkinja za najdužu dremku na svetu. Ovde je, u Kings parku, na psihijatrijskom posmatranju, zahvaljujući herkulovskom trudu Larija Kiršenbauma, čije su je veze i razumevanje sačuvale od obične raje na Rajkers Ajlendu kada je moj otac odbio da odustane od tužbe.

„Kako su ti roditelji?“ pita ona.

„Keva je malo nadrždana zbog ruža.“

„Tako mi je žao.“

„Ne treba da ti bude žao. Najveći deo toga pokriće osiguranje. Za ostalo neka upotrebe čaletov fond za kurve. Ali hej... kad ti sledeći put dođe da me nađeš,“ podignem motorolu, „sada čak imam i ovo.“

„Ha“, kaže ona. „Šta radiš, diluješ?“

„Čudno da me to pitaš...“

Uputim je u pojedinosti o mom novom životu, s izuzetkom mračnih razdoblja usamljenosti i nedavnog ljubakanja s perspektivnim supermodelom. Dafne uspe da se zaista osmehne kad joj ispričam o Čelsiju. Čini se da je moje reči hrane i sećam se zbog čega smo ostali zajedno dovoljno dugo da sačinimo top listu od 5 najvećih svađa. Jeste, pravila je ona raznorazne gluposti, ali nisam ni ja baš uvek bio odani momak — ako je i šiznula, ja sam joj u tome pripomogao. I tako pričam ceo sat, kao kamper žutokljunac koji

pokušava da zapali vatru pomoću kresiva; ima tu nekoliko iskri, ali, na kraju, Dafnine umrtnjene oči odbiju da buknu. Ona spusti ruku na moju kako bi mi stavila do znanja da mogu slobodno prestati da se trudim. Obećam joj da ću je ponovo posetiti, da može da me pozove kad god joj nešto zatreba, pa bio to makar samo razgovor.

„Možeš učiniti jednu stvar za mene“, kaže ona. „Hoću da pronađem svog oca.“

Otac joj je otišao od kuće kad je njoj bilo pet godina. Nekoliko godina kasnije, potpuno je nestao iz njenog života. Dafne i ja smo se stalno prepirali oko toga kome je lepše, liku čiji ćale mažnjava od deteta kintu kako bi mogao ljubavnicu da izvede na ručak ili devojci koja nema oca.

„Auh“, kažem. „Sigurna si da je sad pravi trenutak za to?“

„Zove se Piter.“

„Piter?“

„Piter Robišo. Rekao si, ako mi bilo šta zatreba...“

„Mislio sam na nešto što zaista mogu da uradim. Nisam baš vičan pronalaženju lika koji je pre deset godina nestao sa lica zemlje.“

„Nema veze“, kaže ona i usiljeno se osmehne. „Samo sam se zajebavala s tobom. Luda sam, znaš?“

„Videću šta mogu da uradim. Imaš li bilo kakvu drugu informaciju, adresu ili broj telefona?“

„To je sve što imam“, šapne ona.

Od zgrade u kojoj je Dafne smeštena ima pet minuta hoda do parkinga. Tana me čeka u svojim kolima. Podigne ručni sat kad me ugleda.

„Stvarno?“ pita me.

Bez reči sedam na mesto suvozača. Osećam se rastrojeno — provedite sat u ludnici i spoljni svet počće da vam izgleda pomalo čudno. Tana, bogu hvala, shvata u kakvom sam raspoloženju. Vozimo se natrag u Levitaun u tišini.

DEVET

Stigao je Božić, ako je suditi po gomili sveta koja se stuštila u Mejsis na Herald skveru. To za mene znači da mi pešačenje — osnovni princip mog radnog dana — pada sve teže i teže. Ledeni vetrovi s reke mlate kao Kluzoov sluga Kejto, lemaju nespremne. Mini—cunamiji se formiraju na svakoj raskrsnici dok gume na točkovima šalju otupljujuće hladne talase snega boje pepela i šljunka na već ledene pločnike. Put od tačke A do tačke B zahteva odlučnost, usredsređenost i stamenost.

Ništa od svega toga nije dovoljno da me oneraspoloži. Ali opet, naduvan sam.

„Mislim da me je ta poseta Dafne preobrazila. Prosto sam se osećao kao da radim pravu stvar. Kao da imam svoje mesto u univerzumu, oličenje sile na strani dobra.“

Ili makar to objašnjavam Tani dok se *Džamp strit*²¹ prekida zbog reklama. Ona se vedro osmehuje, nesigurna sa koliko ozbiljnosti treba da prihvati moje bogojavljenje. „Zar ćeš cele noći da gnjaviš s tom marom?“ Dodajem joj džoint. „Ne ideš valjda u Mirovne snage“, pita dok povlači dim. „Je li tako?“

„Ne“, odgovaram i uzimam maru natrag od nje. „Šta ga znam, nisam promislio do kraja. Ali kao da me je čitav život vodio do ove tačke.“

„Zaista si proveo mnogo vremena u ugostiteljstvu. A isporukama trave pomažeš mnogim ljudima.“

Klimam ozbiljno glavom i zagledam zapaljeni štapić u ruci. „Hrana za dušu.“

„Aha“, veli ona i pruža ruku prema meni. „Podeli sad to sa mnom. Ja biti gladna.“

Ranije te večeri, razgovarao sam sa Larijem Kiršenbaumom o Dafninom ocu. On mi je rekao kako se zove privatni detektiv koji bi možda mogao da pomogne — bivši pandur po imenu Henri Hed — taj će mi verovatno naplatiti pet stotki nedeljno.

„Nema problema“, odgovorio sam malčice prebrzo, nagnavši Larija da me odmeri u novom svetlu. Nije tu baš bilo poštovanja — pre će biti da je nagonski, posle decenija koje je proveo braneći kriminalce, osetio da bi jednog dana mogle da mi zatrebaju njegove profesionalne usluge.

Ja zapravo *jesam* sebi mogao da priuštim Henrija Heda, zahvaljujući svom tekućem poslovanju sa Denijem Karom. Smerao sam da dodatnu zaradu reinvestiram u tekuće pokušaje da osvojim K. i odvojim je od Nejta. Ali za sada to nije imalo značaja: nisam je video gotovo dve nedelje otkad smo se ljubakali u kafani. Zureći onako u odlasku, zaboravio sam da je priupitam za broj. Rej je mislio da ga ima, ali nije mogao da ga nađe, pa je predložio da prosto navratim kod nje. Što sam i uradio, sa ponovnim osećajem da je uhodim, i sa ponovnim nultim uspehom.

Tog petka uveče, izlazim iz lifta na spratu Denija Kara. Njegov pomoćnik Rik je ispred vrata kancelarije, lebdi nad faks—mašinom.

„Vidi, vidi, naš tajanstveni čovek“, dočekuje me on.

„Ćaos, Rik. Je li gazda tu nedge?“

„Upravo završava razgovor. Hoćete li da...“ Rik spoji palac i kažiprst ispred usta i uvuče vazduh, kao da duva maru.

„Pojma nemam o čemu pričaš.“

Rik se osmehne, ili makar ogoli očnjake potrudivši se da to uradi. „Znači, tako ćemo, a?“ On ponovo obrati pažnju na kutiju sa prispelim dokumentima na stolu. Minut kasnije, Deni proviri iz kancelarije.

„Moj novi najbolji drug“, kaže i mahne mi da uđem. „Rik, ti možeš da ideš.“

„A faks?“

„Ja ću da se pobrinem za faks“, odgovara Deni. „Čisti se sad odavde.“

Rik prikuplja svoje stvari polako, kao neko ko ima nešto na pameti. „Jesi li nešto odlučio u vezi s onim kartama?“ izleti mu najzad.

„Da“, kaže Deni ravnim glasom. „Mislim da ovog puta nema ništa od toga.“

„Nema veze“, odgovori Rik. „Vidimo se u ponedjeljak, šefe. Nemoj ovog vikenda preterano da bančiš. Vidimo se.“

Deni se već zaputio natrag u kancelariju. Sledim ga i zatvaram vrata za sobom kako traži.

„Koji kurton“, kaže on i već vadi isparivač iz svoje komode greha.

„Jebo te, traži moje karte za Nikse kako bi ostavio utisak na neku ribu sa Steten Ajlanda. Kakva beda od ljudskog penisa.“

Deni mi pruža novac, pet stotina dolara koje sam već obećao Henriju Hedu, a ovaj mi je za vreme našeg petominutnog telefonskog razgovora rekao kako ne garantuje momentalno rezultate, ali me je uveravao da mogu da računam na Heda kad god mi zatreba privatno njuškalo. Neprestano sam podsećao sebe kako je Lari Kiršenbaum jamčio za njega.

„Oćeš ti?“ pita on. „Karte. Trebalo bi da budem u aviona za Sent Bart...“ Pogleda na sat. „Evo, baš sad. Hajde, uzmi ih. To su mesta iza klupe Soniksa. Možeš da lupkaš Iks—Mena po ćeli kao u tarabuku. Nemoj... Ne možeš to da radiš, ostaću bez karata, ali znaš već na šta mislim.“

Neverovatno, kažem sebi dok izlazim iz kancelarije sa kartama u džepu, *šta sve možeš da postigneš kad nisi drkadžija*. A sve je bolje i bolje: lift me čeka kad pritisnem dugme. Dvojka za gornji grad stiže čim stupim na peron. Kraj vrata je prazno mesto. A kad konačno dođem do hotela sa dovoljno vremena da se presvučem — iz ropske odanosti onome što sada smatram svojim brendom, lepo obučenom dileru droge, još u ležernoj poslovnoj odeći — čujem kako mi se obraća poznati glas, okrenem se na peti i ugledam K.

„Učinilo mi se da sam ti prepoznala guzu“, kaže ona.

„Hej“, protestvujem. „Nisam ja tamo neki seksualni objekt koga možeš tek tako da svlačiš pogledom.“

„Mmm. Šteta. Bilo mi je lepo one večeri.“

„I meni. Probao sam da ti se javim, a onda shvatio da nemam tvoj broj.“

„Bila sam superzauzeta“, veli ona.

„Život u velikom gradu.“

Čekamo zajedno na semaforu u Sedmoj aveniji. „Isto tako...“ zausti ona, a onda začuti.

„Nije valjda. Dobila si herpes.“

„Fuj. Ne, nego imam dečka. I verovatno ne bi trebalo da se ljubim sa čudacima u kafanama.“

„Mislim da ćeš, kad me upoznaš“, kažem dok krećem preko ulice, „ustanoviti da i nisam toliko čudan. Osim toga, tu je ono pravilo o hiljadu milja.“

„*Taaako* je“, kaže ona i pristiže me. „Zaboravila sam na pravilo o hiljadu milja. Sigurna sam da bi Nejt to shvatio.“

„On mi baš izgleda kao čovek pun razumevanja.“

„Samo što ne mogu to večeras da ga pitam“, nadodaje ona, „pošto je bend u Klivlendu. Koliko je daleko Klivlend?“

„Onaj u Španiji?“

Stižemo u Čelsi, a ja već imam s kim da odem na Nikse. Dogovorimo se da se presvučemo i nađemo u predvorju za petnaest minuta.

„Hej, travaru!“ doziva me moj par za to veče s kraja reda. „Ti si nam jedina nada!“

„Ajde, deri se još malo, Nejt“, odgovaram. „Mislim da te nije čuo ceo tim.“ Jedan od igrača Soniksa na klupi okrene se i namigne mi, potvrdivši mi da su ga ipak čuli.

Pronalazim malo utehe u pomisli na to kako se on ne trudi toliko da mene osramoti, koliko da privuče pažnju na sebe — premda još nemam dovoljno informacija na osnovu kojih bih sudio o njegovoj nadarenosti za muziku, jasno je da Nejt već ima apetit rok zvezde za pažnjom. Samo on u celom Gardenu ima na glavi ljubičasti polucilindar ukrašen paunovim perjem.

„Izgleda da sam napustio palatu bez svog portfelja“, nastavlja on lažno smernim glasom, uz klimanje glavom koje bi trebalo milionerima oko nas da saopšti da odjebu. „Da li bi bio toliko ljubazan da mi udeliš dvadeseticu? Ovdašnje crno pivo košta petaka po čaši.“

Pitam se koliko loše moramo da se ponašamo kako bismo doveli do toga da Deni Kar ostane bez svojih sezonskih karata. Procenjujem da imamo šanse.

Posle pola sata koje sam proveo čekajući u predvorju hotela, zureći u slike i izbegavajući Hermanova pitanja o poeziji koju nemam nameru da pišem, dovoljno sam blesav da se popnem uz stepenice.

Zateknem odškrinuta vrata K.-inog apartmana. Pokucam i niko mi se ne javi, pa ih oprezno otvorim. Iz spavaće sobe izađe Nejt, s kitom u ruci.

„Bradavica ili čir?“ upita i pridigne ga da bolje vidim.

Nejtova kita je duga, tanka i sasvim gola, kao i sve ostalo na njemu. Čak i tako izdaleka primetim nešto nalik na crvenu fleku pri vrhu. Ali Nejt ne gleda u svoju kitu — zuri u karte za Nikse koje, iz nekog kretenskog razloga, držim u ruci.

„Niksi? Strava!“ Nejt se okrene prema spavaćoj sobi imitirajući Rikija Rikarda. „O, Lusi... imaš *po—se—tu...*“

K. izlazi iz spavaće sobe u kućnom ogrtaču. Očima me preklinje da joj oprostim. Sve ostalo na njoj prosto vrišti: *sveže jebana*.

„Treba ti društvo?“ pita Nejt, i to se odnosi na karte. „Doletim kući ranije da iznenadim svoju devojčicu samo da bih ustanovio kako me je šutnula zarad ostrva Lezbos.“

„Da si me možda upozorio da stižeš“, kaže ona ne skidajući pogled sa mene, „ne bih pravila planove sa devojkama.“

„Stalno pričaju kako žele da se ponašaš spontanije prema njima“, kaže Nejt. „Dok ih ne iznenadiš.“

„To je samo zato što ti iznenađenje shvataš“, protestuje K., „tako što mi ga slučajno zavučesh u guzu.“

Nejt se isceri kao sita mačka. „Nisi se dugo bunila.“

„A pričaju kako više nema romantike“, ubacim ja bezizražajno, što je veliko dostignuće ako se imaju u vidu nuklearne eksplozije u mom mozgu.

„Sviđa mi se ovaj lik“, kaže Nejt K. i obrgli me oko ramena rukom nalik na pipak. „Šta kažeš onda, Travaru? Noćni izlazak za momke?“

Pogledam na pejdžer, zaprepašćen brzinom sopstvenog preobražaja iz potencijalnog osvajača tuđe ribe u prevarenog jadnika. Znam da nemam nikakvih razloga da se ljutim na K., ali svejedno sam besan. „Što da ne?“

Do đavola, ko još ulazi u sobu s kartama u rukama?

Kao što je Deni i obećao, mesta su dovoljno blizu da osećam mirise sa parketa. Ali smrad znojavih muškaraca mi ne izgleda kao bogzna kakva utešna nagrada. Kad Nejt ponudi da me časti pivom od mojih rođenih para, izvučem dvadeseticu iz džepa, zgužvam je u lopticu i bacim je na njega.

„Baš imaš stila“, kaže on dok je podiže sa poda.

Trudim se da se prepustim akciji. Utakmica teče i brže i sporije nego na televiziji. Izbliza, igrači skaču i skreću mnogo brže nego što bi njihov nakazni stas (takođe impresivniji uživo) trebalo da im dozvoljava. Ali igra Niksa, sa zastojima i namernim i bolno predvidivim fauliranjem protivnika kad god ovi krenu prema košu, kao da isisava deo životne radosti iz sale. Njihov trener tu nije ni od kakve pomoći, pošto traži tajm—aut kad god Soniksi uspeju da vežu dva koša zaredom.

„Da vidiš samo govvara koji obično tu sedi“, čujem kako neki lik iza mene govori o mojim mestima.

Ironičan kompliment? Prokletstvo izrečeno kroz blagu pohvalu? Jebo te, zar je važno? Jedva čekam da se s nekim posvađam.

Tek kad se okrenem, ugledam Liz, moju omiljenu mušteriju s Gornje istočne strane. Njene grudi koje toliko privlače pažnju drže na sebi nešto čupavo i crno kao gar, predugo za džemper ali prekratko za suknju, tako da se vidi pozamašan deo dugih, sportskih nogu u svetlucavim crnim helankama i čizmama sa visokim potpeticama. Kosa joj je čupava i prekrivena lakom. Zahvaljujući lakom sloju šminke, oči joj sijaju jače od dijamantnih minduša u ušima, dok zbog biserne ogrlice oko vrata izgleda kao da je upravo stupila sa stranica *Veniti fera*.

„Ćao“, kažem ja.

„Poznaješ ovoga?“ kaže čovek koji sedi kraj nje, onaj koga sam markirao za svađu. Četrdeset i nešto godina, na sebi nosi smeđe odelo i kačket Jenkija kako bi, pretpostavljam, prikrilo ćelu na

temenu. Čini se da Liz po glavi traga za mogućim odgovorima. Ili putevima za bekstvo.

„Liz i ja smo zajedno išli u školu“, kažem i pružim ruku. „Zovem se Kupersmit... Bif Kupersmit.“

„Džek Gardner“, odgovori on i prihvati oprezno moju ruku, a onda je smrvi. „Srednja škola? Zakleo bih se da mi je Lizi rekla kako je išla u Spens.“

„Mmm hmm“, kažem kad oslobodim ruku.

„On to misli na letnji kamp“, ubaci Liz, „pošto je Spens čisto ženska škola.“

„Letnji kamp!“ Nasmajem se. „Bila je neviđena za vreme rata bojama.“

„Kupersmit“, kaže Džek dok trlja bradu. „Nije ti valjda Kejsi Kupersmit neki rod...?“

„Poznaješ mog rođu Kejsija?“ Pljesnem Džeka po kolenu. „Kakav lik.“

„Kejsi je žensko.“

„Pa naravno“, kažem ja. „Posle operacije.“

Liz, koja je već krivila usne u osmeh, dopušta sebi da se tiho zakikoće. Nejt se vraća sa pivom i ja ih sve međusobno upoznajem. Ne gnjavim se oko svog smešnog novog lažnog identiteta pošto sumnjam da se Nejt seća mog pravog imena.

„Imaš ljupku ćerku“, kaže Nejt Džeku, klimne glavom prema Liz i pomeri se naviše uz prilično kratku listu ljudi koji mi se dopadaju. Munjevito.

„Zaista imam“, uspe Džek da procedi kroz stegnute zube. „Trinaest joj je godina i živi u Bostonu sa svojom majkom.“

„Blago tebi, matori!“ kaže Nejt. Sad je na njega došao red da pljesne Džeka po kolenu. „Znači, vodovodne instalacije su ti i dalje u redu?“

„Vodovodne instalacije su mi u odličnom stanju“, odgovori ovaj s iznenađujućim ponosom. „Znam to dobro, pošto sam urolog.“

„Ti si doktor za đoku?“ vrisne Nejt i još jednom privuče pažnju klupe Soniksa. „Briljantno! Verovatno ti stalno to pričaju, ali imam

neku fleku na mišku...”

Pogledam Liz i očekujem da je vidim zgranutu. Umesto toga, ona se grize za usnu, odlučna da ne dozvoli sebi da se grohotom nasmeje. „Idem ja po perecu“, kažem i već sam na nogama. I samo što stanem u red, kad se Liz pojavi iza mene.

„Da poduvamo jedan džokavac?“ pita.

Smestimo se u servisni hodnik malo dalje od tribina. Ona izvuče džoint iz tašnice, a ja izvedem onu svoju foru zipom. „Ne prestaješ da iznenađuješ, Bife“, kaže ona i dune oblak dima preko ramena. „Ali hvala ti što nisi, ono, sve istrtljao. Ovo nam je treća spojka. Prerano da mu kažem da imam svog dilera trave. Ne zoveš se valjda stvarno Bif?“

„Treća spojka je velika stvar. Jeste li se već bambusali?“

„Bambusali?“ Ona prekrsti ruke. Vragolasto. Možda čak kao da flertuje. Opet, kod K. sam pogrešno to protumačio.

„Briga mene“, kažem. „Ne možemo da kontrolišemo to ko će nas privući.“

„Nije baš kao...“ izleti joj. „Mislim, zgodan je...“

„Ćelav.“

„Otmen“, uzvratila ona.

„Bogat?“

„Jeste to“, uzdahne ona. „Vidi, ti mene uopšte ne poznaješ...“

„Još ne. Ali jedno znam. Mogla bi da nađeš nešto mnogo bolje od jednog kitologa.“

Obrazi joj pocrvene. „Baš lepo što to kažeš.“

„Samo istinu zborim, moja gospo. Poznajem mnoge mlade jelene kojima bi bila čast da rogove polože na tvoj prag.“

„Pojma nemam šta to znači. Je 1' to treba da bude neka metafora?“

„Meta-šta?“ Već sam pod dejstvom. „Zapravo, ja pojma nemam o čemu pričam. Mozak mi pati od manjka kiseonika od trena kad sam te večeras ugledao.“

„Baš si nevaljao“, kaže ona.

Ono što usledi nije poljubac, ne sasvim. Hitro se sagne, pribije usne uz moje i odmakne se od mene.

„Šteta bi bila da propustimo ostatak utakmice“, kažem.

Pet minuta kasnije, žvalavimo se na zadnjem sedištu taksija, koji nas vozi na Gornju istočnu stranu. Kad stignemo pred njenu zgradu, sljuštim novu dvadeseticu i kažem taksisti da zadrži kusur. Brzo uđemo u zgradu, pokušavši da se ne kikoćemo vrataru.

Šarada se raspada u liftu. Smejemo se. Suze nam cure niz lice. Preplitanje jezicima se nastavlja. Ruke su mi u taktilnoj zemlji čuda, klize između čupavog džempera i helanki sa teksturom. Zavučem šaku ispod džempera i obujmim joj grudi. Ona zastenje i pribije se uz mene. Usudim se da krenem na prednju stranu njenih čarapa, prateći blago liniju njene butine. Dva prsta joj zastanu između nogu. Osetim vlagu kroz najlon.

Lift se otvori i mi se isteturamo u hodnik. Liz me povede za ruku prema svom stanu. Stane da pretura po tašnici u potrazi za ključevima. Probam da je ponovo poljubim, ali ona mi stavi prst preko usana. Otključa vrata. Unutra riđokosa devojčica od nekih četrnaest godina podigne pogled sa TV-a.

„Vratili ste se ranije“, kaže riđokosa.

„Je li sve u redu?“ upita Liz.

„Ni pisnula nije“, odgovori riđokosa. Već oblači kaput.

Liz joj se zahvali i pruži joj nešto para. Dvaput zaključa za njom. Okrene se prema meni kao da namerava nešto da mi objasni, ali usne su mi već ponovo na njenima, ruke mi ponovo pronalaze put ispod njenog pojasa. Padnemo na kauč, njena ruka se zavlači ispod mojih farmerki koliko god može — tvrd sam kao kamen tako da tamo baš i nema mnogo prostora za manevrisanje. Obema rukama strgne sa mene pantalone i bokserice — problem rešen. Kita mi iskoči napolje. Ona čučne ispred mene i pređe jezikom celom dužinom preko nje, počevši od korena. Došavši do vrha, ona ustane, zadovoljna pogledom odozgo. Izvuče kondom iz tašnice i dobaci mi ga. Petljam oko pakovanja dok se ona migolji iz helanki. Čeka da završim, sa rukom na boku i nekoliko niti džempera kojima se sramežljivo pokriva.

U susednoj sobi zaplače beba.

Uvek sam smatrao da posedujem izvestan dar za procenu ženskog raspoloženja. Ali izraz na Lizinom licu nagna me da se upitam je li zaista tako. Nije prazno, već sasvim suprotno od toga. Tamo je žaljenje zajedno sa ponosom, naznakama gnušanja, radosti, osujećenosti, stida, rezignacije i radoznalosti. Kad su emocije posredi, žene umeju da slikaju punom paletom uljanih boja, dok muškarci obično črkaju krejonima.

Liz promumla nekoliko reči izvinjenja i izađe prema sve jačem zapomaganju. Ja sednem na kauč i pogledam u svoju podivljalu erekciju, smešan sam sebi. Zato navučem veš, dograbim pantalone i krenem prema vratima.

Zapomaganje prestane — čujem kako Liz šapuće nešto tiho i umirujuće. Imam osećaj da bi bilo pogrešno da je tek lako ostavim. Potražim po sobi telefon: mogu zabeležiti njen broj i pozvati je kasnije kako bih se izvinio.

„Baš imaš stila“, čujem kako mi Nejt progovara u glavi.

Uđem na vrhovima prstiju u spavaću sobu. Pošto je ostavila džemper, Liz se leluja gola ispred ogledala na komodi. Doji bebu čiji pol ne mogu da razaberem s ove udaljenosti. Prizor u ogledalu potvrđuje da sam bio u pravu kad sam procenio da joj grudi zahtevaju punu pažnju. Samo što sam sasvim promašio kad je u pitanju njihova ciljna publika.

Možda i nisam do kraja srao kada sam poslednji put razgovarao s Tanom. Možda nije posredi lupanje recke, već pružanje nečega drugima.

Liz podigne pogled prema ogledalu i vidi tamo kako se kežim kao Buda. Prepoznam njen trenutni izraz: zbunjenost. Upitam se da li to ona oseća strahopoštovanje pred zracima čiste prosvetljenosti koje zamišljam kako mi izbijaju iz očiju, pa spustim pogled prema izvoru pometenosti. Nije u pitanju Buda, već đoka, koji mi se ponovo digao do kraja. Kad ponovo podignem pogled, ona više ne izgleda toliko zbunjeno. Na njenom licu se pojavio sasvim novi izraz.

I dalje sa bebom u naručju, ona sedne na ivicu kreveta i spusti se polako postrance, sve dok mati i dete ne ostanu u vodoravnom položaju. Ja sednem kraj nje i spustim joj ruku na mišicu. Ona napravi makazice nogama, u pozivu da dovršim krug. *Daj kako bi*

primio, pomislim dok ulazim u nju. *Daj kako bi primio*. Zahvaljujem vasioni što mi je udelila tako izvrsnu ulogu.

Onda prionem na posao. Čeka me ozbiljno davanje.

DESET

Budim se, što nije nimalo lako s obzirom na svilenkaste pamučne čaršave i dušek napravljen od nekog paperjastog polimera iz budućnosti. Venecijaneri obuzdavaju jutarnje sunce. Bogati spavaju bolje, što može biti jedan od razloga zbog kojih su bogati.

Liz sedi na ivici kreveta kao Indijanka i zuri u mene.

„Budan si“, kaže ona. „Baš mi je milo.“

„I meni.“ Sednem sa čaršavima preko krila. Delom zato što ne želim da je uvredim svojom golotinjom, pošto je ona već potpuno obučena u farmerke i ružičastu „oksford“ bluzu. Ali prevashodno mi se ne napušta luksuz tih čaršava. „Prošla noć je bila sjajna.“

„Sjajna?“ pita ona. Ton joj je zanovetajući. Sinoćna seksi mačkica u helankama očito je nestala da bi je zamenila hladna poklonica kataloga L. L. Bina. „Tako misliš? Sjajna?“

„Baš baš sjajna?“

„Baš baš sjajna. *Baš baš sjajna*. Zaboga. Dno dna.“

„Malo sam zbunjen. Zar sam bio loš u krevetu?“

„Ne, bio si dobar“, kaže ona. „I više nego dobar. Zabavljala sam se. Stvarno. Ali neka mi sada neko objasni kako sam to spala sa izlaska s jednim lekarom, veoma uspešnim neoženjenim lekarom, s odraslim muškarcem, prvi put u životu, koji zna za Lusi i svejedno hoće da... Kako sam spala sa Tog Lika na seks sa svojim tinejdžerskim dilerom droge?“

„Ja ti i nisam baš neki psiholog, ali bila si naduvana. Oboje smo bili naduvani. Kad smo već kod toga... ne znam za tebe, ali ja sam veliki ljubitelj džokavca-zornjaka.“

„Bila sam naduvana“, kaže Liz.

„Ne znam zašto, ali dovoljno je samo to da kažeš i već se osećaš bolje, zar ne?“

„Naduvana dok sam dojila kćerku. Dok me je moj tinejdžerski diler droge jebao zguza. Hoću reći... kakav sam ja to roditelj?“ Liz

uzme telefon i gurne ga prema meni. „Daj, molim te, zovi socijalno. Jer ako ti to ne uradiš, ja ću. Lusi će biti bolje u nekoj hraniteljskoj porodici.“

„U redu, sestro. Udahni duboko. Pod jedan, ja nisam tinejdžer. Imam dvadeset jednu.“

„*Dvadeset jedna*. Nije nego.“

„Skoro dvadeset jednu i po. I premda se slažem, seks plus dojenje je bio malčice nastran, to ne znači da si loš roditelj. Veruj mi kad ti kažem. Znam šta je loš roditelj i ženo, ti to nisi. Zabavili smo se prošle noći. Ali svako zaslužuje da se...“

„Stvarno si sladak“, prekine me Liz. „Baš ti hvala. Pomogao si mi da shvatim koliko mi je život postao totalno sjeban i van kontrole. E sad, kad bi mogao da se samo obučeš i odeš odavde, neću još i da me Klarinda osuđuje.“ Ona izađe iz sobe.

Pokupim odeću i brzo se obučem, pa prođem kraj krupne bolničarke — to mora da je Klarinda — na putu prema vratima. Ona mi se isceri krezubim osmehom koji mi saopšti kako zna sve o onome što se noću dešava. „Gospođa će ovog jutra da bude lepo raspoložena“, kaže.

„Voleo bih da si u pravu“, kažem, uglavnom sam sebi, pa uđem u lift i krenem dole. U predvorju me vratar počasti jednako upućenim, ali mnogo manje nasmešenim izrazom lica. Na faksu smo to iskustvo nazivali „Hodom srama.“

Zaustavim taksi kako bih se vratio u Čelsi. Zavučem se na sedište i pustim ponovo prošlu noć u glavi, u pokušaju da zamrznem kadar u kom je sve krenulo naopako. U sceni na kojoj se neprestano zaustavljam, ulazim u K.-in stan sa kartama podignutim visoko poput paunovog perja.

Platim taksisti i uđem u predvorje, momentalno zadovoljan zbog toga što je za recepcijom Hermanova vikend-zamena. Manuel me zadovoljno ignoriše zarad snimka fudbalske utakmice na španskom na malom crnobelom televizoru. Popnem se uz polovinu stepeništa prema bezbednosti moje sobe i naletim na K.

„Ho ho“, kaže ona. „Čujem da si imao interesantno veče“

„Interesantno.“

„Nejt kaže da si ga ispalio zbog ribe nekog doktora

Ona mi se osmehne s izrazom koji sam već viđao, obično kad omanem sa žvakom. *Sladak si i mogla bih da spavam s tobom*, veli on, *kad bih bila luzerka lišena poslednje trunke samopoštovanja*. Kakav god da sam imao prolaz za K., on je sada zatvoren.

„Nije baš da sam takvu noć planirao“, kažem hladno. „U stvari, nismo je tako *planirali*.“

„Znao si da imam dečka.“

Možda ima i malo kajanja u načinu na koji je to rekla, ali nisam raspoložen da to primetim. Ne mogu da smislim ništa drugo, što ne bi zvučalo očajnički, osvetnički ili jednostavno bedno, tako da nastavim da se penjem u svoju sobu.

U normalnim okolnostima, veliki sam obožavalac dugačkog postsnošajnog tuširanja. Koliko god to bolesno zvučalo, spiranje sasušenog seksa sa tela nagoni me da se osećam kao muškarac sa brkovima koji otkriva nekoliko mrvica posle sinoćnog izvrsnog obroka. Ali više ne želim da mislim na prošlu noć. Uprkos neverovatnom luksuzu zajedničkog kupatila koje ne moram da delim ni sa kim, izribam se brzo i vratim u sobu.

Motorola mi zuji na krevetu. Broj sa Long Ajlanda koji ne prepoznajem. Nabacim nešto odeće, dograbim šaku sitniša i siđem dole do meksikanskog restorana.

„Kings park“, kaže recepcionerka s druge strane linije, brzo razjasnivši identitet tajanstvene osobe koja me zove.

„Molim vas Dafne Robišo.“ Još dva novčića upadaju u telefon pre nego što se ona javi.

„Ćaos!“ kaže Dafne vedro. „Kakva je Amerika?“

To je rečenica iz *Sida i Nensi*, poziv i odziv koje smo usvojili. „Jebo te, dosadna“, dovršim ja. „E sad, ko si ti, vesela devojk, i šta si uradila sa Dafne?“

„Ona se upoznala sa fluoksetinom. I pravo da ti kažem, bila je to ljubav na prvi gutljaj.“

Zbog Dafninog veselog pogleda na svet u ludari, to zvuči pre nalik na *Četu F* nego na *Let iznad kukavičjeg gnezda*. Shvatim čak da joj zavidim na životu koji provodi sa živopisnim likovima u nečemu

što mi liči na okruženje lišeno stresa. Možda ne baš sasvim lišeno stresa — kad je moj otac konačno pozvao policiju da kaže kako odustaje od tužbe, rekli su mu da nju možda ipak očekuje krivični postupak — ali Dafne je posle svog poslednjeg razgovora sa Larijem sigurna da makar neće dobiti zatvorsku kaznu.

Samo što nisam ostao bez novčića od četvrt dolara, kad me ona upita ima li ičeg novog u vezi s njenim ocem. Obećam da ću pozvati privatnog detektiva, i učinim to čim spustim slušalicu. Ispostavi se da je taj razgovor mnogo kraći.

„Drago mi je što si se javio“, kaže Henri Hed. „Što ne navратиš do moje kancelarije?“

Kancelarija se nalazi usred Paklene kuhinje. Na drugom spratu fasade koja obećava lažne lične karte i XXX uživo, pronalazim vrata sa natpisom *Detektivska agencija Hed* na staklu. Nema recepcionerke, tamo je samo baja Hed lično, zavaljen u stolicu, sa nogama na radnom stolu. Na njemu je trenerka koja pre izgleda ironično nego funkcionalno — Henri Hed ima najmanje sto pedeset kila. Primećuje da sam stigao dok zaliva pola tvinkija sneplom. „Branč“, objašnjava i maše prema kauču isprskanom tajanstvenim flekama. „Raskomoti se, kao kod svoje kuće.“

Sigurnosti radi, spuštam dupe na rukonaslon. Radijator bučno zveči u ćošku i podiže temperaturu za oko pet stepeni više nego što bi bilo prijatno. Zaista se osećam kao kod kuće.

„Imaš li pojma koliko Pitera Robišoa ima samo u oblasti Njujorka, Nju Džersija i Konektikata?“ pita Hed.

Odmahujem glavom.

„Nemam ni ja. Možda ćemo jednog dana to moći da znamo pomoću kompjutera i tako tih stvari. U međuvremenu, imamo telefonski imenik.“ Podiže izandalu knjižurinu.

Temperatura mog tela narasta do temperature sobe. „Čekaj malo, da vidim jesam li dobro razumeo“, kažem. „Platio sam ti petsto dolara da prelistaš telefonski imenik?“

„Jesi li ikada čuo za Okamovu oštricu? Najkraća udaljenost između dve tačke je prava linija.“

„Zapravo, princip Okamove oštrice veli da je najjednostavnije objašnjenje obično tačno“, kažem ja prisativši se svog jedinog semestra na predavanjima iz filozofije.

„Ne seri. A kako se onda zove ono sa pravom linijom?“

„Mislim da je to prosto 'ono sa pravom linijom'.“

On podiže dlanove, tobože u gestu samoodbrane. „Nikada nisam ni rekao da imam škole.“

„Pa, ima li Pitera Robišoa u imeniku?“

„Ima ih četrnaest.“ Hed pogleda u svesku sa spiralom, što je ohrabrujuće. „Nekoliko ih je umrlo u oblasti pet opština, što znači da su im umrlice izdate u Kvinsu. Ne mogu da ti opišem koliko posao olakšava kad lik za kojim se traga ima umrlicu.“

„Misliš da je mrtav?“

„Samo kažem da je lakše, ništa drugo. Dakle, ne verujem da je ijedan od mrtvih Robišoa tvoj Robišo. Previše mladi, previše stari, previše crni. Rekao si da je to neki belac, je 1' da?“

„Drago mi je što si pazio na času. A šta je sa živim Robišoima?“ Hed klimne glavom i vrati se svesci. „Jedan je u ćorki gore, na severu, zbog nekakvog ubistva. Ali ne bih rekao da je on, s obzirom na to koga je pobio, što će reći, celu svoju porodicu. Tvoja mala je još živa, zar ne?“

„Jeste.“

„Drugi je u vojsci... u Nemačkoj. Pozvao sam ga. Međunarodni razgovor — videćeš kad ti isporučim račun. Što se ostalih tiče... ćorak.“ Hed protrlja ruke kao mađioničar. Još jedan ironičan gest. „Iz raznoraznih razloga bio sam u stanju da eliminišem sve ostale kao potencijalne kandidate.“ On strpa drugi komad žutog peciva u usta.

„Dobro, pod pretpostavkom da je to tačno, šta nam onda ostaje?“

„Kao što rekoh“, uspe on da se oglasi između dva zalogaja, „zvao sam Nemačku.“ Obriše usta maramicom. „Šanse nisu bogzna kakve, pa sam te zato i pozvao ovamo. Naša istraga je došla do poslovične raskrsnice.“

„Mislio si na 'račvanje'?“

„Kako reče?“

„Takav je izraz. 'Stigli smo do račvanja puta'.“

Hed obriše čelo maramicom. „To mi ne izgleda tačno. Račvanje ima tri tačke. A mi imamo samo dve mogućnosti,“

„Što mi ne kažeš jednostavno koje su?“

„Prva je da proširimo istragu... policijska evidencija, motorna vozila, uz božju pomoć. Ako hoćeš, mogu da se odvezem u Olbeni. Tamo drže podatke o svim drugim mrtvacima u Njujorku. Ako je umro u Džersiju ili Konektikatu, to je već nešto sasvim drugačije. Tamo imaju i svoje imenike. Ali moram da te upozorim. Takve stvari umeju da potraju.“ Protrlja palac kažiprstom kako bi mi stavio do znanja da će me to što ume da „potraje“ koštati. „Nisam siguran koliko ti je dubok džep.“

„Ne mnogo. Šta je druga mogućnost?“

„Druga mogućnost“, kaže Hed, „jeste da ne uradim apsolutno ništa.“

Nakratko razmislim o tim opcijama. „Ne mogu reći da mi se ijedna od njih naročito dopada“, kažem.

„Šta da ti kažem? Ponekad moraš da se snalaziš u hodou.“

Na kraju se dogovorimo da on nastavi s istragom još nedelju dana, što je dovoljno da dobije nekakve vesti od Pitera Robišoa iz Nemače. Dajem Henriju Hedu još petsto dolara i silazim na ledenu kišu koja ne prestaje već nedelju dana.

JEDANAEST

Božić kod Kiršenbaumovih bi trebalo da je kontradikcija, i bio bi to da nije pragmatičnosti Larija Kiršenbauma. Kad već njegovi klijenti pripadaju svim mogućim veroispovestima, zašto ne bi i on? Svake godine on okiti jelku visoku tri metra za četrdesetak gostiju i obezbedi seksi kelnerice, odevene obično u kostime nevaljalih Deda Mrazovih patuljaka, da služe *latke* od krompira. Ove godine, memori će se pridružiti i Kvanza *kinara*, u čast osrednje slavnog reputetniku koga je Lari uspešno odbranio od optužbe za posedovanje oružja. Opet, iz poštovanja prema onim irskim katolicima čija se potreba za vožnjom neizostavno poklapa sa njihovom strašću prema piću — a to čini osnovu Larijeve prakse — sam događaj će verovatno uvek nositi naziv „Božić kod Kiršenbaumovih.“

Pošto u petak obavim redovnu isporuku za Denija Kara, vraćam se vozom na Long Ajlend. Prvi put se vraćam kući posle preseljenja u veliki grad. Sada niko nije budan da me dočeka. Ali dobar je osećaj spavati u svom starom krevetu. Kad se probudim, majka mi je već u kuhinji. Sednem za sto dok mi ona priprema palačinke.

„Ćale se uspavao?“

„Ne znam“, kaže keva. „Nije noćas došao kući.“

Nalivam sirup preko hrpe palačinki kad ćale uđe na zadnja vrata. Još je u istoj odeći od sinoć. Poljubi kevu koja mi se pridružila za stolom, u teme. „Onaj prokleti Harvi me je naterao da prespavam u kafani“, kaže ćale. „Rekao sam mu da mi je dobro, ali znaš ti Harv...“

„Sigurno je hteo da se uveri da ti se ništa neće dogoditi“, kaže moja majka ni ne pogledavši ga. „Dušo, molim te, dodaj mi taj sirup.“

„Šta? Ne verujčš mi? Zovi Harvija pa ga pitaj.“

„Telefon mu nije u kvaru?“ upitna ona.

„Kako to misliš, telefon mu nije u kvaru“

„Mislim, da mu telefon nije u kvaru, ti bi se već javio. Ili pozvao taksi.“

„E, baš mi ne trebaju ova sranja od ranog jutra“, zareži ćale. Dobro došao kući, sine. Na svu sreću, javi se Tana, tako da imam izgovor da se vratim u svoju sobu.

„Dolaziš večeras, je l' da?“ pita Tana.

„Znači, tačno je. Osnovna učtivost u razgovoru konačno je prevaziđena. Zdravo, i ja tebi.“

„Reci mi više da li dolaziš?“

„Pa tu sam, zar ne? Kod roditelja?“

„Samo da budem sigurna“, kaže ona.

„Da pretpostavim. Imaš poteškoća sa nekim pripadnikom grubljeg pola?“

„Tako nešto.“

Ne mogu da pretpostavim zbog čega Tana zvuči tako uznemireno. „Može li to da čeka? Pošto mogu odmah da dođem ako treba.“ „Neću biti tu. Doti nam je zakazala frizeraj, manikir i pedikir. O, da, i masažu.“

„Baš ti je truba“, kažem ja.

„Vidimo se večeras.“ Ona spusti slušalicu, pošto je do viđenja očito zadesila ista sudbina kao i zdravo. Okrenem se da krenem prema spektaklu u kuhinji, ali cirkus se preselio kod mene. Ćale je uramljen ragastovom kao manijak u nekom filmu o serijskom ubici.

„Imaš malo vremena da popričamo?“ upita.

„Naravski“, odgovorim. „Je li to u vezi s kintom koju sam ti pozajmio?“

„Heh“, veli on dok zatvara vrata za sobom. „Nije. Mislim da ostavim tvoju majku.“

Tišina postaje neprijatna. „Dobro“, kažem konačno.

„I to je to? Dobro?“

„Šta hoćeš da kažem? 'Ne radi to'? 'Čestitam'?“

„Imaš prava da se ljutiš...“

„Ne ljutim se. Obojica znamo da keva zaslužuje boljeg od tebe. Samo bih rekao kako se nadam da je ta fufica vredna toga, ali pošto te znam, verovatno nije.“

„Žanin. Zove se Žanin. Nismo nameravali da...“

„Ćale“, kažem ja, „stvarno me zabole.“

On ustane, zagledan u mene kao da bi još nešto da kaže. Posle jednog ili dva lažna pokušaja, pljesne me po ramenu i izađe.

Ostatak jutra provodim sakriven u svojoj sobi. Kada dođe vreme da se ide na proslavu, keva uporno traži da ja sednem napred sa ćaletom. „Krećemo“, kaže on, „na još jedan odbitak od poreske osnovice Larija Kiršenbauma.“

Ostatak vožnje provodimo u tišini i predajemo kola jednom od poslužitelja u crvenoj uniformi koje je Lari angažovao za tu priliku. Ćale se zaputi pravo prema šanku, tako da ostanem nasamo s kevom. Bleda mi je. Hoću nešto da joj kažem, ali ne znam šta joj je moj otac rekao. „Idi i promuvaj se“, kaže ona meni. Zagrlim je i krenem po dnevnoj sobi.

Tražim Tanu u gužvi kad se kraj mene pojavi jedna od nevaljalih patuljčica. Crnokosa, tridesetak godina, sa mladežom iznad usne kao Sindi Kroford. Nije toliko visoka, ah zbog kostima zaslužuje sve najbolje ocene. Pojma nisam imao da patuljčice nose mrežaste čarape.

„*Sufganiot?*“ pita ona. Glas joj je promukao. Zamišljam je, trideset godina u budućnosti, kako igra kanastu dok joj iz usta visi dugačka smeđa cigareta. Začudo, ta slika nimalo ne kvari njenu jebozovnost.

„*Gesundheit*“, odgovorim ja.

„To je krofna sa džemom.“

Moram da priznam kako odavno već fantaziram o tome da se spandam sa nekom od Kiršenbaumovih patuljčica. U prošlosti, one su mi delovale daleko i nedostižno, kao supermodeli. Ali sada, pošto sam proveo malo vremena kraj supermodela, jedna patuljčica sa Ajlenda ne izgleda mi više kao nešto naročito. „Da sam ja Deda Mraz,“ kažem dok uzimam krofnu od nje, „ne verujem da bih te puštao iz radionice.“

Ona već kreće dalje s poslužavnikom. „Pripazi malo“, osvrne se i kaže. „Nevaljali dečaci obično završe s grumenom uglja u čarapi.“

„Šta to bi?“ upita Tana, koja se u nekom trenutku stvorila kraj mene.

„Samo pokušavam da smislim šta bih voleo ove godine da dobijem za Božić.“

„O, ćaos“, kaže ona, iznervirana što se nisam potrudio ni da se okrenem. Učinim to i zinem u čudu.

„Bog te maz'o“, kažem. „Vidi ti nju.“

Tana je zaista prizor i po. Kratka crna haljina ističe joj zadivljujući dekolte. I štikle. Tana *nikad* ne nosi štikle. „Koga to hoćeš da impresioniraš? Zar ove godine dolazi Bono?“

„Mogao si samo da mi kažeš kako sjajno izgledam“, veli ona.

„Sjajno izgledaš. Ali mogla si samo da se obazreš po sobi i da dobiješ isto to mišljenje od svih.“ I zaista, glave se okreću prema njoj, a lica obrazuju kontinuum izraza između „pogleda krišom“ i „netremičnog balavljenja.“

Tana pocrveni. „Treba mi piće“, kaže ona.

Nekoliko minuta kasnije, naoružani alkoholnim punčem, smestimo se na kauč kako bismo radili ono što je za Tanu i mene preraslo u godišnju božićnu tradiciju: pogađamo grehove svakog gosta. „Međunarodni terorista“, kažem ja za muškarca sa tankim brčićima.

„Ni blizu“, odgovori Tana. „To je gospodin Etkins. Utaja poreza. A šta misliš o onom liku tamo, u crvenom džemperu?“

Video sam Crveni Džemper, ali pogledom sam nastavio dalje sve dok nisam pronašao oca. Skoč generalno mog oca drži u jednom od dva stanja — *opuštenom* ili *previše opuštenom* — ali trenutno on izgleda samo kao da mu je neprijatno.

Nervozno pogledava prema ledenoj plavuši s druge strane prostorije. Nije neka lepotica, ali jeste privlačna. Ona stoji kraj trbušastog, proćelavog lika u smeđem džemperu sa božićnom jelkom. Rukom ju je obgrlio oko struka. Razgovaraju s nekim drugim parom i osmehuju se. Ona pogleda Trbu postrance, kako bi bila sigurna da je njegova pažnja usmerena na drugi par, pa se onda okrene s poluosmehom preko pola prostorije prema mom ocu. Nisam sasvim siguran otkud to znam, ali siguran sam da je posredi Žanin.

„Pogledaj levo“, kažem Tani. „Mislim da je to bludnica zbog koje mi čale ostavlja kevu.“

Tana se naglo okrene prema meni. „Molim?“ Brzo je upoznam sa sadržinom jutrošnjeg razgovora.

„Jebo te, koji kreten!“ kaže ona i poskoči sa kauča.

„Kuda ćš?“

„Da saznam ko je ona.“ A onda razdvaja gomilu i probija se prema dva para. Posmatram kako se predstavlja. Baš kao i moj otac, koji me gleda sa izrazom negde između besa i zbunjenosti. Nazdravim mu čašom i ustanovim da je prazna. Ustanem sa kauča, vratim se do šanka i naručim skoč. Sebi me pozove Doti, koja razgovara s mojom majkom.

„Upravo sam čula sve o tvom poslu“, kaže ulagivački Doti. „I za to da stanuješ u gradu. Možda možeš pomoći mojoj Tani da pronađe posao kad konačno završi fakultet.“

„Ona liči na tebe, Doti. Šta će joj moja pomoć?“

„O, laskavče jedan“, kaže Doti i potapše mi mišicu kao nestašna mačka. Nasuprot njenima, oči moje majke izgledaju staklasto.

„Mama, jesi li dobro?“ upitam ja.

Ona ne odgovori. Doti se ubaci. „Džudi?“

Mama se trgne i razbudi. „Dobro sam“, kaže. „Samo mi treba malo vode.“

„Hodi“, kaže Doti i uzme je za ruku. „Ostalo mi je malo evijana u kuhinji.“

Potražim Tanu. Nju je u ćošak sabio osrednje slavni reper, ali ne primećujem da joj to smeta. „*Koki?*“ upita poznati promukli glas.

„E, to si 'ladno izmislila“, kažem i okrenem se da potražim seksi patuljčicu.

Ona se osmehne. „Kvanza hrana. Mislim da je ovo od graška.“

„Držaću se i dalje skoča“, kažem i podignem čašu. „Mislim da ćemo morati da pronađemo neki drugi način da proslavimo Kvanzu.“

„Kao na primer?“ upita ona.

Tana dojuri pre nego što stignem da odgovorim i dograbi komad predjela sa poslužavnika. „Probaću malo ovoga.“ Seksi patuljčica se

osmehne i krene dalje.

„To je, devojčice, bio *koki*—blok“, kažem Tani kad budem siguran da patuljčica ne može da me čuje.

„Ona!“ frkne Tana. „Ma daj, molim te.“

„Nema veze. I šta si saznala?“

„Saznala sam cda Džej Big svira na svim svojim instrumentima.“ Tana pogleda na drugu stranu sobe prema reperu. Džej Big primeti da ga ona gleda i osmehne joj se. Na nekoliko zuba ima zlatne krunice.

„Mogu misliti“, odgovorim. „Da li te je zamolio da zasviraš na njegovoj kožnoj flauti?“

Tana me odgurne. „Koji ti je andrak?“

„Možda sam ljubomorana.“

„I treba da budeš. Rekao je da bismo mogli da *rolamo* zajedno.“

„Vidi ti nju“, kažem. „Već si deo njegove ekipe. Jedna od njegovih cava. Šta si saznala o Blajhanoj Snežani?“

„U pravu si. Zove se Žanin Kenterberi ili tako nešto. Udata je za Teda Kanter—kakogod, za onoga u groznom džemperu. Mislim, braon jelka? Opičeno skroz.“

„Da li ju je ovamo pozvao moj ćale?“

„Sumnjam. Izgleda da ona poznaje Larija“, kaže Tana i nadoda, kad podignem obrvu: „Profesionalno.“

„Keva mi je izgleda skroz odlepila“, kažem ja i potražim je po sobi pogledom. Nije se vratila iz kuhinje.

„Misliš da zna?“ upita Tana.

Slegnem ramenima. „Hej... zar nisi htela da večeras popričamo o nečemu važnom?“

„Kasnije“, kaže ona. „Kad si se prešaltovao na skoč? Osećam se kao da sam u zaostatku.“

Idemo prema baru kad nas presretne Doti. Maskara joj se sliva niz lice. Dva minuta kasnije, na spratu sam, urlam i dozivam oca, razvaljujem vrata. Konačno pronađem ćaleta u Dotinom plakaru od

kedrovine, gde se on i Žanin žvalave kao tinejdžeri. On diže ruke u gestu osujećenosti, dok Žanin spušta zadignutu haljinu.

„Pa“, kaže ćale, „nisam nameravao da se vas dvoje ovako upoznate.“ Žanin prihvata njegov šlagvort i pruža mi ruku. Ne obraćam pažnju na to.

„Tražim te zbog mame“, kažem. „Onesvestila se u kuhinji. Stiže hitna pomoć.“

DVANAEST

Moj otac i ja smo se naselili gotovo za stalno u čekaonici Univerzitetskog medicinskog centra Nasau. Pokušavamo da ograničimo razgovor na sve zlosrećnije Njujork ajlenderse i preuzimanje porudžbina dok na smenu odlazimo u bolničku kafeteriju da dopunimo zalihu cigareta. Lekari munjevito paradiraju pred nama i upoznaju nas sa bolešću moje majke. Televizor u prostoriji za posetioce obaveštava nas da je Božić došao i prošao.

Na samom početku, osoblje je zbunjeno majčinim stanjem. Njen glavni lekar, doktor Vinfield Edgars - „Zovite me Doktor Vin — svi me zovu tako“ — nimalo ne uvija s početnom dijagnozom. „Brine me to što njeni simptomi snažno ukazuju na moždani tumor.“ Ubrzo saznam da Doktora Vina ne brine sve gore stanje moje majke, već nedostatak bilo kakvih dokaza koji bi podržali njegovu dijagnozu. I pored sve sile testova i skeniranja, tumor tvrdoglavo odbija da se pokaže.

Četvrtog dana, Doktor Vin ulazi u sobu s osmehom. „Ona nema tumor“, kaže. U glasu mu se nazire jedva suzbijano uzbuđenje dok objašnjava kako su ga zavarali njeni simptomi. „Paraneoplastični sindrom. Pre nekoliko godina ne bismo to bili u stanju ni da otkrijemo. Još nismo sigurni kako to radi. Njen mozak - u stvari, njen nervni sistem - pod napadom je imunološke reakcije na nešto drugo. Ono što vidimo u njenom mozgu jesu simptomi, a ne uzrok koji se krije iza svega. Morali smo da se vratimo i ustanovimo šta je to izazvalo imunološku reakciju.“

„I?“ pita moj otac.

Doktor Vin je sav ozaren. „Rak na plućima“, kaže.

„Pa ona čak ni ne puši“, kažem ja.

„Živi li sa nekim pušačem?“ upila on, kao da ne primećuje čaletove zube i prste umrljane nikotinom. „Moglo bi da bude i od azbesta. Koliko vam je kuća stara?“

Posao Doktora Vina je završen. Predaju nas Doktoru Bestu na onkološkom, koji je predusretljiv koliko i Doktor Vin, samo bez smisla za humor. „Devedeset procenata ovakvih slučajeva ne poživi duže od pet godina“, započne on, pre nego što se upusti u živopisno obrazlaganje agresivne terapije zračenjem koju će ona morati da istrpi.

Plače mi se. Pretpostavljam da se moj otac oseća isto tako. Iz poštovanja prema nepisanoj porodičnoj tradiciji, ne želimo to da radimo jedan pred drugim.

Emocionalno stanje moje majke varira u zavisnosti od njenog rasporeda tretmana. Ali ono što naslućujem kod nje mnogo više od svega ostalog strašno liči na olakšanje. Ona insistira da se vratim na posao. „Vrati se svom životu. Za tebe nije zdravo da boraviš ovde.“

To i činim. Uprkos gadnom zimskom vremenu, grad izgleda prepun i živ. Samo što nije Nova godina, pa su đaci sa poslednje godine srednje i studenti došli kući. Posla ima dosta, i drago mi je zbog toga. Neprestano kretanje pomaže mi da se osećam otupelo.

Nedelja koju sam pauzirao na poslu kako bih bio u bolnici i trenutni tronedeljni odmor Denija Kara na Floridi uspeali su da me finansijski upropaste, pa sam prisiljen da ponovo pribegnem ishrani koja se sastoji od viršli i pice. Nema nikakve sumnje da ću okasnuti s januarskom kirijom, tako da izbegavam Hermana koristeći požarno stepenište kad god izlazim iz sobe ili se vraćam u nju. Isto tako, ignorišem Henrija Heda, kako mi ne bi ispostavio račun.

Tana me svakodnevno cima preko pejdžera. Uglavnom joj ne uzvraćam pozivom. Nije mi do priče. Ali ona slama moj otpor ponudom koja obuhvata domaći obrok koji će mi biti isporučen na adresu, u Čelsi. Sastajem se s njom na stanici Pen, gde ona silazi sa voza sa dva vrela aluminijumska poslužavnika i „iglo“ hladnjakom. „Domaći sladoled“, kaže ona. „Možemo usput da kupimo flašu vina. Je li šardone u redu? Mislim da će dobro da ide uz piletinu.“ Očigledno je pristupila klubu poznavalaca vina na faksu.

Svratimo po vino i plastični pribor za jelo, pošto u sobi nemam escajg. Tana raspodeli jelo na kartonske tanjire. Kada izvadi dve sveće iz jakne, ja iz zajedničkog kupatila maznem dve rolne klozet papira da bi nam glumile svećnjake. Pripalimo sveće i nazdravimo

plastičnim čašama. Gladno navalim na klop. Tana nadomešta to što ćutim nizom uviđavnih pitanja o mojoj majci, na koja odgovaram uglavnom klimanjem glave i sleganjem ramenima. „A tvoj ćale?“ pita ona. „Još namerava da je ostavi zbog Źanin?“

„Pojma nemam“, priznajem, pošto sam privremeno prestao da jedem kako bih pripalio cigaretu kraj otvorenog prozora.

„Zar se ne smrzavaš? Neće ti nimalo biti do sladoleda.“

Tek tad mi svane da je Tana našminkana, kao onomad na boŹićnoj proslavi. I premda nije ponovila onaj dramatićni dekolte, izgleda dobro u markiranim farmerkama i tesnom džemperu koji ne skriva njene obline. „Izjavljujem, gospođice Kiršenbaum, da ćete jednog dana veoma usrećiti nekog od tih jadnika i toboŹnjih muškaraca s kojima volite da se zabavljate.“

Tana uzdahne. „Definitivno sam završila sa jadnicima i toboŹnjim muškarcima.“

Podignem ćašu. „Nazdravimo tome. Za slobodnu Źensku ljubav.“ Ona se nasmeje i ispljune malo vina. Otrgnem komad sa jednog svećnjaka i pruŹim joj ga.

„Bar ću da malo omastim brk“, kaŹe ona.

„Ma daj, nije valjda toliko loše?“ upitam ja. Izraz na njenom licu je poluradoznao. A druga polovina je nešto drugo. „Koliko je loše?“ „Znaš da nikada nisam išla do kraja, je l' tako?“

„Sa Źenom? Hej, homoseksualnost nije za svakoga.“

„Mislim, sa bilo kim.“

„Ćek... Št... Nikad?“

„Mislila sam, kao“, kaŹe ona jedva ćujnim šapatom, „da bi moŹda trebalo ti da me uvedeš u svet odraslih.“

Jedna pomisao javi mi se u glavi. „Pre neko veće, kad si ono rekla da bi da poprićaš sa mnom...“ Ona stidljivo klimne glavom. Nikada Tanu nisam video toliko ranjivu. Privućem je sebi da je zagrlim i nešto drugo mi padne na pamet.

O. Tako blizu. *Ali.*

„Kao prvo“, kaŹem, „neverovatno sam polaskan...“

„O boŹe“, kaŹe Tana. Već se odguruje od mene. „Evo ga.“

„Pogrešno si shvatila. Ti si briljantna i neverovatno seksepilna, Tano Kiršenbaum. Ali si isto tako moja sestra - možda ne po krvi, ali znaš na šta mislim. Za mene je seks...“

Začutim. Pojma nemam kako da završim rečenicu. Šta mi seks znači? Zbog čega ga ne želim sa Tanom?

Ona posprema posle večere. „Mogu ja to“, kažem. Tana spušta tanjir i grabi jaknu sa kreveta. „Možemo li da popričamo o ovome?“

Oblači jaknu. „Nema šta da pričamo“, kaže. „U pravu si. Glupa ideja. Skroz retardirana.“

„Ne sećam se da sam rekao bilo šta od toga.“

Ona izlazi na vrata. „Moram da idem.“

„Smem li makar da te otpratim do stanice?“ Sledim je, u nadi da će mi hladan vazduh raščistiti glavu i omogućiti da popravim ono što sam uspeo da pokvarim. Ona zastane na hodniku, sačeka da je sustignem.

Ali predomisli se čim izađemo na ulicu. „Znaš šta? Previše je hladno. Ići ću lepo taksijem.“ Tana zaustavi taksi pre nego što stignem da joj ponudim protivargument.

„Hvala ti za večeru.“

„Kaži mami da ću doći da je obiđem“, veli Tana. Onda zatvori vrata i taksi je odveze.

TRINAEST

Nimalo ne želim da se vratim u mrtvački sanduk koji nazivam kućom i osim toga, prilično sažaljevam sam sebe. U takvim trenucima, jedino mogu da se pošteno uroljam. Pošto mi je tako najzgodnije, odaberem meksikanski restoran u komšiluku.

Ispijam prvu čašicu tekile kad se setim da sam i dalje švorc. Pronalazim deset dolara u džepu, pare koje sam odvojio za klopu preko vikenda. Kalkulišem u glavi — ako dobro rasporedim ostatke Taninog obroka, trebalo bi da preživim do ponedjeljka. Tako sada imam za tri čašice i bakšiš. Dovoljno da se opustim, možda, ali ne i da sve zaboravim, čemu sam se nadao.

Dok mi treća čašica peče jednjak, već sam sve svoje nedaće istrtljao šankeru, Ernestu iz Nikaragve. Koji je, u ovom trenutku, najmudriji čovek na svetu.

„I šta ti možeš da mi kažeš, Ernesto? Da sam kreten? Da je ljubav nemoguća? Da sam glupavi gringo čiji problemi ne vrede ni pola kašike pasulja?“

„Ah“, klima Ernesto mudro glavom. „*Dios nos odia todos.*“

„Lepo rečeno“, kaže glas iza mene. To je rekla K. Izgleda kao da je plakala. „Šta znači?“

„Prilično sam siguran da je rekao: 'Bog nas sve mrzi.' Ali pao sam iz španskog, tako da nisam siguran. Jesi li ti dobro?“

„Dobro sam“, odgovara ona. „Sasvim dobro. Nejt i ja smo raskinuli.“

Ja sam upravo slomio srce najboljoj prijateljici. Majka mi umire u bolnici dok je moj otac vara s veštačkom plavušom. A opet, vesti koje mi K. saopštava nagone me da se ujedem za usnu kako se ne bih osmehnuo. „Pa, gospo moja, privuci stolicu. Počelo je zasedanje Kluba usamljenih srca.“

„Zašto?“ pita K. „Šta se dešava s tobom?“ Upoznajem je sa situacijom oko Tane i moje majke, i nadodajem kako sam previše

švorc da bih se napio. „Jadničak mali“, kaže ona. „Pusti da se ja pobrinem za tebe.“

Naručujemo još jednu turu pića od Ernesta, kome je očito laknulo što je završio sa mnom. Pričam K. o božićnoj proslavi i bolnici. A ona meni priča o svom raskidu sa Nejtom.

Ponuđeno joj je, kako kaže, „bezobrazno mnogo para“ za dvonedeljno snimanje u jugoistočnoj Aziji. *Viktorijas sikrit* tamo započinje novu reklamnu kampanju i K., kako se ispostavilo, još ima odane sledbenike među punokrvnim muškarcima iz Azije. Nameravala je da odbije — novac je bio dobar, ali nije joj *trebao*, i nije zaista želela da se vraća samoći, pa makar to bilo i na samo dve nedelje. Ali kada je rekla Nejtu za ponudu, on je odlepio. *Otrovni iris* je smerao da se nastani u studiju koliko god bilo potrebno da bi dovršio album. Nejt je insistirao na tome da mu je ona potrebna kao emocionalna podrška. Ali posle jednog dana provedenog u studiju, shvatila je kako joj je posao zapravo da ih podseća da treba nešto da pojedu usred kolektivne urađenosti heroinom i, kad im ponestane zaliha, da nabavi još malo.

„Mislim, stvarno, jebo te, pa nisam ja tamo neki diler gudre“, kaže ona.

„Hvala“, odgovorim ja s prikladnim sarkazmom.

„Ti si drugačiji“, veli ona. „Mara nije droga. To je alatka za preživljavanje. U svakom slučaju, rekao je da ako ja to neću da radim, može da nađe drugu drolju koja hoće. I da će mu ta možda konačno pristojno popušiti. Zamisli ti to!“

„Koji govнар“, kažem ja.

„Koji govнар“, kaže ona.

Sat kasnije, K. i ja se krešemo u mojoj sobi. Pijano je i aljkavo, i nisam sasvim siguran da sve to samo ne sanjam, dok se ne probudim sutradan ujutro i zateknem je kraj sebe. Onda se ona probudi, pa to ponovimo, tako da mi mamurluk gotovo sasvim prolazi.

Šetamo ulicom i držimo se za ruke - moja je u kožnoj, njena u pletenoj rukavici - do francuskog bistroa. K. insistira da me časti jajima a la Benedikt i bladi merijem. „Nesrećnik jedan“, opisuje ona mene kelneru, ali mene oporavka koju hrana nosi u sebi ublažava

svaku eventualnu povredu mog muškog ponosa. Vraćamo se u moju sobu gde, ovaj put, radimo to kako valja. Seks počinje nežno, u misteriji novine pomešane sa intimnošću koja taman počinje da nam izgleda poznato, da bi se završio atletski, dok nam se tela kreću kao klipovi motora.

Sad se držimo za ruke u liftu, isprepletanih prstiju. Penjemo se na četrnaesti sprat, gde je u toku doček Nove godine Roska Trina, kao i svake godine. Sobe u Čelsiju formalno ne pripadaju nikome, ali taj apartman bi mogao da pripada Rosku, neskrivenom gej pesniku iz Savane u Džordžiji, koji tu stanuje otprilike otkad sam se ja rodio. K. kao pozvana gošća biva dočekana poljupcima u obraze; prema meni se ophode učtivo, ah sa blago podignutim obrvama kakvim se obično dočekuje kakav skandalozni razarač ljubavnih veza. Očekivali su Nejta.

Izuzetak je Rej, koji me odmerava sa novootkrivenim poštovanjem. „Moram da ti priznam“, kaže mi on. „Nisam verovao da će iko probiti taj led.“ Zenice njegovih očiju izgledaju kao čajni kolutići. Kasnije ću saznati da je on — zajedno sa najvećim brojem zvanica — na nečemu što se zove „adam“, psihodeliku koji je u vreme kad na mene dođe red da ga probam, par godina kasnije, poznatiji kao ekstazi. Ono što sada znam jeste da se svaki razgovor izgleda završava tako što mi neko trlja rukav kako bi osetio njegovu teksturu ili nevezano komentariše sjaj moje kose. Nezaslužena pohvala, pomislim, za nekoga koga je jednostavno mrzelo da se istušira.

Kasnije, dok K. pleše sa mišićavim muškarcem golim do pojasa, za koga me Rej uverava da je „jedna od Roskovih muških igračkica“, on predloži da mu se pridružim na vikend putovanju u Južnu Koreju. „Idem u posetu jednoj boginji“, kaže Rej.

„Uradi si se, Reje. Pokušaj da ostaneš na Zemlji, radi nas koji imamo jeftina sedišta.“

„Ne serem, čoveče. Ona je prava živa boginja.“

„Stvarno? Je l' jaše na jednorogu?“

„Ona je *kumari*, čoveče. Ovaploćena inkarnacija boginje Taledžu.“

„Kako reče, Tale...?“

„Taledžu. To je nepalsko ime boginje Durge. Skroz je zla. Ono, ima deset ruku, drži u njima mačeve i ta sranja. Jebo te, jaše na tigru.“

„Priznajem da deset ruku obećava interesantne stvari, ali veruj mi: žene i oštri predmeti nisu dobra kombinacija.“

Rej pljesne rukama. „Ne kažem da ona *jest*e Durga. Stvar je u tome što je Devi — tako se zove, Devi — odabrana među nekih hiljadu devojaka da bude Durgina zemaljska inkarnacija.“

„Nešto poput takmičenja za Mis univerzuma“, predložim ja.

„Baš tako! Samo mnogo zajebanije. Morala je da ispolji ono što nazivaju 'trideset dva savršenstva.' Glas blag i jasan kao u patke. Grudi lavlje. Vrat kao spiralna školjka.“

„Kad god počnem da te uzimam za ozbiljno, setim se da si se uradio.“

„Skroz sam ozbiljan, čoveče. Deset godina njena stopala nisu smela da dotaknu zemlju. Neki likovi su je nosili svuda u onim, znaš već, nosilkama sa baldahinom. Ljudi su stajali u redovima da ih dotaknu — njena jebena stopala! — za sreću. Čak i kralj Nepala je jednom godišnje klečao kako bi joj celivao nožice.“

„I ti misliš da će ona da se spanda s jednim smrtnikom kao što si ti?“

„To je ono najbolje od svega. Ona tehnički više nije boginja. *Taledžu* znači 'devica'. Kad jednom, znaš, prokrvari, sve je gotovo — Durga sebi mora da nađe novu domaćicu. A Devi? Jednog dana je boginja, već sledećeg žena sa ozbiljnim problemima u samopoštovanju. Ili kako ja to volim da kažem, moja prćija.“

„E baš si sjeban lik, Reje.“

„Znam. Ali šta ću?“ On se zlobno isceri. „Kako smo ono došli na Devi?“

„Smerao si da otputuješ u Koreju...“

„Koreja!“

„...da posetiš nepalsku boginju koja... Čekaj, šta će ona u Koreji?“

„Manekenka je. Viki ju je angažovala za istu kampanju kao i K. Zbog toga i idemo u Koreju. Možeš da je iznenadiš. Ribe obožavaju

ta sranja. To im toliko pretovari mozak da mogu da misle samo pičkimom.“

„Koliko god mi bila primamljiva pomisao da pretvorim K. u balavu seks zobicu, nemam baš kinte da se priključim međunarodnom džet setu.“

„Niko ne plaća putovanje. Možeš da letiš za dž.“

„Ne, ti letiš za dž. Ti si fotograf. Dileri gudre plaćaju punu kartu.“

„Kreni kao kurir. Ima gomila mesta u gradu koja bi te angažovala. Nađi nekoga ko treba nešto da isporuči u Koreju, pa će ti platiti put!“ „Kurir? Ne zvuči mi baš kao neki glamurozni posao.“

Rej se nasmeje. „Zar mi nisi rekao da diluješ drogu?“ „Preraspodela izvesnih biljnih proizvoda jeste jedna stvar. Međunarodni šverc je nešto sasvim drugo. Pretpostavljam da nikad nisi gledao *Ponoćni ekspres*?“

„Pričam o legalnim poslovima. Jedan moj drugar to stalno radi. Važna dokumenta — ugovori i ta sranja. Treba ti deset minuta da ih dostaviš, ostatak putovanja ti je besplatan.“

„Zar to nije let od nekih deset sati?“ kažem ja. Otpor počinje da mi slabi. „Ali ne mogu više da odsustvujem s posla.“

„Deset sati? Pre će biti dvadeset.“

„Moram da se vratim do ponedeljka. Ukoliko mi nešto nije promaklo, dan tamo i dan nazad ne ostavlja mi nimalo vremena na odredištu.“

„Promaklo ti je nešto“, kaže on sa glupim kejom. „Međunarodne vremenske zone.“

„Možeš li ti to da kažeš malo jasnije za jednog propalog studenta koji nikad nije bio dalje od Kanade?“

„Prelećeš vremenske zone i to, ne znam baš kako, vraća vreme unazad. Kreneš iz Koreje u šest ujutro u ponedeljak, i vratiš se u Njujork u šest ujutro u ponedeljak. Možda čak i pre.“

„Zvuči nemoguće.“

„Baš kao i to da krešeš K. Ali vidiš šta se desilo.“ Obojica se okrenemo prema plesnom podijumu. K. primeti da je gledamo i osmehne nam se, zakolutavši očima prema oduševljenjem ispunjenom partneru koji imitira MC Hamera.

Nekoliko minuta pre ponoći, Rosko otvara prozore. Konačno sam u sobi sa balkonima, kao u *Sidu i Nensi*. Hladan vazduh okrepljuje, ali ispunjen je iščekivanjem koje se diže iz miliona slavljenika na ulicama. Zbogom, osamdesete; devedesete moraju doneti poboljšanje. K. pronalazi moju ruku i drži se za nju, a kad na satu otkuca dvanaest, upustimo se u krajnje javno ispoljavanje međusobne privrženosti. Nekoliko minuta kasnije, vraćamo se u moju sobu i radimo još nekoliko stvari nasamo.

ČETRNAEST

Ispostavlja se da je prvi januar puki radni dan, ni po čemu neobičan, pošto mi motorola ceo dan zuji. Svi u Njujorku moraju da leče mamurluk, a na meni je da glumim Doktora Filguda. S oklevanjem ostavljam K. u svom krevetu i pokušavam da se prepustim struji.

Verovatno bih potpuno zaboravio na Rejevu predloženu avanturu da nije bilo slučajne intervencije.

Mnogi umetnici trpe sranja zbog svog „kreativnog temperamenta“, verovatno s razlogom. Ali u gradu kao što je Njujork, troškovi života zahtevaju od izgladnelih umetnika da budu pravi pioniri. Treba stvarno imati muda pa se nastaniti u kraju gde bi poštteni građani napunili gaće kad bi se zatekli posle zalaska sunca. Ili makar tako mislim dok me isporuka jednom vajararu u metalu južno od Hjustona vodi kroz ono što je donedavno sigurno izgledalo kao ratna zona. Samo što sada vidim da tamo moderni butici niču kao korov kroz pukotine u pločniku. Umetnost možda zaista može promeniti svet.

Posle sastanka, prolazim kraj putničke agencije koja izgleda kao da opslužuje studente Njujorškog univerziteta. Na štafelaju pred njom navedena su međunarodna putovanja do egzotičnih gradova koji mi zvuče tek donekle poznato. Do đavola, gde li je Maču Piču? Krajstčerč? Znam zahvaljujući jednom video spotu kako noć provedena u Bankoku može „omekšati i najvećeg grubijana“, ali to ne znači da bih umeo taj grad da pronađem na globusu. Seul, u Koreji, nalazi se negde na vrhu poslednje četvrtine spiska, po ceni od 599 dolara, daleko od mojih finansijskih mogućnosti. Ali tabla u izlogu obećava fotke za pasoš, kartice za imunizaciju i poslove vazdušnog kurira. Posle deset minuta, pet propuštenih poziva preko pejdžera i devedeset devet dolara, odlazim iz agencije sa uputstvima kako da podignem pasoš izdat ubrzanim postupkom i sastanem se s izvesnim gospodinom Jijem, u petak u osam uveče, pred šalterom

Korijan era, na međunarodnom terminalu aerodroma Kenedi. Agent me upozorava da ne kasnim. „Gospodin Ji jako drži do tačnosti.“

K. putuje veče pre toga, tako da odlazimo na oproštajnu večeru u Zapadni Vilidž. To je čoše na ulici Barou, mesto sa kojim bih se koliko prošle nedelje bespoštedno sprdao, puno violina i sugestivnih slika namenjenih krutim lovatorima lišenim strasti i originalnosti. Umesto toga, osećam kako se osmehujem zajedno s ostalim naivčinama dok dva para objavljuju veridbu, pre nego što stignemo i da bacimo pogled na jelovnik. Posle večere, K. i ja se vraćamo pešice u hotel. Ona me drži pod ruku i naginje se uz moje rame kao stara ljubavnica. Kao da plutam u toploj kupki endorfina. Da budem manje ciničan, zaljubljujem se.

„Ne mogu da verujem da sutra odlazim“, kaže ona kasnije, za vreme našeg postsnošajnog maženja. „Ne želim da te ostavim samog.“ Hoću da joj kažem sve o svom putovanju iznenađenja; o onome što osećam prema njoj. Ali onda me ona uzjahuje za još jednu rundu. „Moraću prosto da te iscrpim pre nego što krenem.“

Kad se sledećeg jutra probudim, ona je već otišla na aerodrom. Smešna i sentimentalna poruka obećava mi još dobrog provoda po njenom povratku. Onda mi zazuji pejdžer, još jedan nepoznati broj sa Long Ajlanda. Ispostavlja se da je to Deni Kar.

„Dobro došao natrag, Deni. Kako je bilo na Floridi?“

„Previše snega“, odgovara Deni i pri tom očigledno ne misli na padavine. „Puno lažnih sisa. Kad se sve to dogodilo? Mada, ne žalim se. Puno devojaka, što ih čini radodajkama, znaš? Ove nedelje mi treba duplo.“

„Duplo? Ne znam hoću li moći da te snabdem čak i regularnom količinom. Nisi mi baš rekao kad se tačno vraćaš.“

„Moraš da misliš unapred, čoveče. Gledaj, plaćam *trostruko*“

„Sve i kad bih mogao, Deni, nemam kinte da ti to obezbedim.“

„Četvorostruko. Dođi kod mene u Bridžhempton pa ću da ti dam avansno koliko ti treba.“

Zovnem Bilija i kažem mu kako ne mogu na posao, iskoristivši majku kao izgovor. Sat kasnije, u vozu sam za Long Ajlend, polazim kroz Levitaun i zalazim u Hemptonse. Izlazim na hladnoću koja

nimalo ne pogoduje odlasku na plažu, pa uzimam taksi do adrese koju mi je Deni dao. Dočekuje me dostojanstveni čiča koji bi mogao da bude batler, samo da ima na sebi nešto više od tangi.

„Vozdra!“ kažem, zaprepašćen tolikom količinom smežurane kože. „Zdravo!“ kaže čiča. Govori sa jakim stranim naglaskom. Nemačkim, rekao bih. „Ti si taj? Stariji si nego što tražim.“

„Uh, izgleda da sam pogrešio kuću.“

„Polako samo, Hanse“, kaže Deni koji se pojavi iza njega u, primetim to sa zahvalnošću, mnogo nerazmetljivijem bade—mantilu. „Vrati se u saunu. Javiću ti kad bude vreme za zabavu.“

Hans se namršti i nestane u zadnjem delu kuće, ali nedovoljno brzo da mi oči poštedi potvrde kako su, da, njegove kupaće gaćice tange. „’Bem ti Nemce“, kaže Deni. „Pojma nemaš šta sve moram da radim da bi oni ostali zadovoljni. Hvala ti što si došao čak ovamo. Poslao bih Rika, ali krelac ne radi ove nedelje. Hoćeš nešto da popiješ ili ušmrkneš? Imam bolivijca.“

Pokažem preko ramena. „Čeka me taksi.“

„Dobro, dobro, dobro, dobro“, veli Deni. Nestaje pozadi u kući i vraća se trenutak kasnije sa tri hiljade dolara u kešovini.

Ostatak nedelje mi proleće. Moji izmišljeni duvači dime kao odžaci, dok ja prikupljam dodatnih deset kesica za Denija. Tu je i povratak do agencije gde podižem pasoš. Telefonski poziv majci izazvan grižom savesti, premda se njeno raspoloženje znatno popravi pošto joj natuknem kako u mom životu postoji neka devojka.

Do petka popodne, samo nekoliko sati pre leta za Koreju, uspevam da namaknem paket za Denija. Tovarim jaknu sa gotovo kilogramom trave i krećem vozom u grad. Kad stignem u Denijevu zgradu, stražar iz obezbeđenja nije za recepcijom. S posprdnim osmehom, upisujem se kao „gospodin Grin“ i ulazim u lift.

Kad se vrata otvore, ugledam dva policajca.

Svaki nagon u meni govori mi da treba da bežim. Ali jednostavna geometrija lifta nalaže suprotno. Osim toga, gledaju pravo u mene. „U redu je“, kaže jedan od njih. „Nije nikakva bomba posredi.“ Namestim, kako se nadam, ubedljivi osmeh na lice. Moja telesna temperatura raste toliko brzo da mi se čini da će mi zapaliti

kilo marihuane u jakni, čiji se prepoznatljiv miris, siguran sam, diže ispod moje kragne. Ne gine mi zatvor.

Nisam zaista svestan toga da koračam hodnikom, ali najednom sam pred Rikovim stolom. Ne da nisam zaobišao oluju, već sam stupio pravo u njen epicentar: Denijeva kancelarija je puna plavih uniformi.

Nasuprot mom unutrašnjem užasu, Rik izgleda opušteno, možda čak i pomalo razrogačeno, kao da gleda glumce koji snimaju epizodu neke policijske TV serije. Upravo se sprema da kaže nešto kada iz kancelarije izvedu Denija, trezvenog muškarca u sivom odelu koga s obe strane drže pod ruku.

Deni gleda kroz mene kao da nisam tu, i ubrzo shvatim da sam mu zahvalan zbog toga. „Pazi šta ti kažem, Riki“, veli on svom sekretaru. „Ima da te jebem.“

„Bolje bi bilo da malo romantike sačuvate za svog cimera u ćeliji“, odgovori mu Rik.

Deni se zacereka. „Kakav cimer u ćeliji? Zar misliš da ću završiti u zatvoru? U najgorem slučaju, poslaće me na odmor u kantri klub, mater ti jebem glupu.“

„Ne bih se baš pouzdao u to“, kaže drugi trezveni muškarac u odelu, koga poza i stav definišu kao Glavnog. Drži Denijev isparivač u ruci. „Prepoznao sam najmanje tri narkotika klase A u onoj komodi tamo. Vaša bela kragna sudiji će da izgleda mnogo prljavije. Nadam se da imate dobrog advokata, Deni.“ Glavni se okrene jednom od uniformisanih. „Daj, molim te, očisti jedan od tih stolova. Naređaj drogu i pribor. Ovi iz *Posta* će hteti i sliku.“ Onda se okrene prema meni. „Ko si sad pa ti?“

Mogu na to pitanje da odgovorim na mnogo načina, ali nijedan od njih nije dobar. „Poznajete ovog momka?“ pita on Denija.

„Ništa ja ne znam“, kaže Deni prkosno. „Od sad pa nadalje pričaćete samo s advokatima.“ Pokretom pokazuje da zatvara usta kao rajsferšlus i baca ključ.

„Vodite ga odavde“, kaže Glavni, onjušivši vazduh. „Pobogu. Ceo sprat smrdi na travu.“ Vрати se u Denijevu kancelariju i ostavi me licem u lice s Rikom.

„Ne verujem da će Deni moći da obavi taj sastanak sa tobom“, kaže Rik. „Da te otpratim do lifta.“

Rik gori od želje da mi sve ispriča. „Ti Nemci sa kojima se stalno sastajao“, kaže čim policajci više ne mogu da nas čuju. „Bili su paravan za iransku lovu. Mater im komunističku.“

Oduprem se porivu da mu kažem kako je Iran teokratija. „Ludo“, izgovorim umesto toga.

„Nema veze. Hej, znam da si mu dilovao, ali što se mene tiče, ta droga je bila onako usput. Živi i pusti druge da žive, je li tako? 'Bem ti vutru. Ko još više duva jebenu vutru? Je l'bi mogao da mi nabaviš malo koke...“

Pogledam sluge zakona koje se još movaju po kancelariji, milostivo nesvesne našeg razgovora. „Ne...“

„Ne znaš o čemu pričam. Neka. Radi po svome. Srećna Nova godina.“

„Vidimo se, Rik“, kažem i uspem da se proguram u lift.

„Dobio je što mu je i sledovalo!“

„Niko nikad ne dobije ono što mu je sledovalo“, kažem dok vrata klize i zatvaraju se. „A ono što dobiješ verovatno nisi zaslužio“, nadodam, naglas, u prazno.

Hodam brzim koracima nekih desetak ulica dalje, osvrćem se nervozno, ali čini mi se da me niko ne prati. Zaustavim taksi.

„Kenedi“, kažem čim uđem. Već je gotovo šest sati, još dva sata do mog sastanka sa gospodinom Jijem. „Šta misle, koliko će potrajati?“ Taksista, kršni lik sa neizgovorljivim imenom, odmeri me staklastim očima. „Zavisi od gužve“, kaže i umalo se ne zakuca u parkirani auto. Izbljuje niz, po svemu sudeći, psovski na stranom jeziku, nekom iz istočne Evrope.

„Dobro ste?“ pitam ja.

On progundā. „Dupla smena.“

„Samo nas dovezite tamo čitave.“

„Ako vam se ne dopada, nađite drugi taksi“, kaže on i okrene se prema meni.

„Nemojte skretati pogled sa...“ Prekasno. Čujem mučnu škripu kada taksi zagrebe parkirana kola. Taksista naglo okrene volan na drugu stranu, preteravši taman toliko da tresne u limuzinu u susednoj kolovoznoj traci. Poletim napred, pa u stranu, dok taksista okreće volan natrag, a taksi se vrti na ulici. Odbijemo se od još dva automobila pre nego što se zaustavimo, okrenuti prema nadolazećim vozilima. Još nekoliko kola sudara se oko nas.

Sedimo nakratko u tišini. „Sad ću pronaći taj drugi taksi“, kažem, iskočim sa zadnjeg sedišta i jurnem prema bezbednom trotoaru. Saobraćaj na Prvoj aveniji potpuno se zaustavio.

„Plati vožnju!“ urla on za mnom i izlazi iz taksija sa nečim nalik na policijski pendrek u ruci. Ja mu pokažem srednjak i uzverem se preko haube ulubljene limuzine. Pretrčim dve duge ulice do sledeće avenije koja vodi prema gornjem gradu i zaustavim drugi taksi.

„Kenedi“, ponovi moj novi šofer, Pakistanac sa turbanom koji makar ne izgleda opasno premoren. „Hoćete tunelom ili preko mosta?“

„Šta je brže?“

Slegne ramenima. „Nije na meni da o tome odlučujem.“

„Šta je *obično* brže?“

„Nekad most, nekad tunel.“

„Dobro, onda neka bude tunel.“

„Mislim da bi možda preko mosta bilo brže.“

„Dobro“, kažem. „Most.“

Taksi se zaustavi na međunarodnom terminalu Džej Ef Keja deset minuta posle mog zakazanog sastanka sa gospodinom Jijem. „Trebalo je da idemo tunelom“, kaže taksista. „Nikad se ne zna, čoveče, znaš šta hoću da kažem.“

„Koliko?“

„Četrdeset dva dolara.“ Dobacim taksisti tri dvadesetice.

„Nemaš sitno?“ Kad odmahnem odrično glavom, on uzdahne. Teatralno zapetlja po džepovima. „Nadam se da vam se ne žuri.“ „Dobra fora“, kažem mu ja. Iskočim iz taksija i ostavim mu bakšiš od gotovo 50 posto.

„Bog neka te čuva!“ viče on.

Kao što mi je i bilo obećano, preciznom gospodinu Jiju ni traga ni glasa. „Jebem ti...“ zaurlam u prazno.

„Pazi kako se izražavaš“, upozori me tranzitni policajac u prolazu.

Dok stignem da pozovem gospodina Jija preko razglasa i javim se kurirskoj agenciji — ćorak oba puta — do leta mi ostaje manje od sat vremena. Sednem na pod u blizini šaltera za karte. *Videćeš je ponovo za par nedelja*, kažem sebi. Zagnjurim glavu u šake.

„Da li ste dobro?“ upita žena za šalterom. Ona je Korejka, još malo pa sredovečna, odevena u uniformu avio kompanije koja bi trebalo da me preveze.

„Majka mi je na samrti“, kažem i iznenadim sam sebe.

Najednom oboje plačemo. „I propustili ste let?“ pita ona dok mi pruža kutiju sa papirnim maramicama.

„Trebalo je ovde da se nađem sa čovekom kod kog su moje karte, ali taksi kojim sam dolazio imao je saobraćajku, pa sam zakasnio.“ Prihvatim maramicu i obrišem oči. Moj svesni mozak više ne kontroliše ono što govorim. „Ona je u bolnici u Seulu...“ čujem sopstvene reči. Poštedeću vas ostatka te predstave, jer je dovoljno da kažem kako je ona očajnička, besramna i, na kraju, efikasna.

„Mogu nešto učiniti za vas“, kaže ona. „Let nije popunjen. Mogu vam prodati sedište.“

„Nisam baš pri parama.“

„Mogu primeniti na vas tarifu za ožalošćene, zbog vaše majke. Imate li četiri stotine i pedeset dolara?“ Klimnem glavom pokazavši da imam — još mi je u džepu gotovo hiljadu dolara preostalih posle obustavljenog dila sa Denijem. Pošto mi proverim pasoš, ona zapiše niz cifara i slova na mojoj karti. „Kada biste da se vratite?“

„U ponedeljak ujutro?“

„Tako malo vremena!“ kaže ona i zastane da me pogleda. Klimnem ozbiljno glavom, očiju tužnih kao u psa. Ona ponovo zaplače. „Poslednja stvar“, nadoda ona, dok joj suze liju niz obraze. „Mogu vam dati samo kartu u prvoj klasi.“

Minut kasnije, jurim kroz aerodrom kao O Džej Simpson u onoj reklami za Herc, i stižem na gejt neposredno pre zatvaranja. Pokazujem kartu stjuardesi i ona me dovodi do prostrane kožne fotelje koja bi bila prevelika za moj stan.

„Koktel?“ pita ona.

A onda poletimo. U vazduhu smo gotovo čitav sat pre nego što mi se starica koja sedi kraj mene ne osmehne. „Zar nisu ova međunarodna putovanja san snova?“ kaže ona. „Tako uzbudljiva. Čak i vazduh u avionu miriše drugačije. Podseća me na moju baštu.“

Onjušim vazduh. Najednom mi sine da to ona njuši kilo marihuane koje još imam pri sebi. Izvinim se i zaputim u kupatilo, gde drogu vrednu dve hiljade dolara bacim u klozetsku šolju i za njom pustim vodu.

PETNAEST

„Gde vam je prtljag?“ pita korejski carinik čije lice podseća na anđelčića.

„Nemam prtljaga“, odgovorim, na šta anđelčić podigne obrvu. „Došao sam samo na vikend. Da posetim devojku.“

„Ah, *devojka*“, kaže on i udari mi pečat u pasoš. „Mora da je stvarno dobra devojka kad ste toliko preputovali zbog nje. „*Najbolja*.“ Pogledam na časovnik iza njega i vidim da je po lokalnom vremenu tri popodne.

Anđelčić mi vrati pasoš i klimne glavom vojniku koji stoji između mene i izlaza. „Vojnik“ i nije prava reč za klinca masne kose s paperjem na obrazima koji me, i pored zlokobnog automata oko vrata, podseća na plišanog medu. On se osmehne i pokaže mi automatom da mogu mirno proći. Južna Koreja je verovatno najprijatnija zemlja na svetu.

Za razliku od Njujorka, podzemna u Seulu ide pravo do aerodroma, tako da nema boljeg izbora od nje za dekontiranog putnika kao što je vaš odani pripovedač — preostalo mi je samo nekoliko stotina dolara, i to će morati da mi potraje s obzirom na nagli prekid mog poslovanja sa Denijem Karom. Stoga se razočaram kada vidim, zagledan u mapu na zidu, kako nijedna stanica ne nosi oznaku *Četiri godišnja doba*, što je naziv K.-inog hotela i jedini podatak koji sam se postarao da ponesem sa sobom. Još nešto čega moram da se prisetim kada sledeći put budem spičio preko sveta kako bih izbegao policiju i proveo vikend s nekom damom.

Izađem sa terminala u oblačno popodne, naizgled čitavih deset stepeni hladnije od onog koje sam ostavio za sobom. Kiša je neizbežna. Na svu sreću, taksi stanica je upravo tamo gde je i očekujem, odmah ispred mesta za preuzimanje prtljaga, i čovek u crnom odelu vodi me do zadnjeg sedišta kola koja čekaju. Napred se vidi konture grada, belog, sjajnog i čistog, nalik na minijturni Menhetn, u stilu *Džetsonovih*.

Četrdesetak minuta kasnije, zaustavimo se na polukružnom prilazu ispred *Četiri godišnja doba*. Šofer pokaže na taksimetar gde je upravo otkucalo 11 000.

Protrljam oči kako bih bio siguran da dobro vidim brojku na taksimetru. Podignem portret Endrua Džeksona. „*Hotijel*“, kaže taksista. Spasava me elegantno uniformisani poslužitelj koji mi otvara vrata. „Dobro došli u *Četiri godišnja doba*“, kaže on na savršenom engleskom. „Repcionar će vam sa zadovoljstvom pomoći da razmenite američku valutu u korejski *von*. Zamoliću vašeg vozača da isključi taksimetar dok čeka. Treba da znate kako u Koreji nije običaj da se vozaču daje napojnica.“

Vrata hotela razmiču se kao zavesa i otkrivaju sliku i priliku međunarodne lepote i bogatstva. Dok tražim portira u predvorju, ugledam Reja. Sedi na sofi i izgleda potpuno na svome, a pažnja mu je usmerena na neku tamnokosu ženu. Ne podiže pogled dok ja prilazim recepciji na drugoj strani prostorije.

Prijatno efikasan repcionar čarobno pretvara 100 američkih dolara u basnoslovnih 70 000 *vona*. Vraćam se da platim taksisti kad me Rej presretne ispred vrata.

„Eto njega!“ vikne on i zarobi me medveđim zagrljajem. „Čoveče, ala imamo da pričamo!“

Iskobeljam se i spustim ruku na njegovo rame. „Drago mi je što te vidim, ali pusti me samo da odem i platim račun.“

Napolju taksista primi tačno onoliko koliko je bilo na taksimetru, sa istim osmehom koji je imao na licu tokom čitave vožnje. Tutnem novčanicu od 5 000 predusretljivom poslužitelju — zbog silnih nula osećam se kao Donald Tramp. Ponovo uđem u hotel, ovaj put bodrim korakom.

Rej me čeka i grli tamnokosu ženu. Zaključim kako su trideset dva savršenstva bila nedovoljna da je opišu i upitam se da li je među njima bila i „koža kao moka sladoled“ i „noge jedne Rokete“. „Ti si sigurno Devi“, kažem i pružim ruku. Ona mi pruži svoju kao da želi da joj je poljubim, što i učinim. „Prvi put da ljubim jednu boginju.“

Devi mi uputi savršeni osmeh i iznenadi me elegantnim britanskim naglaskom. „U mojoj zemlji smatra se da to donosi sreću.“

„To je jako lepo“, odgovorim. „Nadam se da će mi se posrećiti.“ „Vi Amerikanci ste tako nevaljali“, kaže ona bez prekora u glasu. „Rej i ja smo baš hteli da popijemo koktel za šankom. Hoćeš li nam se pridružiti?“

„Rado, ali ovde sam samo do ponedeljka i zaista bih voleo da se vidim sa damom zbog koje sam i došao.“

Devi nakrivi glavu, zbunjena. „Sutra već ideš?“

„Ne, u ponedeljak.“

„Ali danas je nedelja.“

„Šta ono bi s međunarodnim vremenskim zonama?“ upitam ja Reja.

Rej me pogleda posramljeno. „To deluje samo kad se vraćaš kući. Ispostavilo se da u dolasku zapravo izgubiš jedan dan. Moja greška. Slušaj, družo...“

„Čekaj malo... Znači da mi je ovde preostalo, koliko, osamnaest sati? Sad zaista moram naći K.“

Rej klimne glavom i čini se da će reći još nešto, ali Devi ga prekine. „K.? Ona je u našem apartmanu“, kaže ona. Promena u osmehu je jedva primetna, ali poruku menja iz dobrodušnosti u nešto tajanstvenije. Vidim zbog čega je verovatno bila delotvorna boginja.

„Apartman“, kažem i oslobodim se njene čarolije. „Dopada mi se kako to zvuči. Koji je to broj sobe?“

„Nećeš valjda da ih uznemiravaš?“

„Njih? Koje njih?“

„O, bilo je to baš čarobno“, kaže Devi i sada trtlja kao tinejdžerka. „Njen dečko ju je iznenadio. Posuo je hodnik ružinim laticama...“

„Njen dečko? K. nema... Nejt je ovde?“

Rej slegne ramenima. „Pokušavam to da ti kažem otkad si ušao.“

„Najt je ovde? U posranoj Koreji? I posuo joj je hodnik ružinim laticama?“

„Bio je ispred njene sobe kada je stigla“, nastavlja Devi, ili božanski ravnodušna ili jednostavno slepa za patnje jednog

smrtnika. „Sa svojom gitarom. Ima anđeoski glas. I s ogrlicom...“

„Imao je i ogrlicu?“ Ponovo se okrenem prema Reju. On mi uzvratu pogled zgrčivši lice sažaljivo, kao da je upravo video da me je neko šutnuo u jaja.

„Dijamanti“, kaže Devi.

„*Dijamanti?* Kao ono, množina?“ Sad mi se već vrti u glavi. Čini mi se da bih mogao da povratim.

„Iz *Tifanija*“ cvrkuće ona. „S plavom torbicom i sve to!“

„I gde su oni sada?“ Dovoljan mi je jedan pogled na Devi da vidim kako zvučim ljutito upravo kao što se i osećam.

„U našem apartmanu“, odgovori ona, prvi put sa naznakama nesigurnosti u glasu.

„Broj sobe?“ pitam i zvučim još ljuće, Devine oči uplašeno pređu na Reja. Procena pretnje.

„Bolje ti je da to ne radiš“, kaže Rej i ohrabrujuće mi spusti ruku na rame. Pljesnem po njoj.

„Broj. Posrane. Sobe.“

„Plašim se da sam već previše toga rekla“, kaže Devi, očito uplašena izrazom mojih očiju. Obratim pažnju na tašnicu koju ona sada steže uz grudi. Dovoljno nadržan da se uhvatim u koštac s jednom boginjom, otmem joj tašnicu iz ruku.

Devi krikne. Rej kao da razmišlja da li da me zagrlu ili da me mlatne po vilici. Brzo pretrkeljišem tašnu i ruka mi se pojavi napolju sa ključem njene sobe.

„Soba 24021“, pročitam naglas s plastičnog priveska. Vratim ključ unutra, pružim joj tašnu i jurnem prema liftu. Ili onoliko blizu koliko mogu da mu priđem, pre nego što sumo rvač nabijen u uniformu pripadnika obezbeđenja pruži ruku da mi zapreči prolaz i zatraži da mu pokažem ključ sobe.

Potapšem se po jakni kao da tragam za ključem. Sumo je očito već viđao takve pokušaje. „Samo gosti“, kaže.

„Kako god hoćeš.“ Vratim se do recepcije. „Želim sobu“, kažem tamo hotelskoj službenici.

„Veoma mi je žao“, veli ona ljubazno. „Sve je zauzeto.“

„*Bilo kakvu sobu.*“

„Baš mi je žao. Možda mogu da vam preporučim neki drugi hotel?“

„Slušajte“, kažem. „Prevalio sam gotovo sedam hiljada milja da bih video jednu vašu gošću.“

„Možete slobodno koristiti naš hotelski telefon“, kaže ona i oči joj nervozno načas pređu na sumo rvača. On krene ovamo. Odlučim da prihvatim njenu ponudu i upotrebim telefon.

Okrenem broj K.-ine sobe. K.-inog *apartmana*. Pošto odzvoni sedam puta, neko podigne slušalicu i — pre nego što stignem da kažem makar jednu reč — spusti slušalicu.

Okrenem ponovo. Sada odzvoni četiri puta pre nego što začujem Nejtov glas na liniji.

„Ko god da si, odjebi!“ drekne on. *Klik*.

Okrenem ponovo. Sada se više niko ne javlja. Zamišljam kako Nejt oduševljava K. tako što kida kabl iz zida, a onda skače na krevet da je još malo dodatno oduševi. Osećam da će mi glava eksplodirati.

„Druže, kako si?“ pita Rej.

„Šta misliš?“

„Da, sjebano je, znam. Ali probao sam da te upozorim one noći u *Vesternu*. Rok zvezde su kao vudu majstori. Mislim, pogledaj samo Bilija Džoela. Oženio se sa Kristi Brinkli. *Kristi Brinkli?* Ne seri!“

„Hvala, Reje. Sad mi je mnogo bolje.“

„Trebalo ti piće.“

„Tvoj poziv još važi?“

„Važio bi, ali Devi... Ne znam baš jesi li ostavio dobar utisak.“
Primetim bivšu boginju na drugoj strani prostorije. Ona zuri u mene smrknuto i besno. Brzo se okrenem. „Osim toga,“, nastavi Rej, „baš smo nameravali da se raspištoljimo i malo zabavimo.“

„Srećniče“, kažem i ozbiljno to mislim. Pogledam na časovnik pejdžera. „Pa, imam još sedamnaest sati da se na miru sažaljevam.“

„Doktoru Reju je palo nešto drugo na pamet. Ima niz ulicu jedno mesto. Omladinski hostel.“

„Omladinski hostel?“

„Ne odbijaj dok ne probaš, čoveče. Omladinski hosteli - to ti je činjenica - puni su napaljenih drolja. Napaljenih drolja koje su uzele raspust od zdravog rasuđivanja. Zgodan baja kao što si ti kreše tamo uz minimum truda, mislim, sa *nultom* žvakom, pod uslovom da ti ne smetaju neobrijane dlake ispod pazuha i nedostatak privatnosti.“

Moj bes jenjava i ustupa mesto potrebi za snom. „Ne znam za napaljene drolje, ali svakako bih da odspavam.“

„Tako je“, kaže Rej i zvuči kao da je osetio olakšanje. „Malo dremke, a onda opališ drolju. Preporučujem Australijanke. Nađi neku sa drugaricom pa opali obe. Kresni dve australijanske fufice.“

Potapšem Reja po ramenu i izađem iz hotela. Poslužitelj se odmah pojavi. „Da vam pozovem taksi?“

Podignem pogled prema nebu i vidim preteće oblake i nastupajuću tamu. Savršeno se uklapaju u moje raspoloženje.

„Hvala, ali peške ću.“

Krenem glavnom ulicom koja mi liči na Njujork, samo sa zavidno širim trotoarima. Na osnovu Rejevih uputstava pronađem omladinski hostel. Skrenem desno kod prvog semafora i završim jednu ulicu kasnije u kraju koji mnogo više liči na predgrađe. Jarko osvetljena radnja stoji nasred javnog trga okruženog stambenim zgradama. Sam trg zauzima nekoliko desetina Korejaca, mnogi su u poslovnim odelima, okupljeni u tri zasebna kruga. Svaki krug ima sopstvenu bocu s lokalnom brljom koju muškarci s osmesima druželjubivo dodaju jedan drugome.

Primećujem da nigde u vidokrugu nema nijedne žene. *Otud osmesi.*

ŠESNAEST

„Žena mi je u Mančesteru, ljubavnica u Hong Kongu, a druga ljubavnica u Džakarti“, kaže mi Englez.

„Da nemaš možda dozvolu da ubijaš?“ pitam sa sarkazmom koji prolazi neprimećen.

Englez se isceri i njegova glava mi se primakne. „Ne, ali jednom sam gledao kako mi čovek umire u naručju. Šta kažeš na to?“

„Mislim da sereš ili si, s druge strane, najzanimljiviji čovek koga sam upoznao“, odgovaram ja. „Ali kako god bilo, mislim da si malo preterao s pićem.“

„Nemoguće!“ zareži on i osovi se na noge. „Cele noći pijem samo narandžasto. Hajde sad da skinemo tvog prijatelja s te igračice pre nego što nas sve odavde odvedu sa liscama na rukama.“

Upoznao sam Engleza, zajedno s mormonom i Amerikankom koja je sebe nazivala Džejni, u *Superiornoj gostionici*, hostelu koji mi je Rej preporučio — drvenoj dvospratnici s ulaznim vratima nalik na božićnu jelku, skrivenoj u zadnjoj uličici između pozadine restorana i cvećare. To je jedno od onih mesta koje vodiči pominju kao „neotkriveni dragulj.“

Nemam vodiča i moje otkriće *Superiorne* veoma otežava žestoka kiša koja počinje odmah pošto prođem kraj krugova posvećenih piću. U kombinaciji sa tamom, vidljivost je ozbiljno otežana. Triput promašim ulaz u sokače pre nego što se uteturam unutra, natopljen i sav jadan.

Prostorija se teško može nazvati predvorjem posle *Četiri godišnja doba* — malo odeljenje obloženo drvenim pločama mnogo više liči na unutrašnjost saune. Pokažem na najnižu cenu i upute me u sobu sa dva kreveta na sprat. Izandali rančevi zauzeli su donje ležajeve, pa se verem na krevet udaljeniji od vrata.

San mi dolazi brzo, ali ne traje dugo. Dva sata kasnije, budim se u drhtavici. Ili, bolje reći, budi me drmusanje. Otvorim oči i ugledam Reja. Zaudara na alkohol.

„Čoveče, spavaš li?“ pita on.

„Spavao sam. Šta ćeš ovde? Zar ne bi sada trebalo da krešeš boginju? Zar ne bi trebalo da se raspištoljiš i malo zabaviš?“

„Da, pa, to se malo zagovnalno.“

„Šta bi s onim da igraš na niski stepen njenog samopoštovanja?“

„Ha! Ispostavilo se da je deo testa za buduću boginju bila i noć provedena nasamo sa gomilom odsečenih životinjskih glava. Bez plakanja. Jebo te, bilo joj je tri godine. Kuja je rođena ledenica.“ Rej se strese kako bi to efektnije dočarao. „To, plus tvoje mahnitanje koje mi nimalo nije pomoglo.“

„Žao mi je zbog toga. Biće da smo sada kvit za onaj zajeb s međunarodnim vremenskim zonama.“

„Trebalo bi da si mi zahvalan. Zamisli da si morao da ceo vikend provedeš ovde. Hajde da se napijemo. Ja častim, pizda ti materina.“

„A mi?“ upita britanski glas. Pogledamo preko i ugledamo Engleza koji sedi kao Indijanac na donjem ležaju s druge strane sobe.

„Volela bih da se napijem“, zacvrkuće glas sa ležaja ispod mene. Rej odskoči od kreveta i otkrije mormonovu glavu samo nekoliko centimetara udaljenu od njegovog međunožja.

„Zaboga“, kaže Rej, „Jebo te, odakle sad pa ti?“

„Iz Jute“, odgovori mormon. „Ali to je davno bilo. Hajde da se napijemo.“

Oba muškarca su očigledno navikla na putovanja. Čini se da i jedan i drugi imaju tridesetak godina, čupavu bradu i komotnu hipi odeću nejasnog porekla. Ni jedan ni drugi se nisu tuširali već nekoliko dana.

„Gde ćemo da se napijemo?“ kaže Džejni, mlada Amerikanka krupnih kostiju ali tragično niskog struka, s modernim naočarima. Ona drži u ruci mrki koverat.

„Je li to ono što mislim da jeste?“ kaže Englez, misleći na koverat. „Zar je to stigla naša pošiljka iz San Franciska?“

„Moja pošiljka“, ispravi ga Džejni. „Znam da ćete pokušati da se prema ovome ophodite kao prema vašim ličnim zalihama, ali to je

moje.“

„Šta ćeš da radiš sa celim listom esida?“ upita mormon.

„Šta god poželim“, kaže Džejni.

„Daj nam da probamo, nemoj da nam praviš zazubice“, kaže Englez i skače na noge.

Džejni popušta. „Možete dobiti svaki po kockicu.“ Iz koverta vadi stranicu formata pisma podeljenu u malene kvadrate, od kojih je svaki označen plavom zvezdicom. I, pretpostavljam, obilnom dozom LSD-a. Englez i mormon gladno prihvate svoje kockice i stave ih na jezik. Džejni se okrene Reju i osmehne se. „Hoćeš da nam se pridružiš?“

„Ja? Ne“, kaže Rej. „Ne želim da mi se koješta priviđa kad navršim četrdesetu.“

„To je obična urbana legenda“, veli ona, pa se okrene prema meni. „A ti? Čini se da bi ti dobro došlo nešto za podizanje.“

„Puno hvala“, kažem ja. „Ali sada bih radije da mi noge ostanu na zemlji. Zar nismo pričali nešto o tome kako ćemo se napiti?“

„Možemo ih odvesti kod Suzi“, predloži Englez. „Šta kažete, drugari? Da krenemo u juriš na Brdo kurvi?“

Izgleda da reč „kurve“ razara svaki prigovor koji bi Rej mogao da smisli. Nekoliko minuta kasnije, nas petoro se tiskamo u taksiju koji se zaputio prema Itevonu, seulskoj verziji četvrti sa crvenim fenjerima. Mormon — pravo ime mu je Džin — koristi tu vožnju da nam objasni kako je dospao u trenutnu situaciju u svom životu. Bio je u verskoj misiji u Indoneziji sa ženom i tek rođenom kćerkom, kada je iskusio „buđenje.“

Englez se teatralno nakašlje. „Pre će biti, moralni sunovrat.“

„Samo sam shvatio da ne živim onako kako bi trebalo“, odgovara Džin.

„Zato što si peder“, kaže Englez.

„Nisam ja peder“, kaže Džin, zagledan pravo u Reja. „Premda me ovaj ovde baš loži svojom muževnošću.“

„Jebo te, zato što si homić“, kaže Englez kao da konstatuje očiglednu stvar.

Mormon se osmehne sa uvežbanom popustljivošću. „Zaista nisam gej. Kako god bilo, otad putujem, evo, već dve godine. Video sam dobar deo sveta.“

„A šta ti je s porodicom?“ upitam ja.

„Isprva sam pokušavao da ostanem u vezi sa njima. Ali nešto kasnije, izgleda da ih više nije naročito zanimalo da im se javljam. Mislim da smo svi jednostavno krenuli dalje.“

Kad stignemo kod Suzi, izgleda da niko ne može da pronađe novčanik osim Reja. Čini se da je moj ukraden dok sam spavao u hostelu. Donekle me teši činjenica da se lopov nije obazirao na moj pasoš i avionsku kartu.

„Trebalo je da te upozore na recepciji“, kaže Džejni. „To je ove nedelje već peta ili šesta krađa.“

Rej plati vožnju taksijem uz gundanje. „On ima opravdanje“, kaže pokazavši na mene. „A šta je s vama ostalima?“

Englez podiže ruke u znak predaje. „A šta da ti kažemo? Mi smo samo siromašni putnici. Ali ako želiš nadoknadu,“ kaže i pokaže na mormona, „siguran sam da bi ti ga on rado olizao.“

„Ha!“ kaže mormon kroz smeh. „Šali se on. Ne nameravam, znaš već, da uradim to što je rekao. To bi bio greh.“ Mormonu noga nervozno vibrira. Esid deluje.

„Plati samo“, kaže Džejni. „I prestani da se praviš kako ti se ne dopada da budeš lovator.“ Nešto mi veli da Reju i Džejni nije suđeno da budu veseli drugari.

Unutrašnjost Suzinog lokala liči na bivšu prodavnicu kola. Veliki izlozi pružaju prirodnu reklamu za pešake napolju i živopisan pogled mušterijama unutra na drečavo osvetljen komšiluk. Najveći deo unutrašnjosti zauzima plesni podijum, gde se desetak korejskih lepotica u tesnim haljinama i njihovi muški partneri — klijentela, pretpostavljam — neskladno obrću uz zvuke *New Kids on the Blocka*. Prizor više podseća na vojničku igranku nego na burdelj: veliki procenat muškaraca na sebi ima uniforme američke vojske. „Garnizon Jongsan je odmah zapadno odavde“, objasni Džejni. „Trideset hiljada punokrvnih, razuzdanih vojnika Sjedinjenih Američkih Država.“

„I kako Korejci gledaju na to?“ pitam.

Džejni slegne ramenima. „Verovatno ih ne podnose. Ali to ne važi za Suzi. Bez njih, ona bi ostala bez posla. Korejski muškarci su ono, sve na notice. Očekuju od žena da budu dobre male domaćice, oblače se konzervativno i borave kod kuće, u kuhinji. Kad bi videli neku Korejku da se ovako ponaša, skroz bi podilkanili.“

Ponovo pogledam plesače u potrazi za ponašanjem zbog kojeg bi domaće stanovništvo moglo da poludi — javnu golotinju, ping—pong loptice koje izleću iz pice itd. — ali jedino što vidim je tu i tamo neki sugestivni osmeh. A što se tiče stranaca — Reja konkretno — relativno čedan ples na njih deluje kao metvica na mačke. Ako je pominjanje kurvi izazvalo Rejevo interesovanje, na prizor tako brojnih mogućih seksualnih partnerki azijskog porekla iskolačio je oči. „Kako ovo ide?“ pita dok se premeće s noge na nogu.

„Gospođica Suzi će se pobrinuti za nas“, kaže Englez.

Gospođica Suzi izgleda kao starija verzija neke od svojih službenica, premda čovek nikada ne može da bude siguran s Azijatkinjama — nagađam da ima negde između trideset i sedamdeset godina. obraća se Englezu kao da ga odavno poznaje. „Dobro došli natrag, gospodine Kristofer. Večeras dovodite i društvo.“

Gospođica Suzi nas vodi do separea pozadi. „Poslaću nekoga s vašim pićem.“ Zastane načas, zagledajući nam pažljivo lica. Graciozno se pokloni i obrati pažnju na drugu grupu, na američke vojnike koji su do maločas bili kočoperni, ali sada prave sve veću i veću larmu.

„Zar nije najpre trebalo da nas pita šta želimo?“ upitam se ja naglas.

„Na jelovniku su samo dva pića“, kaže mormon Džin. „Žuto i narandžasto.“

Džin očito tripuje — zenice njegovih očiju, baš kao i u Džejni i Engleza, široke su kao tacne — ali nekoliko minuta kasnije, jedna korejska lepotica donosi poslužavnik sa dve plastične boce bezalkoholnog pića, reciklirane i pune nečega što liči na radioaktivni kul-ejd. Žuto i narandžasto. „Alkohol od žita“, kaže Džejni. „Pažljivo samo. Tresnuće vas samo tako.“

Rcj joj se posprdno isceri. Dograbi jedini od plastičnih izletničkih čaša koje su stigle zajedno sa flašama, napuni je žutim i poloče. Onda naspe još jednu.

Džejni mu uzvraća podrugljivim kejom. „Ooo!“

Rej ne obraća pažnju na nju „I šta sad?“ pita.

„Zavisi od gospođice Suzi“, odgovara Englez. „Ali nemoj da brineš, u dobrim si rukama.“

Kad se gospođica Suzi ponovo pojavi, drži za ruku igračicu koju je odabrala, kako se čini, samo za Reja. „Ovo je Sani“, kaže mu ona. „Čini mi se da umete da plešete. I ona jako dobro ume da pleše.“

Sani, lako oznojena od plesa, osmehne se Reju, ne raskalašno, već kao nevino dete koje upoznaju s odraslom osobom. To na Reja deluje momentalno. On saspe drugu čašu i u istom pokretu skoči na noge da dograbi Sani za ruku.

„Dopada vam se Sani?“ pita gospođica Suzi.

„Dopada mi se Sani“, odgovara Rej i već je vodi prema plesnom podijumu. „Kao da me je sunce opet obasjalo.“

„A vi, gospodine Kristofer? Maj-Haj stalno priča o vama.“ „Zavisi“, kaže Englez i dovikne Reju „Gos'n Lovatoru! Plaćaš li i za ples?“

Rej ide i dalje prema plesnom podijumu i ne osvrće se, ali rukom kojom ne drži Sani pokazuje Englezu srednjak. „Shvatiću to kao ne“, veli Englez.

„Drugi put“, kaže gospođica Suzi.

„To ne važi za ovog momka koji tragično izgleda!“ dovikne Rej sa plesnog podijuma. „On može da bira šta god hoće!“

Gospođica Suzi se okrene prema meni. „Misli na vas?“

„Ne, ne na mene.“

„Kakve devojke volite?“

„Sada? Sada nisam sasvim siguran da uopšte volim devojke.“ Ona začkilji profesionalno. „Ne. Volite vi devojke. Samo pogrešne. Pogrešnu.“

„Alal vera.“

„Znam“, kaže ona i gleda me u oči. „Ne brinite. Nađete vi onu pravu. Možda večeras plešete sa mnom?“

„Polaskan sam“, kažem. „U Americi muškarci moraju da pitaju žene.“

„Pa pitajte me onda. Hajde. Vaš prijatelj kaže da to okej.“

„Javite mi se pošto popijem još nekoliko ovih“, kažem i podignem čašu žutog. Ona mi namigne i priđe drugom stolu. Englez, u napadu brbljanja izazvanog esidom, provede sledećih dvadeset minuta nabrajajući dobre i loše strane održavanja intimnih odnosa s tri različite žene u tri različite zemlje. Izgleda da loših strana ima puno, pa mu to i kažem.

„Možda si u pravu“, veli on. „Ali mi smo muškarci. Zar uopšte možemo da biramo?“

Rej se vrati jednom do stola da skine torbicu i drmne narandžasto. Ostatak vremena on i Sani provode kao kralj i kraljica ove razvratne mature. Pisma Stiva Vinvuda iz zvučnika zvuči krajnje deplasirano, ali to ne sprečava Reja da izvodi svoje korake iz *Groznice subotnje večeri*, odiže Sani sa poda i okreće je oko svojih ramena. Vojnici mu tapšu. Džin i Englez su previše zaokupljeni razgovorom da bi to primetili, uspaljeno se raspravljaju o tajnoj svetskoj zaveri u koju je umešano nešto što se zove Grupa Bilderberg. I Džejni je zauzeta — kopanjem po Rejevoj torbici.

„Jebo te, šta radiš to?“ upitam.

Džejni odskoči kao da sam je ošamario. „Samo ono, znaš, kao, gledam. Žao mi je. Radoznala sam.“

„Jesi li mi ti uzela novčanik?“

„Nisam.“ Tražim na Džejninom licu naznake krivice. Ona zuri u mene LSD očima, istovetnim grumenjem uglja, sagorelog i zgaslog, poput sarkastičnog podsećanja na radioaktivno plavu boju K.-inih očiju.

Uspemo da dokrajčimo žuto i narandžasto i, posle tobožnje parlamentarne debate o vrlinama jednog i drugog, naručimo i iskapimo još jedno narandžasto. Skroz smo uroljani, premda moram da budem pošten i kažem kako ovi što tripuju na esidu mnogo bolje trpe šljoku nego Rej i ja.

Rej se konačno dotetura do stola sa očito oduševljenom Sani za sobom. „Čistimo se iz ove rupe!“ drekne on. Dižemo se na noge kad muzika zaškripi i potpuno prestane. Razgovori se prekinu u pola rečenice. Neko navuče debele crne zavese preko izloga.

„Šta se dešava?“ šapnem ja Džejni.

„Vojna policija“, odgovori mi ona šapatom.

„Mislio sam da je sve ovo legalno.“

„Američka vojska. Na snazi je policijski čas ili tako nešto.“ Pogledam preko prema stolu s vojnicima koji se trenutno obuzdavaju, ali su spremni da svakog trena eksplodiraju u smeh, nasilje, ili i jedno i drugo. Nervozni pogled na motorolu saopšti mi da je četiri ujutro. Moj let je za samo pet sati. Nemo se pomolim. *Ne želim da me zadrže. Molim te, Bože, dozvoli mi da uhvatim taj let.*

Patrola prolazi bez daljih incidenata. Zavesa se ponovo razmiču, a zvučni sistem naglo živne. Nastavi se i naše kretanje prema vratima. Rej pruža veliki svežanj novčanica gospođici Suzi, koja mi se osmehuje na izlazu.

„Možda sledeći put“, kaže ona.

Klimnem glavom, previše pijan da smislim nešto pametno.

Izlazimo na ulicu. Kiša je prestala, ali ulice se još presijavaju. Čini mi se da je vazduh čistiji. Ulice su gotovo prazne, izuzev nekoliko raštrkanih ljudi obeznanjenih preko upravljača motornih skutera, preživelih iz krugova za piće koje sam video ranije.

Krećemo se kao čopor vukova. Džin i Englez su izvidnici i jure jedan drugog niz ulice s energijom koja se graniči sa seksualnom, makar kad je Džin posredi. Rej i Sani su alfa primerci, kralj i kraljica, i još plešu ulicom. Rej joj kao serenadu peva staru pesmu koju jedva prepoznajem. *Sani, hvala ti za istinu koju si mi razotkrila / Sani, hvala ti za sve, od A do Š...* Sani, koja ne poznaje našu azbuku, uživa u pažnji koju joj poklanja. Džejni i ja smo na začelju. U nekom trenutku, ona me hvata pod ruku. Ne sprečavam je u tome.

Džin prestaje sa izviđanjem i odigra neku vrstu džiga pred Rejem i Sani. Ceri se kao ludak. „Hoću li videti kako se vas dvoje malo *je—bete?*“

„Nećeš, vala, majku li ti pedersku“, odgovara Rej.

Džin se kikoće. „Možda zamenim krevet s Krisom. Tako mogu da budem tačno ispod vas.“

Osetim promenu u Rejevom raspoloženju. „Odbij, Džine“, kažem. „Gos'n Lovator ne mora da se lakta niti gura sa nama sirotanima. On je odseo u *Četiri godišnja doba*“

Rej stane naglo kao da ga je neko mlatnuo u stomak. „Jebo te.“

„Zar nisi odseo u *Četiri godišnja doba*?“

„Devi mi je rekla da otkažem svoju sobu. Zato što je trebalo da budem u njoj, je l' tako? Što da bacam pare kad bih mogao da pomognem nekoj porodici od njih šestoro u Nepal? To im je dovoljno kravlje balege da potraje dve zime... *Jebo te, koja gadura!*“

Neko vreme stojimo tako dok varimo tu vest. Englez konačno prekida tišinu. „Do jaja“, kaže on ozbiljno Reju. „Izgleda da će Džin ipak da vidi malo jebanja.“

Sanino lice se smrkne, zbunjeno, i prvi put večeras ne izgleda tako vedro kao što joj ime kazuje. „Koliko još uopšte ima do tog mesta?“ lane Rej, nikome konkretno. „Jebeš ga, uzeću taksi.“ On povuče Sani prema raskrsnici sa gušćim saobraćajem.

Englez ih sustigne. „Ozbiljno, druže, nećeš valjda da je vodiš u hostel?“

„A što da ne?“ pita Rej.

„To je protivno pravilima.“

Rej stiže do raskrsnice i zaustavlja taksi u prolazu. „Jebeš pravila.“ Uvodi Sani u kola i gleda u mene. „Požuri.“

Džejnina ruka je i dalje pod mojom. Mogao bih da je pustim i jurnem prema taksiju, da sam od takvih seratora. Umesto toga, da pokažem kako nisam, krenem polutrkom, koliko mi njene nožice dopuštaju. Džin i Englez protumače moje pijano kavaljerstvo kao otvoreni poziv. Jurnu prema taksiju i uguraju se u njega pre nas.

Taksista se skeptično zapilji u šest ljudskih prilika natrpanih na njegovom zadnjem sedištu. Još više se zabrine kad mu kažemo kako idemo u *Superiornu gostionicu*. „Neće platite“, kaže šofer glasom koji jasno pokazuje da se već opekao na tako nešto.

Rej pretraži novčanik — što nije tako lako, imajući u vidu sve zbunjeniju korejsku kurvu u njegovom krilu. „Ozbiljno“, kaže Englez.

„Pusti Sani da izađe iz taksija.“

Džin, koji je stigao do kola pre Engleza i tako stekao pravo da sedi gotovo povrh Reja, saglasi se s tim. „U pravu je. To je protivno pravilima. Treba da je pustiš.“ Džin dograbi prstima Sani za bradu i kaže joj u lice: „Treba da ideš.“

„Jebo te, sklanjaj ruke sa nje“, kaže Rej, koji je konačno iščupao novčanik iz džepa. „Da ti ne polomim prste.“

„Treba da je pustiš da ide“, kaže Džin.

Sada Rej urla. „Gde su mi pare?“ Gleda u mene. Ja gledam u Džejni. „Zašto gledaš u nju?“

„Ne gledam.“

Džejni samo zuri kroz prozor. „Gos'n Lovator je sve potrošio kod Suzi“, kaže.

„Možda je u pravu“, kažem ja. „Video sam da si tamo ostavio dosta love.“

„Treba da je pustiš da ide“, kaže Džin.

„A ti treba više da umukneš“, kaže Rej. Uхватim odraz vozačevog lica u retrovizoru. Očigledno je zažalio zbog svoje odluke da nas pokupi.

„Nemaš ni kinte“, veli Džin. „Treba da je pustiš da ide.“

Sad zaškripe kočnice. Poletimo napred po inerciji. Vozač se dere na nas. „Nema kinte?!“

Sve oči se okreću prema Reju. On otvara vrata i izvlači se ispod Sani, vuče je za sobom. Svi se brzo pridružujemo egzodusu.

„Zovem policiju!“ urla vozač dok se brzo udaljava.

Nalazimo se u ulici koja mi, čak i posle tako malo vremena provedenog u Seulu, izgleda donekle poznato — glavna saobraćajnica sa širokim trotoarima. Džejni me ponovo čvrsto drži pod ruku. „Ovamo“, kaže i vuče me za sobom.

Osvrnem se prema Reju, koji čvrsto stiska Sani za ruku. „Šta kažeš, Reje?“ čujem sebe kako ga pitam obazrivim glasom, kao neko ko pokušava samoubicu da odgovori od skoka sa ispusta.

„Treba da je pustiš da ide“, ponovi Džin i sada je to zaista previše. Rej se okrene na jednoj nozi, povukavši drugu za sobom

kao loptu okačenu o kanap zavezan za motku. Začuje se mučno krckanje u trenutku kada njegovo stopalo u letu zvizne Džina u izbočinu nosa. Džin se sruši na tle, uhvativši se za lice. Krv mu brizne između prstiju.

Rej još nije završio. „Jebo te, rekao sam ti da umukneš!“ urla on. „Ali ti nikako to da uradiš!“ Rej ga ponovo ritne, sada u rebra. Udarac odigne Džina sa tla i baci ga metar dalje na ivičnjak. Rej mu priđe.

Iskobeljam se iz Džejinog stiska, bacim se prema Reju, obgrlim ga rukama oko struka i oborim. Držim ga na tlu dok on mahnito zamahuje rukama, željan da nastavi sa tučom. Rvemo se ne znam ni sam koliko, pre nego što osetim da mu je telo klonulo, a bes pobegao kao proterani zloduh.

Džin sedi na ivici trotoara i drži se za slomljeni nos. Lice košulje mu je prekriveno crvenim flekama. Muškarci u poslovnim odelima, putnici koji idu na posao u ponedeljak ujutro, izlaze iz obližnje stanice metroa i prolaze pored Džina kao voda oko oblutka. I pored stanja u kojem je, zaustavi se samo jedan čovek — s druge strane ulice, da porazgovara s policajcem. Obojica pogledaju prema nama.

„Jesi li se smirio?“ upitam Reja. „Pošto stvarno moramo da se sklanjamo.“

On slabašno klimne glavom. Podignem ga na noge i povedem prema ulazu u podzemnu, najočiglednijem mestu za bekstvo. Sjurimo se niz stepenice u stanicu, dok nam obrtni krstovi ne zapreče prolaz. Zastanemo da dođemo do daha. Iz nekog tajanstvenog razloga, Sani je odlučila da nas sledi. Ona mahne prema obrtnim krstovima i kaže nešto na korejskom, pokazavši na niz elektronskih mašina za prodaju karata ugrađenih u zid.

Pucnem prstima pred njom kao snishodljivi roditelj pred histeričnim detetom. „Nemamo para. Znam. Ne razumeš ni reč. *Nemamo. Para.*“

Sani se okrene i udalji. Ili makar samo tako pomislim, sve dok ne zaustavi nekog muškarca u poslovnom odelu. On je odgurne od sebe, pa ona pređe na drugoga. Ne razumem ništa od onoga što govore, ali prosjački pogled isti je svuda. Ljudi koji je ne ignorišu nude joj jednako prevodivi pogled — *sram je bilo*, jedna Korejka koja se tako skandalozno spetljala sa dva dekintirana i propala belca. Sve

dok joj čovek strogog lica i uredno začešljane sede kose sa naočarima sa žičanim ramom ne udeli nekoliko novčića. Sani mu se uhvati za rukav u izlivu zahvalnosti, sve dok se on ne otrgne i udalji, posramljen.

Sani se vrati od mašine sa tri karte, jednu da meni, drugu utisne Reju na dlan koji je mlitav kao i ostatak njegovog tela. Povede ga za ruku prema obrtnom krstu i ubaci njegovu kartu u mašinu. Posmatra kako bi se uverila da ću i ja učiniti isto to, a onda pođe sa nama u voz. Sreća je na našoj strani; Rej je gotovo sigurno počinio krivično delo iznad linije metroa koja se završava na aerodromu. Sani sedi kraj njega, kako bi mu ramenom pridržavala klonulu glavu.

Stižemo na aerodrom tri sata pre vremena mog polaska. „Doručak“, kaže Rej, i to je prva reč koju je izustio posle tuče.

„Mislio sam da nemaš više para.“

On izvuče zelenu kreditnu karticu iz novčanika. „Ameriken ekspres“, osmehne se slabašno. „Ne izlazi iz kuće bez nje.“ U aerodromskom restoranu primaju plastiku. Pijemo kafu i sedimo u tišini. Sani, sa naočarima za sunce koje je uzela od Reja u vozu, gladno proždire ogromnu hrpu palačinki.

Pred carinskom kontrolom i Rej i Sani me zagrle dok se opraštaju od mene. Osvrnem se nekoliko puta prema njima — uprkos odeći za provod i naočarima za sunce, podsećaju me na onu sliku sa farmerom i njegovom ženom.

„Da li ste uživali u putovanju?“ upita carinik.

„Ne bih baš rekao da sam uživao. Ali svakako je bilo zanimljivo.“

„Baš lepo. Vaš prtljag?“

„Nemam prtljaga.“

„Nemate prtljaga?“

„Šta je to s vama, ljudi, i sa prtljagom? Zar ne može čovek samo tako da navrati u posetu?“

Carinik me odmeri načas pre nego što ponovo pogleda papire pred sobom. „Piše da se bavite 'spoljnom trgovinom'. Ali nemate ni akt—tašnu?“

U srećnije doba, pre dvadesetak sati, napisao sam na carinskoj deklaraciji da se bavim „spoljnom trgovinom“. Kakav vic. „Ovo je bila društvena poseta“, kažem i pogledam u vojnika tinejdžera koji stoji u blizini. Mnogo manje liči na medu od jučerašnje verzije. „Ne bih da zvučim nestrpljivo, ali avion mi ubrzo poleće.“

„Naravno“, kaže carinik. „Samo prvo da telefoniram. Da se uverim da niste diler droge.“ Njegov osmeh nije nimalo ohrabrujući. Zašto sam morao toliko da se pravim pametan sa tom „spoljnom trgovinom“? Šta ako su našli dop koji sam sasuo u klozet? Pred očima mi prolete slike skidanja i pretrage telesnih šupljina, kao i raznih drugih tortura. Šta ako me podvrgnu detektoru laži i pitaju me dilujem li drogu?

Carinik konačno spušta slušalicu i, posle značajne pauze, udara pečat na moje papire.

„Nadam se da vam se Koreja dopala.“

SEDAMNAEST

Dok stjuardesa pokazuje postupak za slučaj opasnosti u avionu kao Marsel Marso, ja se držim za svoje sedište toliko panično da ostavljam udubljenja u naslonima za ruke. Gotovo sam siguran da će svakog časa korejski tinejdžeri s automatskim oružjem upasti u avion i pozvati me po imenu. Ali kad se nađemo u vazduhu, opustim se i zatvorim oči.

Spavam osam sati. Ne osećam se osveženo baš, ali ipak mi je bolje. Sagledam situaciju u kojoj sam. Švorc. Slomljenog srca. Majka mi je bolesna i na samrti. Samo što mi violine ne zagude u ušima.

Budimo realni, kažem sebi. Zar nisam i sam odigrao svoju ulogu u stvaranju te silne nesreće? Možda Tana ima pravo u vezi s karmom. Zar sam zaista očekivao nešto dobro od univerzuma pošto sam tako besramno iskoristio majčinu bolest da bih došao do avionske karte, a od starta smerao da drugom liku maznem ribu?

Setim se kako su od mog oca, prilikom jednog od onih obaveznih programa o spoznaji da ima problem s alkoholom, tražili da sačini spisak ljudi koje je povredio dok je bio pijan. Vreme je da i sam dovedem stvari u red. Zamolim jednu stjuardesu za olovku i papir.

1. Keva. Dala mi je sve; zauzvrat, pobegao sam od nje čim sam mogao. Prevario je u vezi s poslom, prihvatao darove i divljenje koje nisam zaslužio. Bolesna je i umire u bolničkom krevetu, a ja sam iskoristio njenu bolest da bih jurcao za suknom preko pola sveta.

2. Tana. Moja najbolja prijateljica, moja sestra koju je rodila druga žena — kako sam samo mogao da budem toliko slep kad je posredi ono što oseća prema meni? Odgovor: ja sam magarac.

3. Dafne. Svakako, luda je, ali koliko sam ja kriv za to ludilo? Varao sam je i lagao. Izazivao svađe i podsticao je. Terao je da misli

kako nije u pravu čak i kad sam znao da grešim. Čak sam ukrao i njenu fantaziju o Hotelu Čelsi i prisvojio je. Navodno, pomažem joj da pronade oca; umesto toga, gledam kako da kresnem supermanekenku.

4. K. Pokušao sam da sabotiram njenu vezu isključivo zbog sopstvenog seksualnog nagona. Iskoristio sam njen raskid kako bih joj zamenio ljubavnika.

5. Nejt. Vidi pod 4.

6. Herman. Lagao sam ga da sam pesnik.

7. Zak Šuman. Pomoćnik upravnika Golfi kantri kluba u Hempstedu. I dalje je krelac. Ali zbog mene je dobio otkaz. Još gore, bilo mi je drago što je dobio otkaz. Šta to govori o meni?

8. Klinac u mom internatu za brucoše koga sam poprskao po licu iz aparata za gašenje požara dok sam tripovao na pećurkama. Nije trebalo to da uradim. Do đavola: čak mu se ni imena ne sećam.

Škrabam i dalje, još nekoliko strana, zapanjen time koliko davno zaboravljenih počinjenih nepravdi mogu da iskopam iz sećanja. Ispostavlja se da je poslednja najšokantnija.

27. Čale.

Čale. Verovatno nema tog zla na svetu za koje te ne krivim. Dobro, nikad nećeš osvojiti nagradu za „Oca godine“, ali obezbedio si mi krov nad glavom i platio moje obrazovanje, a to su darovi koje sam primao sa jednim velikim: *Jebi se*. Nekako sam te pretvorio u Antihrista, iako si zapravo samo jednako izgubljen, zbunjen i pun mana kao i svi ostali.

Kad avion sleti na Kenedi, pozovem Bilija — na njegov račun, pošto sam izgubio novčanik — da mu kažem kako sam se zaglavio na aerodromu bez para ili načina da stignem do grada.

„Naći ću nekoga da te pokriva“, veli Bili. „Ali to sa tvojim slobodnim danima, mali, stvarno počinje da predstavlja problem.“

„Moja krivica. Olakšavajuće okolnosti.“

„Mani se velikih reči. Biću otvoren. U proteklih nekoliko nedelja doneo si dosta posla. Nemoj da misliš kako je to prošlo neprimećeno.“ Bili to priča o pet—šest likova koje sam stvorio kako bih opsluživao pušačke potrebe Denija Kara, likova koji su sada suočeni sa penzijom. „Zaslужio si malo popustljivosti. Ali ni popustljivost nije beskonačna. A ti si blizu krajnje granice.“

„Razumem, Bili.“

„Dobro. A sad požuri, jebo te.“

„Nemaš nekoga ko bi mogao da me poveze?“

Bili spusti slušalicu.

Pomislim da pozovem Tanu, ali sa njom nisam razgovarao još od naše večere. Imam samo jedno stvarno rešenje. Posle izvesne zbrke sa recepcionerkom koja nije navikla da prihvata pozive na sopstveni račun, spoje me sa mojim ocem.

„Hej, ja sam“, kažem. „Treba mi prevoz.“

„Jesi li dobro? Gde si?“ gotovo da zvuči zabrinuto.

„Na aerodromu.“

„Šta ćeš na aerodromu?“

„To ti radije ne bih rekao.“

Nekoliko sekundi prođe u tišini. „Znaš da samo što sam došao na posao.“

„Neverovatna slučajnost. Okrenuo sam tri cifre, sasvim nasumično, i zatekao te u kancelariji. Daj, ćale, ne bih te zvao da mi to nije jedino rešenje. A jeste.“

„Kenedi ili La Gvardija?“

„Međunarodni terminal na Kenediju. I ne bih da zvučim nezahvalno, ali ako nameravaš da mi vratiš onu stotku koju si od mene 'pozajmio', sad bi bio pravi trenutak za to.“

Stiže sat kasnije. Sedam na mesto suvozača.

„Dobro si?“ pita.

„Jesam. Idemo.“

Ćale prestane da zuri u mene dovoljno da baci pogled na bočni retrovizor. Krene od ivičnjaka. „Da li je posredi droga? Baviš se drogama?“

„Ne drogiram se.“

„Dobro.“ On stisne upaljač na kontrolnoj tabli i izvadi cigarete iz džepa. „Hoćeš jednu?“

„Da, moliću lepo.“ Svoj poslednji kamel popušio sam negde iznad Tihog okeana. Otac mi pruži paklicu i, kad upaljač škljocne, mahne da prvo ja pripalim.

„U stvari, u pitanju je jedna žena“, kažem.

„Žao mi je što to čujem.“

„Misliš, što volim žene?“

„Mislim, što ćeš se izroditi u majmuna kao što sam ja.“

„Nemoj se potcenjivati“, kažem s osmehom. „Teško da ću ti biti dostojna zamena.“

„Heh“, protrlja on. „Slušaj. Tvojoj majci nije baš dobro.“

„Znam. Znam i da nisam baš često išao da je obiđem, ali od sada pa nadalje biću bolji što se toga tiče.“

„Samo kažem da od sada pa nadalje neće dugo potrajati. Idemo li negde konkretno?“

„Na železničku stanicu, pod pretpostavkom da si poneo moje pare.“

„Poneo sam tvoje pare. I gde si to uopšte bio?“

Ispričam mu, ili makar pokušam. Stignem s pričom taman do Brda kurvi kad naiđemo na stanicu.

„Izgleda da ćemo morati da dovršimo drugi put“, kaže on i pruži mi sto dolara. „Možda uz koje piće.“

„Voleo bih to.“

„Izvini što sam toliki krelac.“

„Nisi ti krelac. A ni ja baš nisam bio idealan sin.“

„Poseti majku“, vikne za mnom dok se udaljavam.

Stignem u grad na vreme da odradim pola dana i imam dovoljno para da se te večeri vratim na Long Ajlend. Ispostavlja se da moj otac majstorski ume da ublaži istinu. Majka mi je jedva pri svesti kada uđem u njenu bolničku sobu, omamljena ozbiljnim lekovima za kojima bih žudeo u drugačijim okolnostima. Osmehne se kad me ugleda, ali ne može da prikupi dovoljno energije kako bi progovorila. Sedim kraj nje jedan sat kad ugledam Doktora Besta kako prolazi hodnikom i pojurim za njim.

„Ne izgleda mi dobro“, kažem.

„Moraćete me podsetiti, ko ste vi ono...?“ Podsetim ga. „Tako je!“ kaže lekar. „Mislio sam da smo već pričali o ovome.“

„Možda ste pričali s mojim ocem.“

„Tačno! Dakle ne, nije dobro. Možda nedelju ili dve.“

„Nedelju ili dve?“

On začkilji i složi facu kako je verovatno naučio na medicinskom faksu onog dana kad su učili Ophođenje sa neizlečivim bolesnicima i njihovom porodicom. „Voleo bih da smo bili u stanju da učinimo više za nju. Siguran sam da joj je milo što ste ovde. Čak i kada ne mogu da reaguju, kao ona sada, milo im je. Ili se makar tako kaže.“ Tek tada shvatim da se on rukuje sa mnom.

Provodim noć u njenoj sobi, slušam kako diše dok ne zaspim na stolici. Ponavljam isti ritual do kraja nedelje, budim se na stolici svakog jutra, hvatam voz i odlazim u grad i vraćam se iz njega kao svi ostali šljakeri. Svake večeri vraćam se bdenju kraj njene postelje i posmatram kako mi majka klizi sve bliže i bliže kraju.

OSAMNAEST

„Barem nije dugo patila“, kaže Doti, očito zanemarivši dvadeset dve godine koliko je moja majka bila udata za mog oca, koji izgleda otupelo i ravnodušno za vreme njene sahrane baš kao i za vreme njenog života. Premda niko nije naročito živahan tokom svečane i turobne službe, ćaletov temperament ili njegov nedostatak uklapa se stoički u ponašanje rođaka moje majke, među kojima je nekolicina doletela sa Srednjeg zapada.

Očigledan izuzetak u emocionalnoj praznini jeste Tana, potpuno slomljena pre, za vreme i posle službe. Kad se služba završi, ona me dograbi i zagrli. „Tako mi je žao“, kaže.

„Prošetaj se malo sa mnom dok popušim“, kažem ja. Moj otac i ja imali smo nepisano pravilo da ne palimo cigarete pred majčinom familijom, kako ne bismo nikoga podsećali na rak na plućima od koga je umrla njihova rođaka — nepušačica.

„Čudno“, kažem pošto stignemo do gustog drveća koje pruža nekakav zaklon od pogleda. „Mislim da sam u njoj oduvek video dvodimenzionalni lik — znaš, *kevu*. Ona je u sebi proživela čitav jedan život koji joj uopšte nisam priznavao. Život o kojem nikada ništa neću saznati. Izgleda da je istina ono što kažu: svi umiremo sami.“

„Do đavola, koji je to andrak s vama?“ upita Tana.

„Zavisi od toga na koje 'nas' misliš.“

„Na muškarce. Svi lupate iste gluposti. 'Svet je besmislen. Svi umiremo sami. Ništa ne znači ništa.'“

„Da išta znači nešto“, kažem ja, „moja mati ne bi umrla od tuđe bolesti.“

„Hoću da kažem da ona nije umrla *sama*“, veli Tana dok zuri u ožalošćene koji izlaze sa groblja. „Možda smo svi tamo i lebdimo sami u nekoj velikoj crnoj praznini. Ali stvaramo veze, znaš?“

Gradimo sopstvene svetove sa ljudima koje volimo. Tvoja mama nije umrla sama. Imala je prijatelje, imala je porodicu, i čak i kad su

je oni ostavljali na cedilu, uvek je osećala kako ima dom.“

Tana ponovo cmizdri. Opet je zagrlim. „Žao mi je“, šapnem joj u uvo.

„I meni“, odgovori ona. „Ali, jebo te, ne moramo više o tome da pričamo.“

Čvrsto grlim Tanu, dve smo usamljene ljudske prilike okružene drvećem.

DEVETNAEST

Nekoliko dana kasnije, vratim se poslednji put u Hotel Čelsi. Promaknem kraj Hermana tako da me on ne primeti i odjurim gore u svoju sobu. Brava je promenjena.

„Eto i tebe“, kaže Herman kad se vratim u predvorje.

„Ćaos. Imam izgleda nekih problema s ključem.“

„Izgleda da imaš problema i sa kirijom.“

„Da, kad smo već kod toga...“

„Osim toga, poprič'o sam s jednim drugarom iz *Njujorkera*. Nikad čuli za tebe.“ Herman se isceri i podigne svoj prsten s ključevima. Ali umesto da me povede gore, on otključa plakar iza sebe. Unutra su moja platnena torba i pisaća mašina. „Fala što ste boravili kod nas. Mnogo sreće s poezijom.“

Cimam svoje stvari kroz vrata kad mi ih pridrži Nejt. „Travaru!“ drekne on. „Do đavola, gde si ti bio?“ Pogledam K., koja stoji kraj njega. Čini se da nju više zanima nešto na podu. „Nije valjda da nas napuštaš?“

„Iseljavam se“, kažem.

„Pa, srećno ti bilo i tako to.“

K. konačno progovori. „Trebalo bi da te častimo pićem.“

„Ja ne mogu, mala“, kaže Nejt. „Rekao sam onoj novinarki iz *Rolingstouna* da ću je zvati pre sat vremena. Koliko je uopšte sati?“

„Pa, onda bi trebalo *ja* da te častim pićem“, kaže K.

K. i ja uđemo u susedni restoran. Pre samo mesec dana, tamo je rođena naša veza; sada će se tu njoj održati posmrtni govor. „Šta se desilo s tobom?“ pita dok stiže piće.

„Otputovao sam u Koreju da bih te video.“

Njene plave oči igraju emocionalne školice, počevši od zbunjenosti, preko griže savesti, kajanja i tuge, pre nego što se vrate na početni položaj. „Došao si u Koreju? Zašto nisi...“

„Najt.“

Ona ponovo pogleda u pod. „Kunem ti se da pojma nisam imala da će biti tamo. Prosto se, znaš, pojavio.“

„S puno cveća, kako su mi rekli. I s nakitom.“ Oči mi načas pređu na nisku dijamanata oko njenog vrata.

„Ja sam kriva za ovo“, kaže ona. „Mislim da sam te možda navela da pomisliš kako smo Nejt i ja... kako su stvari među nama raščišćenije nego što su bile.“

„Misliš?“

„Znam, užasno se osećam. Bili smo... Bio si sjajan. *Jesi* sjajan i toliko toga zaslužuješ...“

Podignem ruku da je prekinem. „Prvo i prvo, poštedi me govora o raskidu. Dovoljno puta sam ih održao da znam kako ti je.“

„Ne znaš ti kako mi je.“

„Drugo i drugo, dobio sam ono što sam i zaslužio.“

Ona oćuti, pa nastavi. „Bila sam tako zbunjena. A onda, kad sam se vratila, tebe nije bilo. Ni poruke, ni telefonskog poziva.“ „Situacija je bila malčice luda.“

„Tvoja mama?“ upita ona. Klimnem glavom i ostanem na tome. K. me gleda sažaljivo. „Sigurno me mrziš.“

„Ne mrzim te“, odgovorim, i uglavnom tako i mislim. „Znači, Nejt, a? *Rolingstoun*? Izgleda da je pravi.“

„Možda. Za sada. Ko zna šta može doneti budućnost?“ Shvatam da mi je odškrinula vrata. Da mi nudi treptaj nade.

„Ko zna?“

Zagrlimo se za zbogom. Cimam torbu i pisaću mašinu duž ulice, a onda ostavljam i jedno i drugo u jednom sokaku. Odlazim do stanice praznih šaka i hvatam prvi voz za Leviton.

DVADESET

Nekoliko nedelja idem na posao vozom s ostrva, dok me Pontifeks ne pozove u stan na Donjoj istočnoj strani. Kaže mi da je došlo do ekonomske krize, možda je posredi samo neka sezonska stvar, i da je posao opao za sve Face. Ali kraj njega je otvoren primerak *Posta* sa skandaloznim tekstom o prvom danu suđenja *Države Njujork protiv Dajjela Kara* i ja znam pravi razlog zbog kog dobijam šut-kartu. Previše volim motorolu da bih je smrskao o stepenište, pa je predajem Biliju na izlazu.

Ispostavlja se da se moj otac i ja prilično dobro slažemo u kući, u smislu da se držimo podalje jedan od drugog i održavamo je relativno čistom. Previše smo tužni ili sujeverni da bismo i dalje pušili unutra, pa umesto toga punimo konzerve od kafe pikavcima napolju, blizu onog dela kuće koji je ostao osmuđen posle Dafnine pustolovine s vatrom.

Nekoliko dana kasnije, odem joj u posetu. Konačno je podšišala kosu izraslu do ramena tako da u njoj više nema obojenih vlasi. Njene oči, koje se ovlaže suzama kad joj kažem šta se desilo s mojom majkom, i dalje su onako svetlucave. Kad iz mojih očiju grune kao kroz otvorenu branu, ona me zagrlj i šapne: „Sve će biti u redu.”

Kad konačno dođem sebi, ona me isprati do glavnog ulaza. „Misle da mi je bolje“, veli. „Ala sam ih zajebala, a?“

„Znači li to da se institucionalna faza tvog života bliži kraju?“ „Ako ništa drugo, makar ovonedeljna epizoda.“ Ponovo je duhovita kao pre. Stara dobra Dafne. Sećam se kako mi je bilo kad sam se zaljubio u nju. Kako je nekoliko godina razlike u uzrastu izgledalo kao misterija koja treba da se razreši. Ona me je upoznala sa Ramounsima i Džonatanom Ričmanom, kao i sa žurkama koje su trajale po tri dana. Sa seksom na polujavnim mestima. S idejom da ljubav i bol često idu jedno sa drugim. Bio sam naivan kada sam je upoznao, osamnaestogodišnji klinac bezrazložno siguran u sebe i

možda malo srećniji zbog toga. Više nikada neću biti ta ličnost. Ali sada, dok posmatram Dafne, vidim odraz tog mališe u njenim očima.

„Mogla bih da izađem do kraja meseca“, kaže ona. Grlim je u znak pozdrava i kažem da mi se javi na kuću čim to bude saznala.

Nekoliko dana kasnije, ćale mi se iseljava iz kuće. „Zbog Žanin“, kaže. „Ona ne želi da spava u postelji tvoje majke. Kao da će da zakači rak od kreveta. Opičena riba.“

„Najbolje su uvek takve.“

„Kako god bilo, konačno je ostavila onog seronju za kog je udata, pa smo mislili da uzmemo negde zajedno stan. U stvari, već *jesmo* zajedno uzeli stan.“

„Čestitam.“

„Možeš ostati ovde koliko god želiš. Ne nameravam da prodajem — bar ne sada, kad je vrednost nekretnina srozana. Možda ćeš ti moći malo da se učipiš kad ponovo počneš da radiš.“

„Hvala, ćale. Znam da je čudno, ali iskreno se nadam da ćete Žanin i ti biti srećni zajedno.“

„Srećni“, kaže on i frkne. „Kad sam pa rekao da to ima nekakve veze sa srećom?“

DVADESET JEDAN

Prvih nekoliko nedelja po njenom povratku na faks, Tana i ja razgovaramo telefonom gotovo svake večeri. Ali posle nekoliko nedelja, ti razgovori postaju sve kraći, ređi i znatno veseliji - pretpostavljam da je to uzgredni učinak lika po imenu Tod sa kojim je počela da se viđa.

„Gej?“ odvažim se jednom kad zapravo uspemo da zapodenemo pravi razgovor.

„Mnogo voli Voterbojse“, prizna Tana. „Ali milo mi je što mogu da kažem kako inače ispoljava sve neophodne osobine koje se vezuju za punokrvnog muškarca.“

„Lijo jedna mala“, kažem. „Krešeš se.“

Ne vidim je, ali znam da crveni. „Pričaj mi o tom svom novom poslu“, kaže ona.

Bez posla i bez devojke, usmerio sam svu pažnju na kuću, posebno na zidove i tepihe još osmuđene Dafninim pokušajem paljevine. Prilikom jedne posete gvoždari naleteo sam na Zaka Šumana, mog nekadašnjeg šefa u Golf i kantri klubu, koji je otpušten zbog mojih nepočinstava. Začudo, nije me pogledao sa gnevom u očima.

„Čuo sam za tvoju kevu“, rekao je Zak. „Zajebano.“

„Znam. Hvala.“

„Znaš da sam sad upravnik Biftek Čarlija u Garden Sitiju“, rekao je on. „Dobro bi mi došao konobar.“

Poslednji dar od moje majke, zakikotao sam se u sebi kada sam nekoliko dana kasnije navukao štofane pantalone i košulju za smoking.

Posle nekoliko nedelja koje sam proveo na novom poslu, zove me Dafne. „Pogodi ko beži iz ludare.“ Na dan kad je puštaju, čekam je u majčinom bjuiku.

„Kuda?“ pitam je.

„Negde gde nema zajedničkog kupatila“, kaže Dafne. Odvezem je svojoj kući. Dok se zaustavljamo, vidim kako zagleda tragove oštećenja, ali prilično sam ih dobro zafarbao. Unutra odmerava pogledom kupatilo (sa nedavno postavljenim novim pločicama i fugom) kao što bi brodolomnik zagledao biftek. Ne izlazi čitav sat. Konačno smognem hrabrosti da pokucam, pripremivši se za mogućnost da joj ipak nije toliko dobro koliko je tvrdila.

Dafne otvori vrata, sva mokra i potpuno gola. „Zaboravila sam da te zamolim za peškir“, kaže. Padnemo jedno drugome u zagrljaj, ljubeći se gladno. I pored malo strepnje s njene strane — „Fluoksetin bi trebalo da utiče na moj seksualni nagon“, upozorava me — sve se ipak odvija kako treba. Provodimo noć u postelji mojih roditelja i ta praksa se nastavlja svake sledeće noći bez prekida. Vodim je sa sobom kod Kiršenbaumovih na večeru za Pashu.

Moj otac dolazi sa Žanin, koja ne pokazuje nikakve znake odleđivanja uprkos toplom zagrljaju svih prisutnih. Ali raspoloženje je slavljeničko, a najviše pažnje usmereno je na Toda, Taninog gosta sa faksa. I pored malo ostataka tinejdžerskih akni, Tod zaista izgleda kao ono što bi stariji nazvali „primernim mladićem.“ Još važnije je to da izgleda potpuno posvećen Tani i možda neopterećen bagažom koji inače proganja nas ostale. Soba je ispunjena dobrim vibracijama toliko da ćale grli Dafne i ne pominje požar. „Prekidaj to!“ drekne ujka Marvin kada zagrljaj potraje malčice predugo.

Krunu večeri čini dolazak okasnelog gosta, izvesnog Henrija Heda, s kojim stiže i gospođa Hed. Privatni detektiv me vodi u stranu ubrzo posle druge čaše vina.

„Pokušavao sam da stupim u vezu s tobom“, kaže Hed. „Ali onaj telefonski broj koji si mi dao više ne radi.“ Motorola. „Nije mi bila nikakva frka“, nastavi. „Samo sam imao vesti za tebe. Otišao sam na jednu garažnu prodaju sa Lornom.“ Tu mahne prema gospođi Hed. „Pronašao sam stari telefonski imenik. Pokušavali su da prodaju stari imenik, zamisli to. Čemu pa služi stari imenik?“

„Ne znam, Čemu?“

„Svačemu dobrom, kako se ispostavilo. Upamtio sam to ime koje si mi rekao, Piter Robišo. Jesi li ikada čitao Džejmisa Lija Burka? On ima detektiva po imenu Dejv Robišo. Iz Nju Orliinza ”

Odmahnem odrečno glavom. Dafne, koja je čula očevo ime izgovorno naglas, prilazi nam da čuje ostalo.

„Dakle, zamisli samo, gad je, izvinjavam se na izrazu, bio u imeniku. Naglašavam to: 'bio', pošto je posredi, kako sam već rekao, stari imenik. Ali svejedno sam se odvezao tamo, da pogledam.“

„Pronašao si ga?“

„Ne. Odselio se pre više godina. Ali sadašnji stanar je rekao da još stiže pošta iz Kings parka. Znaš, iz državne ludare? Rekao bih da je on već neko vreme tamo.“ Krišom pogledam Dafne, u potrazi za reakcijom na zamisao da su ona i njen otac delili istu visokoškolsku ustanovu, ali njeno lice ne otkriva ništa.

„U svakom slučaju“, nastavi Hed, „malo sam proveravao. Odležao je neko vreme u Belviju, zbog shizofrenije i tako tog, početkom osamdesetih. Sve dok Regan nije došao i šutnuo ih odatle na ulicu. Plašim se da se tamo trag ohladio.“

„Jesi li proverio među osuđivanima?“ upita Marvin, koji se neprimećen priključio razgovoru.

„Jesam“, odgovori detektiv. „Ali bez uspeha.“

„Ha“, kaže Marvin.

Čini se da Dafne više nije zainteresovana za to, ali dok se vozimo kući sa sedera, pomislim da bi to valjalo ipak proveriti.

„Mogli bismo da angažujemo drugog detektiva“, predložim. „Možda nekog sa makar pola mozga.“

„Možda i ne treba da ga pronađem“, kaže ona, naizgled bez ikakvih emocija. „Sve se dešava s razlogom, znaš?“

I tako se vratimo svojim životima. Radim mnogo smena u restoranu; ona nalazi posao u prodavnici ploča. I mada nikada ne bismo rekli jedno za drugo da smo osobe koje ne izbijaju iz kuće, zadovoljni smo u svojim novim ulogama. Kupujemo namirnice, delimo posao na sređivanju dvorišta, kao i račune i držimo se za ruke kad idemo u bioskop. Kad se ujka Marvin javi nedelju dana kasnije da mi kaže kako ga je pronašao, moram da pitam: „Koga to?“

„Robišoa“, kaže Marvin. „Jebo te, o kome bih inače pričao?“

DVADESET DVA

Uskršnja nedelja — dan koji smo odabrali za putovanje — mogla bi da osvane na nekoj reklami za proleće: vedrog neba i sunca ima napretek. Naguramo se u kevinu kola i dogovorimo se da slušamo Rolingstonese dok tutnjimo putem broj 495.

U nedeljama koje su usledile posle smrti moje majke, svaku pomisao na grad povezivao sam sa tupom, reptilskom strepnjom. Ali danas, dok moja gospa sedi na mestu suvozača, sa gotovo razrešenom misterijom, osećam se ispunjen energijom. Priznajem da to delom može imati veze sa mirisnim dimom koji dopire od ujka Marvinina sa zadnjeg sedišta. I Dafne i ja odbijamo njegovu ponudu da podelimo džoint, ja iz razloga bezbednosti, a ona zato što, kako vedro kaže, hoće da „bude trezna za ovo.“

Posle razgovora na Pashi, ujka Marvin je, ustvrdivši kako „Henri Hed ne bi mogao pronaći ni Jevrejina u Bronksu“, preuzeo na sebe da se malo raspita. Sreća ga je poslužila kada je pomenuo Pitera Robišoa starom prijatelju u gradskoj Petoj policijskoj stanici, u oblasti koja se pruža od Kineske četvrti i Male Italije do Ist Rivera. Posle još malo kopanja, Marvinovi prijatelji su pronašli hapšenje lokalne skitnice po imenu Piter Robišo pre godinu dana. On je bio optužen za prekršaj, ali samo zlodelo — pljuvanje policajca — nije bilo toliko teško da bi impresioniralo sudiju koji je naredio da ovaj bude pušten bez suđenja.

„Robišo“ nije imao adresu. Marvinov drugar nas je povezo s Rubenom Braunom, zaštitnikom prava beskućnika iz tog kraja. Ujka Marvin ne ume da kaže „zaštitnik prava beskućnika“ bez očiglednog podsmeha. „Nisu zaposleni, ne odgovaraju ni za šta, a mi ih 'ranimo koliko god mogu da požderu“, kaže Marvin. „Kakva još prava koji moj traže?“ Zaključimo da je najbolje da ja pozovem Rubena. Kažem Rubenu da bi Robišo — koga on naziva „Robs“ — mogao da bude naslednik. Ruben ne izgleda ubeđen u moju priču, ali pristane da se sastane sa nama na mestu ispod Bruklinskog mosta pod uslovom da

mu pomognemo da podeli nekoliko desetina vekni bajatog hleba ljudima koji tamo žive.

„Samo hoću da vas podsetim“, kaže Ruben, crnac svetle kože i riđe kose, „kako većina tih likova nije sasvim čitava. Hoću reći, nemojte mnogo da se nadate.“

„Razumemo!“ veli Dafne. Ruben polako klimne glavom, iznenađen njenim oduševljenjem što može da uleti punim gasom u priručno selo ispred nas, gomilu kartonskih kutija, kolica za samoposluge i užeglih ćebadi. I pored vekni hleba, većina stanovnika se poskriva kad nas ugleda. Oni dovoljno smeli da nas pogledaju u oči, čine to sa podozrenjem.

„On živi u kutiji?“ pita Dafne Rubena, izgovorivši reč „kutija“ kao što bi izgovorila „palata od mrkog kamena“ ili „holandska kolonijalna kuća.“

„Robs? Ne, Robs živi *tamo dole*“

„Sjajno“, kaže Marvin. „Kao ljudi—krtice.“

„Šta su to ljudi-krtice?“ pitam ja.

„Urbana legenda“, veli Ruben. „Mnogi među ovim muškarcima i ženama nemaju drugog izbora do da odu u podzemlje. Stari tunel podzemne železnice daleko je topliji od kutije frižidera. Odnekud je krenula priča kako oni imaju sopstveno društvo, sa posebnim pravilima, zakonima i tako to. Sopstvenu civilizaciju, da kažem. Ali govorim vam iz iskustva, nije tako. Nema ničeg civilizovanog u životu u tunelu podzemne.“

Opet, teško je odupreti se zamisli, dok silazimo u mrak tunela, da ulazimo u neko izgubljeno kraljevstvo. Nema zбора, posmatraju nas — više puta ugledam načas beonjače spram pomrčine. Pronalazim Dafninu ruku, pretpostavivši da joj treba ohrabrenje, ali ona izgleda smireno i zadovoljno. Kao da idemo na piknik. Pripisujem to efikasnim lekovima.

„Ima li još mnogo?“ pita Dafne.

„Odmah iza okuke“, odgovara Ruben. On nosi ogromnu aluminijumsku baterijsku lampu i maše njom prema parovima koji nam prelaze put. Od iznenadne tutnjave drmajaju se zidovi i diže mi se kosa na glavi. Ispostavlja se da je to voz podzemne u prolazu.

„Hej, Robse, jesi li tamo?“ kaže Ruben, uperivši snop svetla iz baterijske lampe kroz pukotinu u zidu. „Ja sam, Ruben.“ Čuje se odgovor, nešto između roktanja i vapaja, koji ohrabri Rubena da nastavi. „Sa mnom su neki prijatelji. Kažu da su *tvoji prijatelji*“

Oči mi se navikavaju na slabu svetlost u prostoriji i razabirem nešto nalik na ljudsku priliku zgurenu uza zid. Dafne mu prilazi polako, podigavši jednu ruku kao da bi da ga dodirne. „Tata“, kaže ona, „Ja sam to, Dafne.“

„Tata?!“ usklikne Ruben, „Niste mi rekli ništa o tome.“

„Ćut“, kaže Marvin, koji pripaljuje džoint. Ruben odbije ponuđenu maru.

Spustim ruku na Dafnino rame. Ona je odgurne i pođe prema prilici na podu. „Tata“, ponovi. Prilika se trza, u pokušaju da se okrene prema njoj. Nemoguće je protumačiti izraz na njegovom licu, ako ga uopšte i ima. Ruben pazi da ne uperi svetlost čoveku pravo u oči.

„Tata“, kaže ona. „Jesi li to ti?“

Prilika šapuće nešto nerazumljivo. Dafne mu se i dalje polako približava. Osećam kako se Ruben nelagodno meškolji iza mene.

Dafne prinosi ruku licu te prilike. „Pažljivo, Daf“, upozorim je, premda pojma nemam u kakvoj bi opasnosti mogla da se nalazi. Dafne izvadi nešto sjajno iz džepa i stisne to, tako da se začuje donekle poznati zvuk, kao gužvanje limene konzerve. Kad Ruben okrene lampu prema njima, vidim da Dafne drži bocu sa tečnošću za upaljač iz koje ja punim svoj zipo.

„Šta, jebo te?!“ kaže Ruben. Sada Dafne drži kutiju šibica i jednu baca prema haosu na podu. Hrpa plane.

Hvatam je s leđa. Mahnito mlatara rukama. Ujka Marvin preduzima konkretnije korake i gazi po plamenu. Dafne ga nagrađuje za herojski postupak oštrim šutom u testise, ili ono što bi bili testisi da ih ujka Marvin još ima. Umesto toga, začuje se prasak kad ona ritne Marvinovu kesu za kolostomiju koja eksplodira kao pinjata.

Prilika na podu, koja još tinja, ustaje i beži. Plamenovi se brzo šire prostorijom. „Čistimo se odavde“, kaže Marvin dok pokušava da

se uskobelja na noge. Čopa natrag putem kojim smo ušli. Ruben i ja odvlačimo Dafne za njim.

Previše je mračno da bismo videli dim koji kulja kroz tunele, ali davimo se u njemu. „Nastavite samo“, dere se Marvin. Sledim Rubena i pomažem mu da vuče Dafne prema tačkici svetla u daljini. Svetlost ojača kada stignemo do ulaza.

Napolju vlada pravo ludilo. Desetine ljudi, lica crnih od gareži, izlaze za dimom iz tunela podzemne u improvizovano selo. Ruben se bori sa Dafne i napada je bujicom prostota koja ne prestaje čak ni pošto mu tutnem nekoliko dvadesetica u ruku. Dafne se sklupča u fetusnu loptu na tlu. Marvin stoji u blizini i sređuje svoje upropašćeno međunožje.

Pretražujem haos pogledom ne bih li negde video Robsa. Ali vidim samo armiju čađavih zombija, prekrivenih garežom, prljavštinom, pišaćkom i krvlju, kako trepću na jarkom suncu.

DVADESET TRI

Dafne ostaje gotovo komirana za čitavo vreme vožnje do kuće. Pošto odbacimo Marvina, ja je odvučem pod tuš i potrudim se koliko god mogu da je oribam i strpam u krevet.

„Šta bi sa drogama za zbogom?“ jedino je što mi kaže, rečenica iz *Sida i Nensi*. Onda zaspi, tako duboko da zahrče.

Najveći deo noći provodim na stolici kraj kreveta, zagledan u nju. U nekom trenutku zadremam, u ranim jutarnjim satima. Kada se probudim, krevet je prazan, a bjuika nema na prilaznom putu. Za frižider je prikačena poruka: „Izvini.“

Iz Kings parka me zovu kasnije tog popodneva. „*Gospođica Robišo je odlučila da se ponovo prijavi kod nas*“, kaže smoreni administrator koga jedino zanima kada ću pokupiti bjuik sa parkinga.

Sledećeg jutra, kad je svanuo još jedan spektakularno sunčan dan, otac me odveze do ludnice. Dafne se pojavi u prostoriji za posete i izgleda otprilike kao kada sam je prvi put tamo video. Govori polako. Očito su joj pojačali dozu.

„Pa“, pita ona. „Kako ti se sada dopadam?“

„Kao i uvek“, kažem ja, „Izgledaš kao žena koju volim.“

Ona se slabašno osmehne. „Znaš li zašto ljubavne priče imaju srećan kraj?“ Odmahnem glavom. „Zato što se prerano završe“, nastavi ona. „Uvek se okončaju poljupcem. Nikad ti ne prikažu sva sranja koja nastupe kasnije. Znaš već, *život*.“

„Gospo, ova ljubavna priča tek počinje. Odmori se, jer kad ti bude bilo bolje...“ Zaćutim, pošto ne znam tačno šta da kažem.

„Šta?“ pita ona. „Vratimo se u predgrađe? Venčamo se? To smo mi, je l' da? Dva i po deteta i bela taraba.“

„Jebeš sve to. Možemo da se uselimo natrag u Čelsi. Čak ću doći po tebe velikim žutim taksijem.“ To je natuknica na kraj *Sida i Nensi* i nadam se da će je razveseliti.

„Nisi ti Sid“, kaže ona i odvuče se natrag u svoju sobu.

Dafnine reči me isprva peku, uglavnom zato što je u pravu. Sva ta buržoaska sranja kojima smo se svojevremeno rugali — glupavi poslovi i vrednosti skovane u predgrađima — nekako su se pretvorila u moj život. Počinjem da shvatam njen poriv da zapali ceo svet.

Ali ja nisam Sid Višes. Uprkos tome što je svet sjebano mesto kome popravka nema, nimalo ne priželjkujem da ga razvalim.

Možda je razlog sunce koje me zvekne posred lica kad izađem na vrata, tek nisam još spreman da se vratim kući i spremim za posao. Mogao bih da počnem iznova. Da nađem posao u boljem restoranu. Da potpuno napustim ugostiteljstvo.

Ne moram čak ni da ostanem u Njujorku. K. je rekla da su putovanja samotna, ali nikada nisam bio u Kaliforniji, gde sunce navodno ovako sija svakog dana u godini.

Ubacim kasetu u bjuikov radio. Ramounsi. Odvrnem je i spustim prozore. Vazduh nad autoputem ispunjen je izduvnim gasovima, ali mi ipak neviđeno prija što uopšte mogu da dišem.

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Ove knjige ne bi bilo bez mog kose lišenog agenta Čarlija Rankla, najboljeg u ovom poslu. Zahvaljujem se takođe njegovoj zgodnoj ženi, Marsi, za sve što čini da bi on ostao takav kakav je. Takođe sam grdno dužan i zahvalan mojoj urednici, Kari Bedik, čija je tiha upornost sačuvala vas, dragi čitaoci, mnogih klišea (premda možda ne i ovoga).

Tomu K. za to što je verovao u mene pre svih ostalih. Takođe hvala, bez nekog posebnog redosleda, Aleksu Koku, Sidu Višesu i Nensi Spandžen (kao i Geriju Oldmanu i Kloi Veb), krajnje predusretljivom osoblju u Kings parku, *Džonijevom delikatesu* čiji su me sendviči s jajima održali u životu, Rendiju Ranklu, Ramounsima i Džudi Blum, koja me je naučila svemu što mislim da znam o ženama.

Konačno, zahvalan sam svojoj porodici: mom ocu, za to što je rano (i često) primećivao da nisam stvoren za pošteni rad; mojim sestrama, čiji mi smeh za trpezarijskim stolom još daje snagu da guram dalje; i majci, kojoj dugujem, kako bukvalno tako i metaforički, apsolutno sve.

*

Proslavljeni pisac Henk Mudi preselio se iz Njujorka u Los Anđeles kada je Holivud otkupio prava za filmovanje njegovog sjajnog romana *Bog nas sve mrzi*, samo da bi shvatio kako je na osnovu te knjige snimljena bezvezna romantična komedija. Otad pa nadalje, Mudi se trudi da dovede u red svoju karijeru i vezu sa Karen, pokušavajući pritom i da podiže njihovu buntovnu kćerku Beku. Prošao je kroz strašnu spisateljsku blokadu, lošu filmsku adaptaciju svog slavnog dela, smrt rok zvezde čije memoare je pisao i ulogu profesora na koledžu koja je, srećom, potrajala kratko pošto se pokazalo da su iskušenja koja su pred njega postavile kolege, studentkinje i dekanova žena bila previše jaka. Ali kada je na videlo izbila činjenica da je zapravo on pravi autor skandalozne knjige njegove stare maloletne ljubavnice Mije, to mu je poremetilo život kod kuće i dovelo do toga da završi u zatvoru. Ali Mudi ne odustaje od sopstvenih poroka - pića, droge i žena - i to čini osvežavajuće iskreno i bez ikakvih izvinjenja. Nekako drži sve u rukama dok mu se život raspada, i to mu ni najmanje ne smeta.

*

Neobično književno remek-delo, *Bog nas sve mrzi* je priča o sazrevanju za apatičnu generaciju. Pripovedač Henka Mudija, koji se gnuša samog sebe, a ipak je mračno simpatičan, propali je student koji slučajno postaje diler droge u svetu punom protivrečnosti. Njegov gazda - Pontifeks sa dredovima i bongom za duvanje - vodi izvanredno organizovanu i genijalnu nezakonitu trgovinu čiji su korisnici, između ostalih, zgodna devojka sa Gornje istočne strane, zverka sa Volstrita i potencijalna rokzvezda čijoj je devojci, manekenki, teško odoleti. Usamljeni pripovedač želi više od šturih, ali intimnih susreta sa svojim mušterijama. Da bi umakao od očajničkih majčinih očekivanja, očevog beskrajnog razočarenja i bivše devojke kojoj je mesto u ludnici, on se seli u gradsku meku ambicioznih ladoleža - Hotel Čelsi - gde ga potraga za zadovoljenjem požude (i za devojkom rokzvezde) uvaljuje u niz dobronamernih pustolovina koje ga vraćaju upravo tamo odakle je i

pobegao. Ispričana jedinstvenim i suptilnim glasom, priča romana ***Bog nas sve mrzi*** ironična je, optimistična i nezaboravna.

*

Roman Henka Mudija ***Bog nas sve mrzi***, hvaljen od strane kritike, poslužio je kao predložak za snimanje velikog filma *Luda sitnica po imenu ljubav*. Poreklom iz Njujorka, Mudi sada živi u Los Anđelesu, gde mu sunce samo pogoršava spisateljsku blokadu.

Ima dvanaestogodišnju kćerku Beku sa svojom bivšom devojkom Karen i, dok njih troje ne budu ponovo zajedno, pristaje na sve što mu se dešava.